Έτος Η'

Τεύχος 164ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ — Σελίς

Οἱ ἀγωνισταὶ τοῦ 1821 ὡς κοινωνικοὶ ἀναμορφωταί, ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ—Προέδρου τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρείας Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης κ. Χρ. Τσαχαγέα 7951

ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Δακτυλοσκοπία—Ταξινόμησις δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων κατὰ μέθοδον Ἐδ. Χοῦβερ, Διευθυντοῦ Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας Βορείου Ἀμερικῆς, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Δημητρίου Κατσιμαγκλῆ (συνέχεια) 7959

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἐγκληματολογικὴ Ὑπηρεσία τῆς Βισμπάντεν, ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «The police Chief», κατὰ μετάφρασιν Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δ. Λιόντου 7965

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τὰ πνευματικὰ προβλήματα τῶν δύο κόσμων, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Ε.Μ.Π. κ. Ἀγγέλου Προκοπίου 7971

ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Διεθνὴς κομμουνισμὸς καὶ ἐργατικὰ συνδικάτα—Κ.Κ.Ε. καὶ συνδικαλισμός, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Ἀνδρέου Κωσταρᾶ (συνέχεια) 7973

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀστυνομικοὶ περίπατοι στὰ δασύλλια, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Γ. Καρούζου... 7979

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Κυκλοφοριακὴ τεχνική, ὑπὸ κ. Α. Γ. Ν. (συνέχεια καὶ τέλος) 7983

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ μυθολογία στὴ νεωτέρα ζωγραφική, ὑπὸ τῆς Δ/δος Χαρούλας Τζαβέλλα 7986

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Σύστασις, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Χαρ. Σταμάτη 7989

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 7994

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιὰ χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Q. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 7996

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 7998

Σημείωσις: Λόγῳ πληθώρας ὕλης, ἡ συνέχεια τῆς μελέτης «Ἱστορικὰ τῆς Ἀστυνομίας» θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἑπόμενο τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40—Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Η.' | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1960 | ΤΕΥΧΟΣ 164ΟΝ

ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΟΥ 1821 ΩΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΑΙ

Ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ — Προέδρου τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρείας Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης κ. **ΧΡ. ΤΣΑΧΑΓΕΑ**

Ἡ ἀναδίφησις τοῦ παρελθόντος ὑπῆρξε τὸ μεγαλύτερο ὅπλο τοῦ νοοῦντος ἀνθρώπου γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ νέου του προσανατολισμοῦ. Ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τῆς ἀξιοποιήσεως τοῦ ὅπλου τούτου ἐδημιουργήθη ἡ ἱστορία, ποὺ προβάλλει ὡς θεμελιωμένη γνῶσις τῶν δυνάμεων ἑνὸς Ἔθνους καὶ τῆς στάσεως του ἀπέναντι στὰ ἐμπόδια καὶ τὶς δοκιμασίες του μέσα στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Χωρὶς τὴν ἀξιολόγησι τοῦ παρελθόντος δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῇ κριτικὴ τοῦ παρόντος οὔτε καὶ χάραξις τῶν κατευθύνσεων ποὺ προορίζονται γιὰ τὸ μέλλον.

Καὶ αὐτὴ ἡ ἀξιολόγησις ἔχει τὴν ἀξία συνειδήσεως κοινωνικῆς καὶ βιολογικῆς. Διότι ἡ ζωὴ ποὺ ἐξελίσσεται μὲ ἀέναη ταχύτητα κλείνει ἀναπόσπαστα μέσα της τὰ σπέρματα τοῦ παρελθόντος, ἀφοῦ αὐτὸ δίδει γένεσι στὶς δυνάμεις ποὺ διαμορφώνονται σὲ κάθε στιγμὴ στὸ παρόν. Λαὸς ποὺ θὰ ἀπεφάσιζε νὰ σταματήσῃ τὴν ἀναδίφησι τῆς ἱστορίας του θὰ ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃ νὰ ξανακτίζῃ τὴν ζωή του ἀπὸ τὸ χάος...

Στὴν ἐξυπηρέτησι τῆς συνειδητοποιήσεως τῶν δυνάμεων ἑνὸς Ἔθνους διὰ τῆς γνώσεως τῆς ἱστορίας του ἡ προσοχὴ πρέπει νὰ στρέφεται μὲ ἰδιαίτερη προσήλωσι στὶς περιόδους κατὰ τὶς ὁποῖες ἐτελέσθησαν οἱ μεγάλοι ἀγῶνες ἀνακαινίσεως καὶ προόδου, οἱ ὁποῖοι ὡδήγησαν ἔπειτα ἀπὸ μία παρακμὴ σὲ μία νέα κατάστασι, ἐννοοῦμε τοὺς μεγάλους σταθμοὺς τῆς ἱστορίας.

Στὴν μακραίωνα ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς ἕνας ἀπὸ τοὺς προσφάτους μεγάλους σταθμοὺς εἶναι ὁ ἀγὼν τῆς ἀνεξαρτησίας, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Ἑλληνικὸς κόσμος χάραξε τὴν ἀνάγκη μιᾶς νέας ἐποχῆς, προβάλλοντας ἀποφασιστικὰ τὴν θέλησί του νὰ ζήσῃ ἐλεύθερος ἢ νὰ ἀποθάνῃ. Ἀποτέλεσμα μακρᾶς καὶ ἐπιμόνου καλλιεργείας τῆς Ἐθνικῆς συνειδήσεως, ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις ἦτο ἡ ἔκφρασις τῆς ὡριμότητος, τῆς ζωτικότητος καὶ τῆς ἠθικῆς ὑπεροχῆς τοῦ ὑποδουλωθέντος Ἔθνους ἔναντι τοῦ βαρβάρου κυριάρχου καὶ κατακτητοῦ.

Ἂς ξαναφέρωμε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν σκέψι μας στὸ ὑπόστρωμα τοῦ ὁρμη-

τικοῦ τούτου ρεύματος τῆς ἀναβαπτισμένης ὑπὸ τὴν τουρκοκρατίαν Ἐθνικῆς ζωῆς, ποὺ ἀπετέλεσε καὶ τὴν ἀκαταμάχητη δύναμι, ἡ ὁποία ἐπέφερε τὴν διάβρωσι στὸν ὄγκο τῆς μεγάλης αὐτοκρατορίας καὶ ἐξασφάλισε τὴν ἐλευθερία τῶν Ἑλλήνων: Ὁ Μωάμεθ ὁ 2ος, ὁ ἐκπορθητὴς τοῦ Βυζαντίου, ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴν μέθη τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας, ἐθέσπισε σειρὰ μέτρων ποὺ εὐνοοῦσαν τὴν διατήρησι τοῦ Ἐθνικοῦ χαρακτῆρος τῶν ὑποδούλων καὶ τὴν τόνωσι τῶν ἰδανικῶν τῆς Φυλῆς. Παρεχώρησε τὰ γνωστὰ πολιτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ προνόμια ἀνεγνώρισε ἐπισήμως τὴν ὀρθοδοξία καὶ ἐπέτρεψε τὴν συγκρότησι Ἑλληνικῶν κοινοτήτων μὲ ἰδιαίτερα διοικητικὰ δικαιώματα. Οἱ λόγοι βεβαίως ποὺ τὸν παρώθησαν εἰς τὴν παραχώρησιν τῶν προνομίων τούτων δὲν ὠφείλοντο οὔτε εἰς τὴν μεγαλοψυχίαν του οὔτε εἰς πολιτικὴν ἀπειρίαν, ἀλλ' ἦσαν ἐνδείξεις οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς ἀνάγκης. Εὑρέθη κατακτητὴς λαοῦ μὲ ἀνώτερον πολιτισμὸν καὶ προέβαλε ἀμείλικτον τὸ δίλημμα ἢ νὰ τὸν ἀφανίσῃ ἢ νὰ τὸν ἀφομοιώσῃ στὴν Ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία. Ἡ πρώτη λύσις, ὅσο εὔκολη καὶ ἂν φανῇ ἐξ ἐπιπολαίας ἐξετάσεως, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ, ἁπλούστατα διότι δὲν ὑπῆρχε Τουρκικὸς πληθυσμὸς ἀρκετὸς νὰ ἐποικίσῃ τὶς περιοχὲς ποὺ θὰ ἐστεροῦντο τοῦ αὐτόχθονος στοιχείου. Ἔτσι παρέμεινε ἡ δευτέρα διέξοδος τοῦ ἐκτουρκισμοῦ τῶν Ἑλληνικῶν πληθυσμῶν, ἡ ὁποία καὶ ἐθεωρήθη ὡς σημαντικὴ πλουτοπαραγωγικὴ πηγὴ τῆς Ὀθωμανικῆς οἰκονομίας, δεδομένου ὅτι οἱ Τοῦρκοι, φύσει πολεμοχαρεῖς καὶ νωχελεῖς γιὰ εἰρηνικὴ διαβίωσι, ἦσαν τελείως ἀκατάλληλοι γιὰ παραγωγικὲς ἐργασίες, συνηθισμένοι νὰ ζοῦν ἀπὸ τὰ λάφυρα καὶ τὴν κάρπωσι τῶν κυριευομένων χωρῶν. Ὁ Σουλτᾶνος λοιπὸν στὴν πραγματικότητα ἐχρησιμοποίησε τοὺς χριστιανικοὺς πληθυσμοὺς ὡς μέσα οἰκονομικῆς προωθήσεως τῆς ἀχανοῦς αὐτοκρατορίας. Τοὺς ὠνόμασε ραγιάδες (ὁ ὅρος ἐσήμαινε περίπου κτήματα τοῦ βασιλέως) καὶ τοὺς διεχώρισε πολιτικῶς καὶ κοινωνικῶς ἀπὸ τοὺς Μωαμεθανούς, σχηματίζοντας ἕνα λαὸν ὁλόκληρον αἰχμαλώτων ποὺ εἶχαν ἀποκλειστικὸν προορισμὸν νὰ ἐργάζωνται γιὰ τὸν ἀφέντη των, εὑρισκομένων σὲ πολὺ κατώτερη μοῖρα ἐν σχέσει μὲ τοὺς Τούρκους ὑπηκόους καὶ στερουμένων πλείστων ἀνθρωπίνων στοιχειωδῶν δικαιωμάτων, μὲ ἀναπότρεπτον ἀντίκτυπο καὶ σ' αὐτὴ ἀκόμη τὴν κοινωνικὴ ζωή.

Ἀναφορικῶς μὲ τὸ καθεστὼς τῆς ἀγροτικῆς ἰδιοκτησίας, κατὰ τὸ Κοράνιον, ὁ Καλίφης (Σουλτᾶνος) εἶναι ὁ κύριος τοῦ ἐδάφους, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ θεοῦ, στὸν ὁποῖον δικαιωματικῶς ἀνήκει ὅλη ἡ γῆ καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς. Ἀλλά, μὲ τὴν ἀμερόληπτη ἔρευνα προκύπτει ὅτι ἡ Τουρκικὴ κατοχὴ δὲν ἄλλαξε σημαντικὰ τὶς οἰκονομικὲς σχέσεις, οἱ ὁποῖες ἐπικρατοῦσαν κατὰ τὴν Βυζαντινὴ ἐποχὴ στὴν ὕπαιθρο καὶ τὶς πόλεις ποὺ ἀποτελοῦν σήμερα τὰ ὅρια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας. Οἱ μεγάλοι ἰδιοκτῆται εἶχαν ἤδη ἐγκατασταθῆ στὴν ἀγροτικὴν Ἑλλάδα, καὶ μὲ αὐτοὺς οἱ δουλοπάροικοι, ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Οἱ Τοῦρκοι ἠνέχθησαν τὴν θεμελιωμένην κατάστασιν καὶ δὲν ἔθιξαν κατὰ κανόνα τὶς μητροκωμίες (κεφαλοχώρια), τὰ ἰδιωτικὰ φέουδα καὶ τὰ πολλὰ κτήματα τῶν μοναστηρίων. Κατήργησαν ὅμως συγχρόνως τὰ προνόμια τῶν εὐγενῶν καὶ τὴν δουλοπαροικίαν, οἱ δὲ γεωργοὶ εἶχαν ὑποτυπωδῶς, ἔστω καὶ θεωρητικῶς, τὴν δυνατότητα νὰ ἀλλάζουν τόπον κατοικίας καὶ ἐργασίας, ἀκόμη καὶ νὰ εἰσέρχωνται ἐλεύθερα γιὰ μόνιμη ἐγκατάστασι στὶς πόλεις. Τὸν Ἕλληνα ἢ Φράγκον ἢ σπανιώτερον Σλαῦον ἄρχοντα ἀντικατέστησε σιγὰ-σιγὰ ὁ Τοῦρκος, καὶ τὸν Βυζαντινὸν φροντιστὴν τῶν αὐτοκρατορικῶν κτημάτων ὁ Τοῦρκος ἢ Τουρκαλβανὸς σούμπασης.

Ἂς ρίξωμε τώρα μιὰ σύντομη ματιὰ στὶς βασικὲς ἀρχὲς τοῦ Τουρκικοῦ φεουδαρχισμοῦ. Σύμφωνα μὲ τὸ ἰσλαμικὸ δημόσιο δίκαιο, τὰ κρατικὰ κτήματα καὶ τὰ ἀδέσποτα (μαχλούλ) περιῆλθαν στὸν Σουλτᾶνον, ὁ ὁποῖος τὰ ἐμοίραζε εἰς διακεκριμένους Τούρκους πολεμιστὰς ὡς *τιμέτια*, δηλαδὴ μεγάλα φεουδαρχικὰ τμήματα, καὶ *τιμάρια*, δηλαδὴ μικρότερες φεουδαρχικὲς περιφέρειες. Ὑπῆρχε γενικὰ τριῶν εἰδῶν ἀκίνητη ἰδιοκτησία: 1) τὰ *μούλκ*, ποὺ ὕστερα ἀπὸ τὴν κατάκτησι

ἑνὸς μέρους ἔγιναν ἰδιοκτησία μουσουλμανικὴ καὶ πλήρωναν τὸ δέκατο. 2) Οἱ ἔ ρ ζ ι χ α ρ ά τ ζ, γαῖες ποὺ τὶς ἐξουσίαζαν μὴ μουσουλμάνοι καὶ πλήρωναν διπλὸ φόρο, τὸ χαράτζι καὶ τὸ δέκατο, καὶ 3) οἱ γαῖες ἔ ρ ζ ι μ ι ρ ί, δηλαδὴ κρατικὲς ποὺ παρεχωροῦντο ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου στοὺς πολεμιστὰς ὑπὸ μορφὴν ἰσοβίου καρπώσεως. Γενικὰ στὴν Τουρκοκρατουμένη Ἑλλάδα κυριαρχεῖ, στὶς πεδινὲς περιοχὲς ἡ μεγάλη ἰδιοκτησία, ποὺ ἀνήκει στὸ Κράτος, στὰ μοναστήρια, τοὺς μεγάλους Τούρκους ἄρχοντας καὶ τοὺς χριστιανοὺς προεστούς, ἐνῷ στὶς ὀρεινὲς περιοχὲς ἡ μικρὴ χωρικὴ ἰδιοκτησία. Ἐξαίρεσι βεβαίως ἀποτελοῦσε ἡ ἐνετοκρατουμένη περιοχὴ τῆς Ἑλλάδος, στὴν ὁποία ἴσχυαν οἱ φεουδαρχικὲς οἰκονομικὲς συνθῆκες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, σὲ πιστὸ ἀντίγραφο στὴν διαφύλαξι καὶ ἐφαρμογή τους.

Τὰ ζιαμέτια διευθύνοντο ἀπὸ ἕνα ζαΐμην καὶ ἀπέδιδον πλούσια εἰσοδήματα, ἐνῷ τῶν τιμαρίων προΐστατο ἕνας σπαχὴς καὶ ἦσαν πτωχότερα στὴν ἀπόδοσί τους. Στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δύο ἀποτελοῦσαν ἕνα εἶδος περιοχῆς εἰσπράξεως τῆς δεκάτης, ἡ ὁποία ἀνῆκεν εἰς τὸν Σουλτᾶνον, ἐνῷ ἡ νομὴ ἀνῆκεν στοὺς κατόχους, ἔναντι τῆς παροχῆς τῶν στρατιωτικῶν των ὑπηρεσιῶν. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἔγιναν ἀληθινὰ τσιφλίκια, διότι ἐδόθη δικαίωμα προτιμήσεως κατὰ τὴν διαδοχὴν στοὺς υἱοὺς τῶν ζαΐμηδων καὶ σπαχήδων. Ἐξ ἄλλου, οἱ τελευταῖοι ἦσαν ἐλεύθεροι καὶ νὰ τὰ παραχωρήσουν ἢ ἐνοικιάσουν σὲ τρίτους, χριστιανοὺς καὶ νὰ εἰσπράττουν ἀπ' αὐτοὺς ὄχι μόνο τοὺς κανονισμένους φόρους, μὰ καὶ ἐκτάκτους φόρους γιὰ λογαριασμό τους, τὴν σ α λ α ρ ι ά, φόρο εἰς εἶδος ἐπὶ τῶν κατοικιδίων ζώων καὶ τὴν σ π έ ν τ ζ α, ἕνα εἶδος φόρου χρησιδανεισμοῦ. Δὲν ἔλειπαν ἐξ ἄλλου καὶ οἱ καταχρήσεις ἐξουσίας, ἰδίως ἀπὸ τότε ποὺ ἐχαλαρώθησαν οἱ σχέσεις μεταξὺ τῆς Πύλης καὶ τῶν τοπικῶν διοικητῶν, ὅπως ἐπὶ Ἀλῆ Πασσᾶ στὴν Ἤπειρο, καθὼς καὶ ἀπὸ ἄλλους Τούρκους μπέηδες ἢ ἀκόμη καὶ Ἕλληνες ἐπιστάτες, ὥστε πολλὰ χωριὰ μετεβλήθησαν σὲ τσιφλίκια, παρὰ τὶς σχετικὲς ἀντίθετες διατάξεις τῆς Τουρκικῆς νομοθεσίας. Ἐπίσης ἀρκετὰ κτήματα ποὺ ἀνῆκαν σὲ ἰδιῶτες ἢ μοναστήρια περιῆλθαν σὲ μουσουλμανικὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, τὰ λεγόμενα βακούφια, ἀλλὰ αὐτὰ ἦσαν σχετικῶς λίγα, ἀφοῦ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι σωζόταν στὴν μικρὴ τότε Ἑλλάδα 503 μοναστήρια. Τὰ βακουφικὰ κτήματα ἐξηροῦντο τῆς κληρονομικῆς μεταβιβάσεως, πλὴν τῶν διτελῶν βακουφικῶν, δηλαδὴ ἐκείνων στὰ ὁποῖα ὁ μισθωτὴς ἔναντι καταβολῆς ἐμπροθέσμου προσθέτου ἐνοικίου (ἰδζαρέϊ μουεδζελὲ) ἀποκτοῦσε διαρκὲς δικαίωμα χρήσεως.

Μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν φεουδαρχικὴ ὀργάνωσι, ὁ ἀγρότης δὲν ἔβλεπε ἄσπρη μέρα, ἡ δὲ ζωή του ἦταν γεμάτη βάσανα, ὅταν μάλιστα δὲν εἶχε τὴν τύχη νὰ εἶναι ἰδιοκτήτης ἀλλὰ ἔμενε κολλίγας ἢ σκλάβος τοῦ τσιφλικᾶ. Καὶ δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ λησμονοῦμε ὅτι ὁ ραγιᾶς ἀγρότης, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Τοῦρκο ἀγᾶ καὶ τὸν μπέη ποὺ ἔτρεφε μὲ ὅλο τὸν μόχθο καὶ τὴν προσωπική του ἐργασία, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ δίνῃ καὶ ἄλλες εἰσφορές, ποὺ ἐπέβαλλαν κάθε τόσο οἱ χριστιανοὶ δυνάσται του, ὁ τσιφλικᾶς, ὁ κοτζάμπασης, ὁ ἀνώτερος κλῆρος καὶ τὰ μοναστήρια.

Ἀλλά, καὶ οἱ μικροδιοκτῆτες ἀκόμη, ποὺ καλλιεργοῦσαν Τουρκικὰ κτήματα, δὲν εὑρίσκοντο σὲ καλύτερη μοῖρα, γιατὶ πάντοτε ὁ Τοῦρκος ἀγᾶς καὶ μπέης, καὶ ὁ Ἕλλην κοτζάμπασης καὶ δεσπότης τοὺς ἔπαιρναν μὲ χίλια δυὸ προσχήματα ἢ καὶ ἀπροκάλυπτα τὸ περίσσευμα τῆς ἐσοδείας των καὶ συχνὰ ἀκόμη καὶ τὸ ἴδιο τὸ ψωμί των. Ἄλλωστε, ἡ μικροϊδιοκτησία ἦταν διαδεδομένη μόνο σὲ λίγες ἀπόμερες ὀρεινὲς περιοχές, καθὼς εἴδαμε. Στὰ εὔφορα μέρη τῶν κάμπων, τὴν γῆ ἐνέμοντο οἱ τσιφλικάδες καὶ οἱ χριστιανοὶ ἄρχοντες, ποὺ ἔβαζαν ἄλλους νὰ καλλιεργοῦν τὰ χωράφια τους, σύμφωνα μὲ τὴν ἑξῆς συμφωνία ποὺ ἐπικρατοῦσε στὴν Ἠπειρωτικὴ καὶ Νησιωτικὴ Ἑλλάδα καὶ ποὺ παρέμεινε καὶ ἀρκετὰ μετὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 21:

Στὸ πρῶτο σύστημα, τὸ μεσακάρικο, ὁ γεωργὸς καλλιεργοῦσε τὸ ξένο κτῆμα μὲ δικά του ἔξοδα καὶ ἀφοῦ στὸ τέλος πλήρωνε τὴν δεκάτη καὶ ἔβγαζε τὰ ἔξοδα, μοιραζόταν τὰ κέρδη μὲ τὸν ἰδιοκτήτη τῆς γῆς. Στὸ δεύτερο σύστημα,τὸ τριτάρι-

κο, ὁ ἀγρότης καλλιεργοῦσε ἀποκλειστικὰ μὲ δικά του ἔξοδα, ὁ δὲ ἰδιοκτήτης ἐδικαιοῦτο τὸ ἓν τρίτον ἐπὶ τῆς ἀκαθαρίστου παραγωγῆς. Στὸ τελευταῖο καὶ πιὸ πολὺ καθιερωμένο σύστημα, τὸ γεώμορο ἢ ἀποκοπή, ὁ γεωργὸς ἐπιβαρυνόταν μὲ ὅλα τὰ ἔξοδα καὶ τοὺς φόρους, τὸ μερίδιο τοῦ ἰδιοκτήτου καὶ τὴν ἐξασφάλισι τῆς σπορᾶς. Σὲ πολλὰ μέρη οἱ Τοῦρκοι ἐπέβαλλαν πολλὲς ἀγγαρεῖες στοὺς ἀγρότες ραγιάδες, ἐπιτάξεις τῶν κτηνῶν των, ἐνῷ συγχρόνως καὶ οἱ Ἕλληνες ἄρχοντες ἐπέβαλλαν σὲ κάθε ἀγρότη τὴν καλλιέργεια γῆς γιὰ λογαριασμό τους, τὸ λεγόμενο παρασπόρι, ποὺ ἦταν κανὼν σχεδὸν σ' ὁλόκληρη τὴν ἠπειρωτικὴ Ἑλλάδα. Ἐξ ἄλλου, ὅπως εἴδαμε, ἕνα μεγάλο μέρος τῆς εὐφόρου γῆς ἦταν ἰδιοκτησία τῶν μοναστηριῶν καὶ τῶν βακουφίων. Μία μερίδα εὐαρίθμων μοναχῶν ἔπαιρναν ἀμύθητα εἰσοδήματα σὲ εἶδος καὶ χιλιάδες ἀγρότες εἶχαν γίνει πραγματικοὶ οἰκονομικοὶ ὑποτελεῖς τῶν προνομιούχων μοναστηριῶν. Ἡ Ἐκκλησία μάλιστα ἔπαιρνε ἀπὸ κάθε χριστιανὸ ραγιᾶ εἰδικὸ φόρο, τὴν ρ ό γ α ἢ ζ η τ ε ί α, καὶ πολλὲς φορὲς ἔφθανε μέχρι κατασχέσεως τῶν γεωργικῶν ἐργαλείων καὶ τρόμος γιὰ τὸν ἀγρότη ἦταν καὶ ὁ χριστιανὸς δεκατιστὴς (ὁ ἐνοικιαστὴς τῆς δεκάτης), καθὼς καὶ ὁ τοκογλύφος, ἄλλο οἰκονομικὸ παράσιτο ποὺ ἀπομυζοῦσε τὸ αἷμα τοῦ λαοῦ, ἀφοῦ ὁ τόκος, τὸ δ ι ά φ ο ρ ο ὅπως τὸν ἔλεγαν, ἔφθανε τὰ 20,50 καὶ σὲ χρονιὲς μεγάλης δυστυχίας τὰ 100%.

Κοντὰ σ' αὐτὰ πρέπει νὰ τονίσωμε καὶ τὴν λ η σ τ ε ί α. Ἡ ἔλλειψις ἀσφαλείας ἦταν μόνιμη κατάστασις καὶ τὰ βουνὰ ἦσαν γεμᾶτα ἀπὸ λῃστάς, ποὺ ζοῦσαν καὶ αὐτοὶ εἰς βάρος τοῦ πληθυσμοῦ τῶν χωριῶν. Ἡ τελευταία μεγάλη πληγή, ποὺ ἔφθανε στὰ ὅρια τῆς πιὸ στυγνῆς ἀπανθρωπιᾶς, ἦταν τὸ σκλάβωμα τῶν παιδιῶν τῶν ἀγροτῶν καὶ τῶν ἰδίων ἀκόμη, σὲ περιπτώσεις οἰκονομικῆς δυσπραγίας καὶ ἀδυναμίας τακτοποιήσεως τῶν χρεῶν. Ὁ Κασομούλης καὶ ὁ Βλαχογιάννης ἀναφέρουν στὰ βιβλία των πολλὰ παρόμοια περιστατικὰ βαρβαρότητος, ποὺ ἦσαν ὅλα ἡ τελικὴ ἔκφρασις μιᾶς βαρειᾶς τοκογλυφίας. Ἀργότερα τὸ κακὸ πῆρε τόσο μεγάλες διαστάσεις ὥστε ὁ Ρῆγας Φερραῖος συμπεριέλαβε στὸ σχέδιο συντάγματός του εἰδικὴ ρήτρα ποὺ ἀπαγόρευε ἐμμέσως τὸν ἀνατοκισμόν.

Ὅπως βλέπομε, τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ ἦταν ὑποτεταγμένο στοὺς Τούρκους καὶ Ἕλληνας φεουδάρχας. Οἱ ἄλλοι, ὁ κατώτερος λαὸς τῶν πόλεων, ἰδίως δὲ οἱ βιοτέχναι, οἱ ἔμποροι, καὶ οἱ μικροαστοὶ ἦσαν ἐντεταγμένοι σὲ ἐ σ ν ά φ ι α (συντεχνίες), πολλὰ ἀπ' τὰ ὁποῖα τὸν 18ον αἰῶνα ἀπέκτησαν ἀνεξαρτησία καὶ οἰκονομικὴ δύναμι, ὅπως στὶς μεγάλες πόλεις, Κωνσταντινούπολι, Σμύρνη, Ἰωάννινα, κ.λ.π. Στὶς ἐπαρχίες εἶχε ἐπικρατήσει ὁ θεσμὸς τῶν κοινοτήτων, ποὺ λειτουργοῦσαν κατοχυρωμένες νομοθετικῶς καὶ παρίσταναν ἓν εἶδος διοικητικῆς ἀποκεντρώσεως. Κάθε μεγάλη περιοχὴ βεβαίως ὑπαγόταν στὴ δικαιοδοσία ἑνὸς πασᾶ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐξαρτῶντο οἱ τοπικοὶ Τοῦρκοι ἄρχοντες καὶ οἱ διοικοῦντες τὶς κοινότητες προεστοί. Στὶς πόλεις καὶ τὰ μεγάλα ἀγροτικὰ κέντρα, οἱ κάτοχοι μεγάλων περιουσιῶν ὠνομάζοντο ὀ τ ζ ά κ ι α, καὶ ἀποτελοῦσαν τὴν οἰκονομικὴ ἀριστοκρατία τοῦ τόπου. Τὸ πλέον ἐξέχον πρόσωπον τῆς κοινότητος ἦταν ὁ προεστὸς ἢ δημογέρων, ποὺ ἡ Τουρκικὴ ὁρολογία ἀναφέρει ὡς κ ο τ ζ ά μ π α σ η, ἰδιαίτερα δὲ στὴν Μακεδονία καὶ Θράκη τ σ ο ρ μ π α τ ζ ῆ. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ κοτζάμπαση ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς τιτλούχους τῶν ὀτζακίων ἐδημιουργοῦσε πολλοὺς κομματικοὺς ἀνταγωνισμοὺς καὶ προστριβές, συχνότατα δὲ δὲν ἐπικρατοῦσε ἡ θέλησις τῶν κατοίκων, ἀλλὰ ἡ καλπονοθεία. Ἕνα ἀπὸ τὰ βασικὰ δημόσια καθήκοντα τῶν δημογερόντων ἦταν νὰ ἐφαρμόζουν τοὺς φορολογικοὺς νόμους τοῦ Κράτους, ὁρίζοντες τὸ φορολογικὸν ποσοστὸν ποὺ ἔπρεπε νὰ καταβάλλῃ κάθε κάτοικος στὸ δημόσιον ταμεῖον. Ἐπίσης εἶχαν τὴν ἁρμοδιότητα νὰ ἐπιλύουν τὶς διαφορὲς τῶν κατοίκων, νὰ δικάζουν, ἐπιβάλλουν ποινὲς κ.λ.π., ἡ δὲ σκληρότης των ἔναντι τῶν χωρικῶν πληθυσμῶν ἔφθανε πολλὲς φορὲς μέχρι καὶ συνεργασίας μὲ τὸν κατακτητὴ πρὸς τιμωρίαν των. Διότι ἦταν μοιραῖο, ἡ ὕπαρξις τῆς μεγάλης ἀγροτικῆς ἰδιοκτησίας καὶ τοῦ καθεστῶτος

τῶν προκρίτων νὰ δημιουργήσῃ φυσιολογικὰ τὴν συνείδησιν κοινωνικῆς τάξεως, τῆς ὁποίας τὰ συμφέροντα συνεταυτίσθησαν μὲ τὰς ἐπιδιώξεις τῆς τουρκικῆς ἀγροτικῆς ὀλιγαρχίας. Ὁ φτωχὸς ἀγρότης ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, μὲ τὴν νοοτροπία τῆς κληρονομικῆς δουλοπαροικίας καὶ τῆς πικρίας τῆς ἀγγαρείας καὶ τῆς ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς ἀθλιότητος, ἀποτελοῦσε μία φυσικὰ ἐπιβαλλομένη ἀντίδρασι. Οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς δὲν ἦταν δυνατὸν παρὰ νὰ διαπλάσσουν δύο τάξεις, μὲ ἀδιάλλακτα ἀντίθετες κατευθύνσεις σ' ὅλα τὰ ἐθνικὰ καὶ πολιτικὰ δεδομένα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Κάτω ἀπ' τὴν συντριπτικὴ δύναμι τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων συμφερόντων καὶ μὲ τὴν ἐπίδρασι τῆς διαμορφώσεως κοινῆς συνειδήσεως καὶ κοινοῦ βίου, δὲν ἦταν δυνατὸν παρὰ ὅλες οἱ ἀντιθέσεις στὰ ἐνδότερα τῆς κάθε τάξεως νὰ συγχωνευθοῦν σιγὰ-σιγὰ μέσα στὴν κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ προσπάθεια γιὰ ἀλλαγή. Καὶ ὁ ἀγὼν τῶν τάξεων αὐτῶν, καλύπτει μὲ τὴν μαύρη σκιὰ τῆς δυστυχίας ποὺ ἔσπειρε γύρω του, ἕνα μεγάλο τμῆμα τῆς ἱστορίας τοῦ τόπου ἐπὶ τουρκοκρατίας. Ὁ δὲ κατ' ἀνάγκην συνδυασμὸς τοῦ κοινοτικοῦ συστήματος πρὸς τὴν ἐπικράτησιν τῆς τάξεως τῶν κοτζαμπάσηδων, τοὺς ἔδινε ἀκόμη πιὸ θλιβερὴ καὶ αὐταρχικὴ παντοδυναμία. «Οἱ κοτζαμπάσηδες ἢ προὔχοντες, γράφει ὁ Φωτάκος εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματά του τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, δὲν ἦσαν λαοπρόβλητοι, καθὼς τινὲς γράφουσι καὶ λέγουσιν, ἀλλ' ἦσαν ἕνα σῶμα ἑνωμένον διὰ τοῦ μεταξύ των συμφέροντος. Εἶχαν καὶ αὐτοὶ σύστημα, ἂν καὶ τοῦτο ἐδιαιρεῖτο εἰς δύο, ἕκαστον τῶν ὁποίων παρηκολούθει καὶ ὑπηρέτει τὴν διαίρεσιν καὶ τὴν φατρίαν τῶν Τούρκων καὶ μὲ τὸ φρόνημα τούτων ἔτρεχε. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἕλληνες εἶχαν πνεῦμα περισσότερον τῶν Τούρκων καὶ ἐγνώριζαν γράμματα, ἕνεκα τούτου ἐφαίνετο ὅτι καὶ πολιτικῶς αὐτοὶ ἐδιοικοῦσαν, διότι αὐτοὶ ἔδιδαν συμβουλὰς καὶ σχέδια διὰ νὰ τὰ ἐφαρμόζουν οἱ Τοῦρκοι πρὸς τὸ συμφέρον των καὶ διὰ νὰ καταβάλλουν τοὺς ἐναντίους των δηλ. τὴν φατρίαν τῶν ἄλλων Τούρκων ἢ τῶν ἀκολουθούντων αὐτοὺς Ἑλλήνων. Ἑκάστη φατρία ἤθελε νὰ ἔχῃ τὴν ἐξουσίαν διὰ νὰ διοικῇ τὸν τόπον καὶ διὰ νὰ πλουτῇ καὶ διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ ἔστελλε εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἔδραν τοῦ Σουλτάνου, πληρεξουσίους της, τοὺς ὁποίους καταχρηστικῶς ὠνόμαζον τοιούτους διὰ νὰ προστατεύσωσι κατὰ τὸ φαινόμενον τοὺς ραγιάδες ἀπὸ τὰς καταχρήσεις τῶν Τούρκων, ἐνῷ ἀληθῶς ἐστέλλοντο πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἀπομακρύνουν τοὺς ἀντιπάλους των ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ νὰ τὴν λάβωσιν αὐτοί. Ὅλα τὰ ἔξοδα ὅσα ἐγίνοντο διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν τοιούτων πληρεξουσίων καὶ τὴν διαμονήν των εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ τὸν ἴδιον ραγιᾶν ἐπληρώνοντο, ὅπως οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ λεγόμενοι κοτζαμπάσηδες ἤθελαν». Αὐτὰ γράφει ὁ Φωτάκος σχετικῶς μὲ τοὺς δημογέροντας, θὰ πρέπει δὲ νὰ προστεθῇ ὅτι τόσο μεγάλη ἦταν σ' αὐτοὺς ἡ συνείδησις τῆς τάξεώς των καὶ τόσο πολὺ ἡ τάξις αὐτὴ συνέπιπτε μὲ τὴν Τουρκικὴ ὀλιγαρχία, ὥστε φοροῦσαν τὰ ἴδια μὲ τοὺς Τούρκους ἐνδύματα καὶ ἐμιμοῦντο τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισίν των, ὥστε ἡ προφανῶς ὑπερβολικὴ γνώμη τοῦ Menbelsohn, ὁ ὁποῖος τοὺς ὀνομάζει «Χριστιανοὺς Τούρκους» ἔχει μεγάλη δόσι ἀληθείας. Ὁ δὲ ἁπλοῦς καὶ ἀπέρριττος στρατηγὸς Μακρυγιάννης μὲ φρίκη ἐκφράζεται γιὰ τὴν σκληρότητα τῶν πιέσεων τοῦ κοτζαμπασισμοῦ. Νὰ τί γράφει γιὰ τὸν Γιάννη Νοταρᾶ, μεγάλο προύχοντα τῆς Κορινθίας: «Πάγω μίαν ἡμέρα εἰς τὸ κονάκι του, τὸν βρίσκω καὶ τυραγνοῦσε ἕνα πολίτη, τέτοιον τυραγνισμὸν δὲν τὸν ἤξευραν νὰ τοῦ κάμνουν μήτε οἱ Κατζαντωναῖοι ὁποῦσαν λῃσταί. Δεμένος ὁ πολίτης... καὶ τοῦ γύρευαν χρήματα. Τότε συχάθηκα ὅλως διόλου τὸ Ρωμαίϊκο, ὅτι μάθαμε ὅλοι τὴν λῃστείαν γενικῶς. Τοῦ μίλησα αὐτοῦ τοῦ εὐγενῆ ὅτι δὲν εἶναι καλὰ τὰ τοιαῦτα, ὅτι ὅταν βλέπουν ἐσᾶς ὁποὺ κάνετε τοιαῦτα, οἱ ἄλλοι οἱ μικροὶ θὰ φᾶνε ζωντανοὺς ἀνθρώπους. Σᾶς λέγω, ὡς τίμιος ἄνθρωπος, εἶχα ὡς τότε μεγάλο σέβας καὶ σ' αὐτοὺς καὶ τοὺς συχάθηκα νὰ μὴν τοὺς βλέπω, κι' ἀναθεμάτησα τὴν λευτερίαν ὁποῦ θὰ κάμωμε μ' αὐτοὺς ὅλους».

Ἀλλά, καιρὸς εἶναι νὰ ξαναγυρίσωμε πίσω, γιὰ νὰ ὁλοκληρώσουμε τὴν περι-

γραφὴν τῆς οἰκονομικῆς ἐξουθενώσεως τῶν ραγιάδων μὲ τὰ πολυσχιδῆ συστήματα τῆς φορολογίας. Οἱ ὑπάρχοντες φόροι διετηρήθησαν ὁλόκληροι ἀπὸ τοὺς Τούρκους κατακτητάς, μόνο ποὺ ἁπλουστεύθηκε λίγο ἡ διαδικασία τῆς ἐπιβολῆς των. Τὴν εἴσπραξι ἀνέλαβαν οἱ σπαχῆδες, ἢ οἱ ἐνοικιασταί, Ἕλληνες, Ἑβραῖοι, Ἀρμένιοι, ἢ Ἀλβανοί, ἢ τέλος οἱ κοτζαμπάσηδες τῶν κοινοτήτων.

Στὶς ἐνετοκρατούμενες περιοχές, κυρίως τὰ Ἰόνια νησιὰ καὶ στὴν Κρήτη, ἡ φορολογικὴ πίεσις ἦταν βαρυτάτη, καθίστατο δὲ ἀκόμη πιὸ δυσβάστακτη μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς τῆς κυριάρχου (Dominante), κατὰ τὴν ὁποία ὅλα τὰ εἴδη εἰσαγωγῶν καὶ ἐξαγωγῶν ἔπρεπε νὰ περάσουν πρῶτα ἀπὸ τὴν κυρίαρχο πόλι. Μὲ τὴν παρακμὴ τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας πληθαίνουν οἱ ἔκτακτοι φόροι (ἀβανίες), οἱ καταχρήσεις τῶν ὑπαλλήλων, οἱ πιέσεις τῶν τοπικῶν φρουρῶν, οἱ ὁποῖοι συνήθως εἰσέπρατταν διόδια γιὰ δικό των λογαριασμὸ στὰ περάσματα τῶν βουνῶν (δερβένια) καὶ πρὸ πάντων οἱ πιέσεις τῶν εἰσπρακτόρων τῶν φόρων. Καὶ οἱ πιέσεις αὐτὲς γινόταν φυσικὰ εἰς βάρος τῶν πτωχῶν Ἑλλήνων, ἀφοῦ οἱ λίγοι Τοῦρκοι κάτοικοι τῶν σημερινῶν Ἑλληνικῶν περιοχῶν ἦσαν ἀπηλλαγμένοι τοῦ μεγαλυτέρου μέρους τῶν φόρων ἐπειδὴ εἶχον τὰ βάρη τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας. Οἱ Τοῦρκοι εἰσέπρατταν κυρίως τοὺς ἑξῆς φόρους: α) τὴν δεκάτην, ἡ ὁποία ἐποίκιλλε στὰ διάφορα κτήματα, ἀλλὰ καὶ ἀναλόγως τῶν περιφερειῶν. Πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασι, ἀνήρχετο στὴν Νότιο Ἑλλάδα στὸ $^1/_{10}$ γιὰ τοὺς Μουσουλμάνους καὶ τὸ $^1/_7$ γιὰ τοὺς Χριστιανούς, ἐνῷ στὴ Μακεδονία εἶχε ὁρισθῆ στὸ $^1/_2$ τῆς παραγωγῆς.

β) Τὸν κεφαλικὸν φόρον (χαράτζι), ὁ ὁποῖος εἰσεπράτετο ἀπ' ὅλους τοὺς μὴ Μουσουλμάνους καὶ ἐκυμαίνετο ἀνάλογα μὲ τὴν περιουσιακὴ κατάστασι τοῦ φορολογουμένου μεταξὺ 1-4 δραμίων ἀργύρου τὸν χρόνο.

γ) Τὸν τελωνειακὸν δασμόν, ὁ ὁποῖος εἶχε καθορισθῆ σὲ 4% γιὰ τοὺς Μουσουλμάνους, 5% γιὰ τοὺς Ραγιάδες καὶ 3% γιὰ τοὺς Εὐρωπαίους ἐπὶ ὅλων τῶν εἰσαγομένων καὶ ἐξαγομένων προϊόντων στὶς τουρκοκρατούμενες περιοχές.

δ) Εἰδικοὺς ἐξαγωγικοὺς φόρους, ὅπως τῆς σταφίδος (3%) καὶ τοῦ καπνοῦ (6%), ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν νόμο τοῦ 1696 ἐπλήρωνε καὶ βαρειὰ εἰσφορὰ καταναλώσιως.

ε) Φόρους οἰκοτεχνίας, ὅπως τὸ ρεσμικουβὰν (φόρος μιλισσῶν), τὸ ρέσμι (φόρος τῶν μύλων) κ.ἄ.

στ) Τὰ νόμιμα πρόστιμα καὶ τὶς ἀβανίες. Ἐκτὸς ἀπ' τοὺς Κρατικοὺς φόρους κατεβάλλοντο ὅπως εἴδαμε καὶ ἀρκετοὶ ἄλλοι, ἐκλησιαστικοὶ καὶ κοινοτικοί. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπολογίσωμε καὶ τὰ παρανόμως ὑπὸ τῶν τοπικῶν ἀρχῶν, τῶν ἐνοικιαστῶν τῶν κτημάτων ἢ τῶν Ἑλλήνων δημογερόντων εἰσπραττόμενα ἐπὶ πλέον ποσά, τὰ ὁποῖα ἔφθαναν πολλὲς φορὲς τὸ ἥμισυ τοῦ συνόλου τῶν Κρατικῶν φόρων.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς κατοίκους τῆς ἐνετοκρατουμένης Ἑλλάδος, δὲν φαίνεται νὰ εὑρίσκοντο σὲ καλύτερη μοῖρα ἀπ' τοὺς ὑπηκόους τῆς ἐρυθρᾶς ἡμισελήνου. Ἡ ἱερὰ Δημοκρατία τῶν δόγηδων ἐπέβαλλε διὰ νομοθεσίας ποὺ ἐφαρμοζόταν μὲ ἀμείλικτη σκληρότητα, ὄχι μόνο ἀμέσους φόρους (Gravezze) ὑπὸ μορφὴν δεκάτης σὲ κάθε εἰσόδημα καὶ στρεμματικῆς φορολογίας (Campatico), ἀλλὰ καὶ ἐμμέσους φόρους καὶ τελωνειακὰ δικαιώματα, ὡς καὶ ἐκτάκτους φόρους (Aggionti), ποὺ ἐπεβάλλοντο συνήθως σὲ περιπτώσεις πολέμων καὶ ἐκτάκτων ἀναγκῶν.

Ἡ βαρειὰ λοιπὸν φορολογία στάθηκε σὰν ἕνας κύριος παράγων τῆς οἰκονομικῆς ἀθλιότητος τῶν ὑποδούλων πληθυσμῶν. Ἀλλὰ δὲν ἦταν καὶ ὁ μόνος. Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς ναυτιλίας ἐπέφερε τὴν συγκέντρωσι χρήματος σὲ ὡρισμένα ναυτικὰ καὶ ἐμπορικὰ κέντρα τῆς Ἑλλάδος, ὅπου εἶχαν συγκεντρωθῆ οἱ ὀλίγοι κεφαλαιοῦχοι μὲ ἀξιόλογα γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀποθέματα σὲ χρυσᾶ νομίσματα. Στὶς περισσότερες ὅμως περιφέρειες ὑπῆρχε ἔλλειψις χρήματος, τὸ ὁποῖο μαζευόταν στὴν πρωτεύουσα τῆς αὐτοκρατορίας ἢ φυλαγόταν στὸ βάθος τῆς κασέλλας τῶν χωρικῶν.

Αὐτὴ ὅμως ἀκριβῶς ἡ ἔλλειψις βιομηχανικοῦ κεφαλαίου στὴν Ἑλληνικὴ περιφέρεια εἶχε τὶς ἀναπόφευκτες συνέπειές της. Ὁ ἀστισμὸς εἶχε μονομερῆ σύνθεσι, ἐφ' ὅσον ἀπαρτιζόταν ἀπὸ ἐφοπλιστὰς (καραβοκυραίους) καὶ ἐμπόρους. Ἡ βιομηχανία εὑρίσκετο ἀκόμη στὰ σπάργανα, στὸ στάδιο τῆς χειροτεχνίας. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ τεχνικὴ ἦταν πολὺ καθυστερημένη. Ἀφ' ἑτέρου, ἡ ἔλλειψις ὁδικοῦ δικτύου καὶ ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς, ἐφ' ὅσον ἡ μεγαλυτέρα μερὶς τοῦ πληθυσμοῦ ἦσαν ἀκτήμονες, ἐμπόδιζε τὴν μεγαλυτέρα ἀνάπτυξι τῆς οἰκοτεχνίας, τὰ λιγοστὰ προϊόντα τῆς ὁποίας ἀπερροφῶντο κυρίως ἀπ' τὴν Εὐρωπαϊκὴ ἀγορά. Ἔτσι, τὸ ἐμπόριο περιωρίσθηκε ἀναγκαστικὰ σὲ μεταφορὲς γεωργικῶν προϊόντων, ὅπως μεταφορὰ σιτηρῶν ἀπ' τὴν Ρωσσία καὶ ἄλλων καταναλωτικῶν ἀγαθῶν. Ὅταν ὅμως σὲ μία χώρα δὲν ὑπάρχουν διαθέσιμα κεφάλαια γιὰ τόνωσι τῆς οἰκονομίας, ἡ πρόοδος βαδίζει μὲ βῆμα σημειωτὸν ἐνῷ ἡ φεουδαρχικὴ ὀργάνωσις παραμένει ἀκλόνητη καὶ ἰσχυρή. Ὡς ἐκ τούτου, οἱ μορφὲς τοῦ κοινωνικοῦ καὶ πολιτικοῦ βίου εὑρίσκονται ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν παλαιῶν ἀντιλήψεων καὶ ἀντιδρῶν στὴν ἀρχὴ σὲ κάθε προσπάθεια γιὰ συγχρονισμένη μεταλλαγή. Ἡ στάθμη τοῦ βιωτικοῦ ἐπιπέδου διετηρεῖτο σὲ πολὺ χαμηλὰ πλαίσια, ἐνῷ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀνεβαίνῃ στὴν Εὐρώπη, στὴν ἀρχὴ μένει γιὰ τὴν τάξι τῶν εὐγενῶν, ἔπειτα γιὰ τοὺς πλουσίους ἀστοὺς καὶ τέλος γιὰ τὴν μεγάλη μᾶζα ἀστῶν καὶ χωρικῶν. κατὰ τὸν Beaujour, τὸ ἡμερομίσθιον στὴν Ἑλλάδα ἀνήρχετο κατὰ τὸ τέλος τοῦ 18ου αἰῶνος σὲ 20-25 παράδες γιὰ τοὺς ἐργάτες τῶν ἀγροτικῶν περιοχῶν. Γιὰ νὰ κερδίσῃ μόνο τὸ ψωμὶ τῆς χρονιᾶς του, ὁ χωρικὸς ἔπρεπε νὰ ἐργασθῇ 40 ἡμερομίσθια. Κρέας ἔτρωγε μόνο 4 φορὰς τὸν χρόνο, τὸ Πάσχα, τὰ Χριστούγεννα, τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ἐκέρδιζε τὴν ἐτήσια τροφή του μὲ 80 ἡμερομίσθια, μὲ 160 καὶ τῆς γυναίκας του καὶ μὲ 200 καὶ τοῦ παιδιοῦ του. Καὶ νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι ἱκανοποίησις ἄλλων ἀναγκῶν ἀπεκλείετο, διότι ἡ θρησκοληψία τῆς ἐποχῆς μὲ τὴν σωρεία τῶν ἑορτῶν-ἀργιῶν περιώριζε τὰς ἐργάσιμες ἡμέρες σὲ 220 μόνο τὸν χρόνο. Ἡ εὐθύνεια τῆς ζωῆς συντελοῦσε στὴν χαμηλὴ στάθμη τῆς διαβιώσεως, διότι οἱ τιμὲς τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων ἦταν ἀπίστευτα χαμηλές. Παρὰ τὴν γονιμότητα τῆς γῆς, τὸ πεῖσμα τῆς ἀγάπης μὲ τὴν ὁποία οἱ κάτοικοι τὴν καλλιεργοῦσαν, ὁ τόπος ζοῦσε σὲ κατάστασι μαρασμοῦ καὶ ἀτονίας. Ὁ Pouqueville, ὁ ὁποῖος ἐταξίδευσε σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα λίγο πρὶν ἀπ' τὴν Ἐπανάστασι, περιγράφει μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα τὴν εἰκόνα ἀθλιότητος τῆς ζωῆς τῶν ἀγροτῶν, καὶ ἰδίως τῶν κολλήγων, τὴν ὁποίαν ἀποδίδει σὲ δύο χαρακτηριστικὲς μάστιγες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὴν καταστρεπτικὴν πανώλην καὶ τὰ φέουδα καὶ τιμάρια. Δὲν ἦταν σπανία ἡ περίπτωσις νὰ μεταχειρίζωνται ἀνθρώπους γιὰ ὑποζύγια, ἀφοῦ ἡ συντήρησίς των ἦταν πιὸ οἰκονομική. Καὶ ὁ Pouqueville περιγράφει τὴν σκηνὴ στὴν Πελοπόννησο ζεύγους ἀροτριώντων ἀποτελουμένου ἀπὸ ἕνα ὄνο καὶ μία γυναίκα, γιὰ τὴν ὁποία, τονίζει, ὁ σύζυγός της ἐφρόντιζε λιγώτερο ἀπὸ ὅ,τι ἐφρόντιζε γιὰ τὸ ὑποζύγιό του.

Τὸ κοινωνικὸ σύστημα ποὺ ἐπέβαλαν οἱ κατακτηταὶ ἀπαιτοῦσε σκληρὴ ἐργασία γιὰ ὅλους τοὺς ραγιάδες, ἀφοῦ οἱ Τοῦρκοι φύλαγαν μεθοδικὰ γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ τοὺς συνεργάτες των Ἕλληνας τὶς λίγες θέσεις μιᾶς ὑποανεπτυγμένης διοικήσεως καὶ ὅλα τὰ ἀξιώματα μιᾶς πολυτελοῦς στρατιωτικῆς ἱεραρχίας. Ὁ κλῆρος, μὴ προερχόμενος ἀπὸ εὐγενῆ καταγωγή, ὅπως στὴν Δύσι, ἐργαζόταν χειρωνακτικῶς, πρὸ πάντων στὰ χωριά, ὅπως ἄλλωστε καὶ σήμερα. Εἶναι ἐπιτακτικὴ ὑποχρέωσις τοῦ ἀμερολήπτου ἐρευνητοῦ—καὶ οἱ διαπιστώσεις εἶναι ὁμόφωνες πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴ-νὰ κάμῃ μία ἀναγκαία διάκρισι τῶν διαβαθμίσεων τοῦ κλήρου, προκειμένου νὰ καταλήξῃ σὲ ὑγιὲς συμπέρασμα ποία ὑπῆρξε κατὰ τὴν τουρκοκρατία ἡ δρᾶσις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Ἐὰν μὲ τὴν διάλυσι τῆς ἀχλύος τῆς σκοπιμότητος τὴν ὁποία ἐπιφέρει ἡ κοινωνιολογικὰ ἑδραιωμένη ἱστορικὴ ἔρευνα, βέλη ἐπιτιμητικὰ ρίπτονται σήμερα κατὰ τῆς στάσεως τοῦ ἀνωτέρου κλήρου στὴν κρίσιμη ἐκείνη περίοδο τοῦ Γένους, τῆς στάσεως τοῦ ἀνωτέρου κλήρου στὸ σύνολό του, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἀντι-

σταθμίσουν τὰ ἡρωϊκὰ ὁλοκαυτώματα 3-4 μόνον ἱεραρχῶν, ἡ ἰδία ἀναγνώρισις ἀνήκει, μὲ ἀντίθετη ἀξιολόγησι στὴν τοποθέτησι τοῦ κατωτέρου κλήρου στὸ πλαίσιον τῆς γενικῆς δοκιμασίας καὶ τῶν δεινῶν τῆς συντριπτικῆς κατοχῆς. Πλησίον τοῦ λαοῦ στὴν καθημερινὴ ζωή του, ἄκουγε ὅλους τοὺς παλμοὺς τῆς ψυχῆς του, ἐδοκίμαζε ὅλες τὶς ἀγωνίες, τὰ ὄνειρα καὶ τὴν ἀποθάρρυνσι τῆς δουλείας του. Οἱ πρόσοδοί του λιτὲς καὶ ἀνεπαρκεῖς, τὸν ἀνάγκαζαν νὰ ποτίζῃ μὲ τὸν ἱδρώτα του καὶ τὴν ἀγροτικὴ διαβίωσι τὸ ἔδαφος ποὺ θὰ ποτίσῃ ἀργότερα καὶ μὲ τὸ αἷμα του, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἐλπιδοφόρο τὸ σάλπισμα τοῦ «νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγών».

Ἀλλά, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ἀγρότες, καὶ οἱ γυναῖκες ἀκόμη ἐργάζοταν σκληρότατα, ἀκόμη καὶ σὲ βαρειὲς χειρωνακτικὲς ἐργασίες, γιὰ νὰ ἀναπληρώνουν τοὺς ἄνδρες ποὺ ἠσκοῦντο στὰ ὅπλα ἢ ἐλάμβαναν μέρος σὲ καταδρομές.

Ἡ μόνη τάξις ἡ ὁποία ἔμενε πραγματικὰ ἀμέτοχος τῆς οἰκονομικῆς ἀθλιότητος ἦταν ἡ τάξις τῶν κοτζαμπάσηδων, στὴν ὁποία ἀναγκαστικὰ ἐπανερχόμεθα, καὶ τὴν ὁποία μία ἀπ' τὶς ἐγκυρότερες γνῶμες, ἡ γνώμη τοῦ μεγάλου διδασκάλου τοῦ γένους Κοραῆ, χαρακτηρίζει ἐπιγραμματικά: «Γελῶ καὶ μὴ θέλων, ὁσάκις συλλογισθῶ ὅτι τοὺς νῦν ὀνομαζομένους καὶ νομιζομένους ἄρχοντας τῶν Γραικῶν προσφυέστατα ἤθελέ τις συγκρίνει μὲ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τετράποδα, ὅσα βλέπομεν εἰς τὰς αὐλὰς τῶν μακελείων τρεφόμενα, λακτίζοντα, δάκνοντα, τρώγοντα συναλλήλως, ἕως νὰ φθάσῃ ἑκάστου ἡ φοβερὰ τῆς σφαγῆς ὥρα καὶ τότε ὁ Σουλτὰν χασάπης παραδίδει ἄκριτον καὶ ἀνεξετάστως εἰς τοῦ δημίου τὰς χεῖρας τὸν ὑψηλότατον ἄρχοντα, διὰ νὰ τὸν πληροφορήσῃ μὲ τὴν ἀκαταμάχητον ἀπόδειξιν τῆς μαχαίρας ὅτι δὲν ἦτο πλὴν οὐτιδανὸν καὶ κτηνῶδες ἀνδράποδον». Ὁ δὲ Φωτάκος, εἰς τὰ 'Απομνημονεύματα, θέλοντας νὰ δείξῃ τὴν ὑπεροψία καὶ κουφότητα τῆς μισητῆς αὐτῆς τάξεως, ἀναφέρει ὅτι ὁ 'Ανδρέας Μεταξᾶς, πρόκριτος, ἐγκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Σαλταφέρα, ἐνοικιαστοῦ τῶν φόρων, ὅτι ἐξύβρισεν, ἠπείλησε καὶ ἐμαστίγωσε τὸν ἀδικηθέντα, ἠρνήθη νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τοῦτον ἐπιστολὴν στὴν ὁποία ἐχαρακτήριζε τὸν μηνυτὴ «ἀχρεῖον καὶ ἀπειθῆ, μὴ ἔχοντα τὸ δικαίωμα νὰ σύρῃ εἰς τὰ δικαστήρια ἔντιμον πολίτην καὶ νὰ βιάζῃ αὐτὸν νὰ ἐξομοιοῦται μὲ ἐκεῖνον». Ἡ παροιμιώδης αὐτὴ ἀπάντησις δίδει τὸ μέτρον τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης στὴν ἐποχὴ ἐκείνη, εἶναι δὲ εὐνόητον ποία θὰ ἦταν ἡ θέσις τοῦ ραγιᾶ στὸ ἰδεολογικὸ ὑπόβαθρο μιᾶς τέτοιας κοινωνίας...

Στὴν προσπάθεια νὰ ἀξιολογήσωμε συμπερασματικὰ τὴν κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ διάρθρωσι τῆς τουρκοκρατίας, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε ἀδίστακτα ὅτι ἡ ὑποδούλωσις συνεκράτησε μὲν στὴν ἀρχὴ τὴν ἐπὶ Βυζαντίου ἀποκορυφωθεῖσα παρακμὴ τῶν ἐπαρχιῶν, ποὺ ἀποτελοῦν σήμερα τὴν 'Ελληνικὴ 'Επικράτεια, ἀλλ' ὅτι κατήντησε στὸ τέλος δυσβάστακτη καὶ ἐξαντλητική. Κυρίως τοῦτο ἔγινε μετὰ τὶς ἐπαναστάσεις τοῦ 'Ορλὼφ καὶ τοῦ 'Αλῆ Πασᾶ, στὶς ὁποῖες ἔλαβαν μέρος καὶ οἱ κάτοικοι πολλῶν περιφερειῶν. Ἡ κατοχὴ αὐτὴ ἐπεβράδυνε τὴν διάδοσι τοῦ πνεύματος τῆς 'Αναγεννήσεως καὶ κατόπιν τῶν προόδων τῶν ἐπιστημῶν, σ' ὅλες τὶς χῶρες ποὺ ἦσαν ὑπὸ τὴν 'Οθωμανικὴ κυριαρχία, καθὼς ἄλλωστε καὶ στὴν ἴδια τὴν Τουρκία.

(Συνεχίζεται)

ΔΑΚΤΥΛΟΣΚΟΠΙΑ

— ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΙΣ ΔΑΚΤΥΛΙΚΩΝ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΜΕΘΟΔΟΝ ΕΔ. ΧΟΥΒΕΡ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΚΗΣ ΑΣΤΥΝ. Β. ΑΜΕΡΙΚΗΣ —

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

2. Ἀποτυπώματα τύπου λούπ.

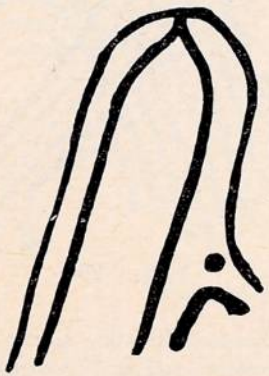
***

2. Ἀποτυπώματα τύπου λούπς.

Εἰς τὴν διάλεκτον τῆς δακτυλοσκοπίας ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθη χρῆσιν ἡ λέξις λούπ σημαίνει θηλοειδὴ γραμμὴν καμπύλην—κολποειδῆ—ἥτις καμπύλη γραμμὴ ἀνήκει εἰς τὸ τρίτον σύστημα τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν. Αἱ κολποειδεῖς θηλοειδεῖς γραμμαὶ παρατηροῦνται ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος, δηλαδὴ τοῦ περιβαλλομένου ὑπὸ τῶν «ἀφοριστικῶν» τῆς ἐκτάσεως τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος θηλοειδῶν γραμμῶν. Αἱ θηλοειδεῖς αὗται κολποειδεῖς γραμμαὶ εἰσέρχονται ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος ἐκ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης πλευρᾶς, διαγράφουν ἥμισυ περίπου κύκλον περὶ τὸ κέντρον αὐτοῦ καὶ οὕτω ἂν συνεχίζουν τὴν πορείαν των δύνανται νὰ καταλήγουν εἰς τὸ ἔναντι τῆς ἀφετηρίας αὐτῶν σημεῖον ἢ πέραν αὐτοῦ. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται ὅτι τὸ κύριον καὶ διακριτικὸν γνώρισμα τῆς ὁμάδος τῶν λούπς εἶναι ἡ κολποειδὴς γραμμή. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς κολποειδοῦς γραμμῆς ὁ τύπος τῶν λούπς δέον νὰ ἔχῃ καὶ ἕτερα δύο κύρια σημεῖα. Τὰ σημεῖα ταῦτα εἶναι: α) ἓν δέλτα, β) μία κατα-

Σχέδιον 29

Σχέδιον 29α

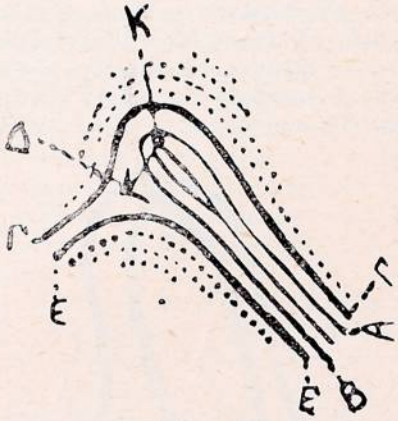
Σχέδιον 29β

μετρουμένη γραμμή. Ὁ τύπος τῶν λούπς εἶναι ὁ πλέον συχνὸς τύπος τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, διὸ καὶ ἀντιπροσωπεύει τὰ 65% τοῦ συνόλου τῶν τύπων τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Ὅθεν ἓν δακτυλικὸν ἀποτύπωμα δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν τύπον τῶν λούπς ὅταν ἔχῃ: α) μία πλήρη κολποειδῆ γραμμήν, β) ἕνα δέλτα, γ) μία καταμετρουμένη γραμμή. Εἴπομεν ὅτι κολποειδὴς θεωρεῖται ἡ θηλοειδὴς γραμμὴ ἡ εἰσερχομένη εἴτε ἐκ τῆς μιᾶς εἴτε ἐκ τῆς ἄλλης πλευρᾶς ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος καὶ ἥτις κάμπτουσα πρὸς τὰ ἔσω σχηματίζει καμπύλην, ἥτις ἅπτεται ἢ διέρχεται τῆς συρομένης ἐκ

τοῦ κέντρου τοῦ δέλτα καὶ πρὸς τὸ κέντρον τοῦ ἀποτυπώματος εὐθείας γραμμῆς καὶ τερματίζει ἢ τείνει νὰ τερματίσῃ ἔναντι τῆς ἀφετηρίας αὐτῆς ἢ πέραν αὐτῆς. Ἄρα κολποειδὴς γραμμὴ θεωρεῖται ἐπίσης καὶ ἡ καμπύλη τῆς ὁποίας τὸ ἓν σκέλος ἂν καὶ δὲν ἐξικνεῖται μέχρι τοῦ ἔναντι σημείου τῆς ἀφετηρίας φθάνει ἐν τούτοις μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου ὥστε νὰ τέμνεται ἢ νὰ ἅπτεται τῆς νοητῆς εὐθείας γραμμῆς τῆς συρομένης ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ δέλτα καὶ πρὸς τὸ κέντρον τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος κατευθυνομένης καὶ τῆς ὁποίας καμπύλης γραμμῆς τὸ ἐλλειπὲς σκέλος τείνει νὰ τερματίσῃ εἰς τὸ ἔναντι σημεῖον τῆς ἀφετηρίας τοῦ ἑτέρου σκέλους. Ὡς κόλπωσις θεωρεῖται τὸ τμῆμα ἐκεῖνο τῆς θηλοειδοῦς γραμμῆς, τὸ ὁποῖον κοιλοῦται ἢ κυρτοῦται ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου σημείου τῆς θηλοειδοῦς γραμμῆς, τὸ ἀποκαλούμενον «ὦμος» τῶν κολποειδῶν γραμμῶν. Ἡ κολποειδὴς—κοίλη—αὕτη γραμμὴ δέον νὰ εἶναι ἐλευθέρα, δηλαδὴ νὰ μὴν ἑνοῦται (στηρίζεται) μετὰ τῆς ἀμέσως ἄνωθεν αὐτῆς γραμμῆς διὰ γραμμῆς τινὸς σχήματος «ἀποφύσεως» ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν. Ἐξηγήσεις τινὲς θεωροῦνται ἀπαραίτητοι ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς ἑνώσεως—στηρίξεως—τῆς μιᾶς κολπώδους μετὰ τῆς ἄλλης διὰ γραμμῆς σχήματος (σφηνὸς) «ἀποφύσεως» ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν. Μετὰ μεγάλης προσοχῆς δέον νὰ ἐξετάζωνται αἱ διάφοροι περιπτώσεις εἰς ἃς διαπιστοῦται ἕνωσις διὰ γραμμῆς σχήματος «ἀποφύσεως» μεταξὺ τῶν καμπύλων τῶν κολποειδῶν γραμμῶν, ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν. Ἀναποφεύκτως εἰς τοιαύτας περιπτώσεις παραλλάσσει τὸ σχῆμα τῆς καμπύλης. Ὡς παράδειγμα δίδεται τὸ σχέδιον 29 εἰς τὸ ὁποῖον παρατηροῦμεν ὅτι ἐνίοτε ἡ ἔσω κόλπωσις—ἑ-

Σχέδιον 29γ

Σχέδιον 29δ

Σχέδιον 30

νοῦται—στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀμέσως ὕπερθεν αὐτῆς κολπώσεως ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν καὶ ἡ ἕνωσις αὕτη συντελεῖται εἰς τὸ τμῆμα τῆς καμπύλης τὸ ἀποκαλούμενον «ὦμος» τῆς κολποειδοῦς γραμμῆς. Ἀλλὰ δυνατὸν ἡ ἕνωσις—τὸ στήριγμα—τῆς ἔσω μετὰ τῆς ἀμέσως ἄνωθεν αὐτῆς κολποειδοῦς γραμμῆς νὰ συντελεῖται ὑπὸ τὴν μορφὴν τὴν ἀπεικονιζομένην εἰς τὸ σχέδιον 29α. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ καμπύλη—κολποειδὴς—γραμμὴ ἀλλοιοῦται τοσοῦτον, ὥστε νὰ θεωρῆται ὡς μὴ ὑπάρχουσα παντάπασιν. Σημειωθήτω ὅτι ὁ ἀνωτέρω κανὼν ἰσχύει καὶ διὰ τὰς καμπύλας γραμμὰς τοῦ τύπου τῶν γόρς, ὡς τοῦτο δείκνυται εἰς τὰς εἰκόνας τῶν σχεδίων 29β καὶ 29γ. Διὸ εἶναι ἀναγκαῖον ὅπως, δακτυλικὰ ἀποτυπώματα μορφῆς ὡς ἐν τοῖς σχεδίοις 29 καὶ 29β ἀπεικονιζόμενα κατατάσσωνται εἰς τὸν τύπον ὅπως ταῦτα ἐμφανίζονται εἰς τὰς εἰκόνας 29α καὶ 29γ. Σκόπιμον κρίνομεν νὰ συστήσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τὴν μετὰ προσοχῆς σπουδὴν τοῦ σχεδίου 29δ. Εἰς τὸ σχέδιον 29δ ἡ διὰ τοῦ

γράμματος Α σημειουμένη γραμμὴ εἰσέρχεται ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος καὶ φθάνουσα μέχρι τοῦ ἀνωτάτου σημείου κάμπτει πρὸς τὰ ἔσω καὶ σχηματίζει οὕτω καμπύλην ἥτις τῆς ἐπιτρέπει : α) νὰ συναντήσῃ τὴν ἐκ τοῦ δέλτα συρομένην εὐθεῖαν καὶ πρὸς τὸ κέντρον τοῦ ἀποτυπώματος πορευομένην νοητὴν γραμμὴν καὶ β) νὰ τερματίσῃ εἰς τὸ σημεῖον τοῦ γράμματος Β, δηλαδὴ εἰς τὸ ἔναντι σημεῖον τῆς ἀφετηρίας αὐτῆς. Ὅθεν ἡ γραμμὴ αὕτη πληροῖ ὅλους τοὺς ὅρους τοῦ κανόνος τῆς καμπύλης—(κολποειδοῦς)—θηλοειδοῦς γραμμῆς τοῦ τύπου τῶν λούπ. Αἱ γραμμαὶ Γ—Γ καὶ Ε—Ε εἶναι αἱ προσδιοριστι καὶ τοῦ χώρου τοῦ τύπου γραμμαί. Ἀλλ' ὡς ἔχομεν προαναφέρει ὑπάρχει ἀπειρία σχημάτων θηλοειδῶν γραμμῶν, ἄρα καὶ κολποειδῶν γραμμῶν, αἵτινες βεβαίως δὲν ταυτίζονται πρὸς τὴν μορφὴν τοῦ σχεδίου 29δ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἂς λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ σχέδια 30 ἕως 30ε. Εἰς τὸ σχέδιον 30 παρατηροῦμεν γραμμὴν εἰσερχομένην ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς, σχηματίζουσαν καμπύλην εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος, ἥτις καμπύλη τῆς ἐπιτρέπει νὰ κάμῃ νοητὴν τὴν εὐθεῖαν γραμμὴν τὴν συρωμένην ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ δέλτα καὶ πρὸς τὸ κέντρον τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος πορευομένην. Ἀλλ' ἡ γραμμὴ αὕτη δὲν τερματίζει εἰς τὸ ἔναντι σημεῖον τῆς ἀφετηρίας αὐτῆς, οὐχ' ἧττον ὅμως τείνει νὰ τερματίσῃ πρὸς τὸ σημεῖον αὐτό. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ ἔννοια τῆς καμπύλης κολποειδοῦς γραμμῆς κατὰ τὴν ὁρολογίαν τῆς δακτυλοσκοπίας

Σχέδιον 30α

Σχέδιον 30β

Σχέδιον 30γ

εἶναι πλήρης, διὸ καὶ τὸ σχέδιον τοῦ δακτυλικοῦ αὐτοῦ ἀποτυπώματος χαρακτηρίζεται ὡς τύπος λούπ μετὰ μιᾶς καταμετρουμένης γραμμῆς. Εἰς τὸ σχέδιον 30α παρατηροῦμεν τὸ αὐτὸ σχῆμα καμπύλης ὡς καὶ εἰς τὸ σχέδιον 30, ἡ μόνη διαφορὰ ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἡ εἴσοδος καὶ ἔξοδος τῆς κολποειδοῦς γραμμῆς εἶναι ἀντίθετος.

Εἰς τὸ σχέδιον 30β παρατηροῦμεν θηλοειδῆ τινὰ γραμμὴν εἰσερχομένην ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς καὶ φθάνουσαν εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον αὐτοῦ κάμπτει ἀριστερὰ καὶ οὕτω σχηματίζει καμπύλην. Ἐντὸς τῆς ἐλλειποῦς ταύτης κολπώσεως εὑρίσκονται δύο ἀνεξάρτητοι γραμμαί, αἵτινες καταλήγουν καὶ αὗται εἰς τὸ ὕψος τοῦ χώρου τοῦ ὤμου τῆς κολπώσεως. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ διέποντος τὸ κέντρον κανόνος, γνωρίζομεν ὅτι τὸ

κέντρον, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, δέον νὰ τοποθετηθῇ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς πλέον ἀπομεμακρυσμένης ἐκ τοῦ δέλτα μεμονωμένης γραμμῆς. Ἀλλ' ἐν τῷ σχεδίῳ τούτῳ παρατηροῦμεν ὅτι τὸ ἓν σκέλος τῆς καμπύλης γραμμῆς δὲν ἐξικνεῖται μέχρι τῆς ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ δέλτα συρομένης εὐθείας νοητῆς γραμμῆς, ὥστε νὰ τέμνῃ ἢ νὰ ἅπτεται αὐτοῦ. Τούτου ἕνεκεν ὁ τύπος τοῦ ἐν λόγῳ σχεδίου δὲν κατατάσσεται εἰς τὸν τύπον τῶν λούπς, ἀλλὰ προτιμᾶται ἡ κατάταξίς του εἰς τὸν τύπον τοῦ τέντιτ—ἄρς, διότι ἐλλείπει εἷς ἐκ τῶν βασικῶν τριῶν κανόνων, οἵτινες διέπουν τὸν τύπον τῶν λούπς. Ἐπὶ ποίου σημείου θὰ τοποθετηθῇ τὸ δέλτα καὶ τὸ κέντρον ἐν τῇ δακτυλοσκοπίᾳ ἐνέχει μεγίστην σημασίαν. Μία ἐσφαλμένη τοποθέτησις τοῦ δέλτα τοῦ σχεδίου 30β δυνατὸν νὰ ἐπιτρέψῃ τὸν χαρακτηρισμὸν καὶ τὴν κατάταξιν τοῦ δακτυλικοῦ αὐτοῦ ἀποτυπώματος εἰς τὸν τύπον τῶν λούπς. Ἔτι δὲ ἐκ τοῦ σημείου εἰς ὃ θὰ τοποθετηθῇ τὸ δέλτα καὶ τὸ κέντρον θὰ ἐξαρτηθῇ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν καταμετρουμένων γραμμῶν : α) εἰς τὰ τοῦ τύπου τῶν λούπς καὶ ἐντεῦθεν ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτῶν ὡς «Ι» (ἴνερ) ἢ «Ο» (ἄουτερ) καὶ β) ἐκ τοῦ σημείου τῆς τοποθετήσεως τοῦ δέλτα ἄρχεται καὶ ἡ «προεκτεινομένη» γραμμὴ ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ τύπου τῶν γόρς ὡς «Ι» (ἴνερ) ἢ «Ο» (ἄουτερ) ἢ «Μ» (Μίτινγκ).

Εἰς τὸ σχέδιον 30δ δείκνυται διὰ τοῦ γράμματος Α ἡ κολποειδὴς γραμμὴ καὶ

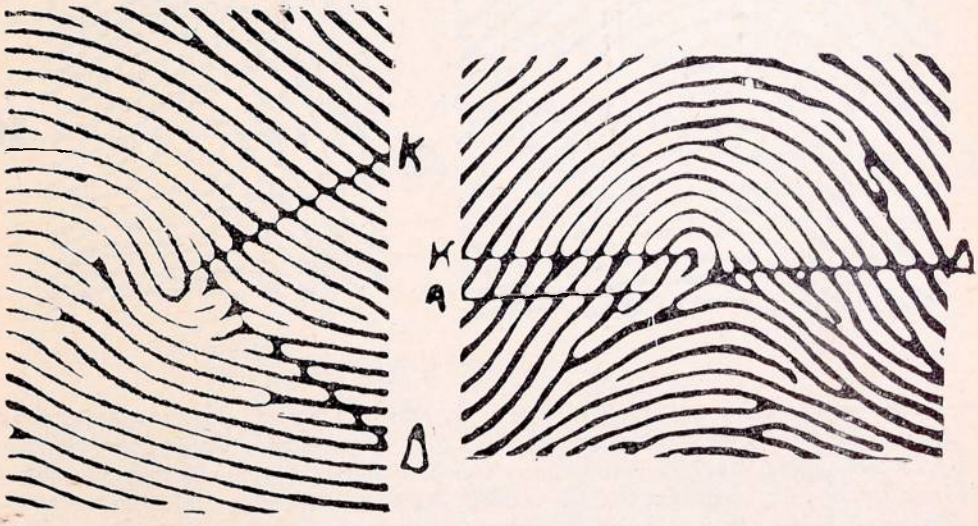
Σχέδιον 30δ

Σχέδιον 30ε

διὰ τῶν γραμμάτων Β καὶ Γ αἱ προσδιοριστικαὶ τοῦ χώρου τοῦ τύπου γραμμαί, διὰ δὲ τῶν Δ καὶ Ε τὸ δέλτα καὶ τὸ κέντρον. Συμφώνως τῶν προαναφερθέντων κανόνων, ἂν ἐκ τοῦ σημείου τοῦ κέντρου τοῦ δέλτα σύρωμεν τὴν νοητὴν εὐθεῖαν γραμμὴν πρὸς τὸ σημεῖον τοῦ κέντρου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος, ἡ γραμμὴ αὕτη δέον νὰ τάμῃ ἀμφότερα τὰ σκέλη τῆς κολποειδοῦς γραμμῆς. Ἐν τῷ αὐτῷ σχεδίῳ δείκνυται καὶ ἡ περίπτωσις καθ' ἣν τὸ ἓν σκέλος τῆς κολποειδοῦς γραμμῆς δὲν περατοῦται εἰς τὸ ἔναντι σημεῖον τῆς ἀφετηρίας τῆς κολποειδοῦς γραμμῆς, ἀλλὰ τείνει ὅπως, δηλαδὴ κατευθύνεται νὰ τερματίσῃ εἰς αὐτό. Τούτου ἕνεκεν ἡ καμπύλη αὕτη θεωρεῖται ὡς πλήρης κολποειδὴς γραμμὴ καὶ ἑπομένως τὸ δακτυλικὸν αὐτὸ ἀποτύπωμα χαρακτηρίζεται καὶ κατατάσσεται εἰς τὴν ὁμάδα τῶν λούπς. Τὸ σχέδιον 30 ἀπεικονίζει ὁμοίαν τῆς προαναφερθείσης περιπτώσεως, ἀλλ' ὑπάρχει οὐσιώδης μεταξύ των διαφορά, ἥτις διαφορὰ ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι μετὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς καμπύλης τὸ κατερχόμενον σκέλος τῆς κολποειδοῦς γραμμῆς δὲν τείνει—δὲν κατευθύνεται—νὰ τερματίσῃ πρὸς τὸ ἔναντι σημεῖον τῆς ἀφετηρίας αὐτοῦ, ἀλλ' ἀντιθέτως. Τούτου ἕνεκεν ἡ καμπύλη αὕτη γραμμὴ δὲν θεωρεῖται ὡς κολποειδὴς καὶ ἑπομένως ὁ τύπος τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος αὐτοῦ δὲν χαρακτηρίζεται ὡς λούπ ἀλλ' ὡς τέντιντ—ἄρς. Διὰ νὰ θεωρηθῇ μία καμπύλη ὡς κολποειδὴς γραμμὴ εἰς τὸν τύπον τῶν λούπς δέον τοὐλάχιστον ἀμφότερα τὰ σκέλη αὐτῆς νὰ τέμνωνται ἢ νὰ

ἅπτωνται τῆς ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ δέλτα συρομένης καὶ πρὸς τὸ κέντρον τοῦ ἀποτυπώματος κατευθυνομένης νοητῆς εὐθείας γραμμῆς, ἔτι δὲ τὸ ἐλλειπὲς σκέλος τῆς κολποειδοῦς γραμμῆς νὰ συνεχίζῃ ἢ νὰ τείνῃ—νὰ κατευθύνεται—νὰ τερματίσῃ πρὸς τὸ ἔναντι σημεῖον τῆς ἀφετηρίας τῆς κολποειδοῦς γραμμῆς, ἵνα οὕτω παρέχεται τὸ δικαίωμα τῆς καταμετρήσεως τῆς μιᾶς τοὐλάχιστον θηλοειδοῦς γραμμῆς, ἥτις δέον νὰ παρεμβάλλεται ἀπαραιτήτως μεταξὺ τοῦ δέλτα καὶ τοῦ κέντρου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος. Τὸ σχέδιον 31 δεικνύει κολποδειδῆ γραμμὴν εἰσερχομένην ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς ἐντὸς χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος καὶ κατευθυνομένην πρὸς τὸ ἀνώτατον σημεῖον αὐτοῦ ὅπου καὶ κάμπτει καὶ σχη-

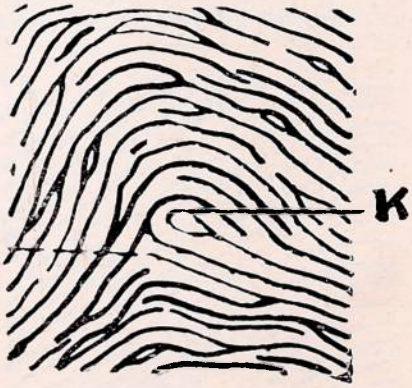
Σχέδιον 31 Σχέδιον 32

ματίζει οὕτω καμπύλην, ἥτις τῆς ἐπιτρέπει νὰ τερματίσῃ εἰς τὸ ἔναντι σημεῖον τῆς ἐκκινήσεώς της. Ὅθεν ἔχομεν μίαν πλήρη κολποειδῆ γραμμὴν καὶ ἑπομένως δυνάμεθα νὰ κατατάξωμεν τὸ δακτυλικὸν αὐτὸ ἀποτύπωμα εἰς τὸν τύπον τῶν λούπ. Τὸ σχέδιον 32 εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ ἀπεικονίζει θηλοειδῆ γραμμὴν σχήματος θύλακος. Σημειωθήτω ὅτι ἡ διὰ τοῦ Α δεικνυομένη γραμμὴ δὲν ἄρχεται ἐκ τοῦ ἄκρου ἐξ οὗ ἄρχονται καὶ ὅλαι αἱ λοιπαὶ θηλοειδεῖς γραμμαὶ τοῦ ἀποτυπώματος αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸ γεγονὸς τοῦτο ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει οὐδεμίαν σημασίαν ἔχει. Διὸ ἡ γραμμὴ Α θεωρεῖται ὡς πλήρης κολποειδὴς γραμμή, διότι ἀρχομένη ἐκ σημείου ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος εὑρισκομένου σχηματίζει μίαν καμπύλην τῆς ὁποίας τέμνονται ἀμφότερα τὰ σκέλη ὑπὸ τῆς εὐθείας νοητῆς γραμμῆς τῆς συρομένης ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ δέλτα καὶ τῆς πορευομένης πρὸς τὸ κέντρον τοῦ δακτυλικοῦ αὐτοῦ ἀποτυπώματος. Ἔτι δὲ τὸ σχέδιον 32 δεικνύει, ὅτι ἡ γραμμὴ αὕτη τείνει—κατευθύνεται— νὰ τερματίσῃ εἰς τὸ ἔναντι σημεῖον τῆς ἐκκινήσεώς της. Ὅθεν τὸ σχῆμα τῆς καμπύλης αὐτῆς γραμμῆς πληροῖ τοὺς ὅρους τῆς κολποειδοῦς θηλοειδοῦς γραμμῆς καὶ τούτου ἕνεκεν τὸ ἀποτύπωμα κατατάσσεται εἰς τὴν ὁμάδα τῶν λούπς, καθ' ὃ πληροῦνται ὅλοι οἱ ὅροι καὶ οἱ κανόνες οἱ διέποντες τὸν τύπον τῶν λούπς. Τὰ σχέδια 33 καὶ 34 δεικνύουν ἑτέρας μορφῆς καμπύλην γραμμήν, δηλαδὴ γραμμὴν εἰσερχομένην ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀπυτυπώματος κάμπτουσα καὶ τερματίζουσα ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ σημείου τῆς

ἀφετηρίας, ἔτι δὲ καὶ ἐνουμένην ἐπὶ πλέον μετὰ τοῦ ἑτέρου σκέλους ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ. Ἂν καὶ εἰς τὰ σχέδια 33 καὶ 34 τὰ σχήματα τῶν γραμμῶν εἶναι διάφορα τῶν προηγουμένων, ἐν τούτοις καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς αἱ γραμμαὶ αὗται θεωροῦνται ὡς πλήρεις κολποειδεῖς γραμμαί, διότι ἂν σύρωμεν ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ δέλτα τὴν νοητὴν εὐθεῖαν γραμμὴν πρὸς τὸ κέντρον Γ τοῦ ἀποτυπώματος αὐτοῦ, διαπιστοῦμεν ὅτι ἀμφότερα τὰ σκέλη τῆς καμπύλης γραμμῆς τέμνονται ὑπὸ τῆς νοη-

Σχέδιον 33

Σχέδιον 34

τῆς εὐθείας γραμμῆς καὶ ἕνεκεν τούτου ἔχομεν: α) δέλτα, β) καταμετρουμένας γραμμὰς καὶ γ) κέντρον. Συνιστᾶται εἰς τοὺς ἀναγνώστας ὅπως προσπαθήσουν νὰ καθορίσουν τὰς τὸν χῶρον τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος προσδιοριζούσας θηλοειδεῖς γραμμάς, ἐπὶ τῷ σκοπῷ διαπιστώσεως τῆς αἰτίας τῆς τοποθετήσεως τοῦ δέλτα εἰς ὃ σημεῖον ἐτοποθετήθη καὶ κατόπιν νὰ ἐφαρμόσουν τοὺς διέποντας τὸ δέλτα κανόνας.

(Συνεχίζεται)

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτόν τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

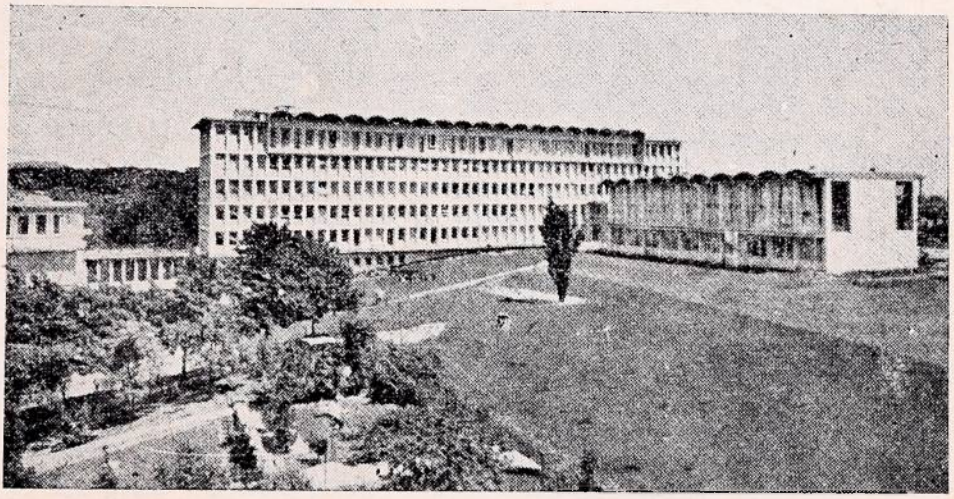
Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΒΙΣΜΠΑΝΤΕΝ

Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «The Police chief», κατὰ μετάφρασιν Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **Δ. ΛΙΟΝΤΟΥ**

Εἰς τὴν Γερμανικὴν πόλιν Wiesbaden (Βισμπάντεν) ἱδρύθη τὴν 8ην Μαρτίου 1951 ἡ Κεντρικὴ Ἐγκληματολογικὴ Ὑπηρεσία (Bandeskriminalem) τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, διὰ τὴν ἀποτελεσματικωτέραν καταπολέμησιν τῆς ἐγκληματικότητος.

Κατ' ἀρχὴν ἂς μοὶ ἐπιτραπῇ πρὶν εἰσέλθω εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς ὀργανώσεως τοῦ ἐγκληματολογικοῦ τούτου γραφείου, νὰ ἐκθέσω ἐν ὀλίγοις, ποία ἦτο ἡ προτέρα κατάστασις ἐν Δυτικῇ Γερμανίᾳ ἀπὸ ἀπόψεως ἐγκληματικότητος.

Ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανία μετὰ τὸν β΄ παγκόσμιον πόλεμον διηρέθη εἰς τρεῖς συμμαχικὰς ζώνας, ἤτοι: εἰς τὴν Ἀμερικανικήν, τὴν Ἀγγλικὴν καὶ τὴν Γαλλικήν. Εἰς ἑκάστην ζώνην ἡ Γερμανικὴ Ἀστυνομία εὑρίσκετο ἐξ ὁλοκλήρου εἰς χεῖρας τῶν οἰκείων συμμαχικῶν δυνάμεων, ὑπὸ διαφορετικὴν ὄψιν τῆς σημερινῆς ὀργανώσεως καὶ διοικήσεώς της. Ἡ Ἀμερικανικὴ ζώνη περιελάμβανε ἐννέα νομοὺς (Lander) διατελοῦντας ὑπὸ τὴν Ἀμερικανικὴν Στρατιωτικὴν Διοίκησιν (Ὑπηρεσία Δημοσίας Ἀσφαλείας), ὡς ἑξῆς: α) Ἀστυνομία τῶν νομῶν (Χωροφυλακὴν), β)

Μία ἄποψις τοῦ κτιρίου τῆς Κεντρικῆς Ἐγκληματολογικῆς Ὑπηρεσίας εἰς τὴν πόλιν Βισμπάντεν τῆς Δυτικῆς Γερμανίας.

Δημοτικὴν Ἀστυνομίαν, εἰς πόλεις ἄνω τῶν 5 χιλιάδων κατοίκων, ὡς καὶ τὰ ἐγκληματολογικὰ γραφεῖα Μονάχου, Βρέμης, Βισμπάντεν καὶ Στοχάλδης, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν αὐτοτελῆ καὶ ὑπήγοντο ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν στρατιωτικὴν διοίκησιν.

Ἡ Γαλλικὴ ζώνη περιελάμβανε τοὺς νομοὺς (Lander) Souther, Baden, Southern Wurttemberg-Hohenzollern καὶ Rhineland-Palatinate.

Ἅπασα ἡ δύναμις τῆς Χωροφυλακῆς, Δημοτικῆς Ἀστυνομίας, Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ ἄλλων Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν ἦτο Κρατική.

Τὰ τρία Ἐγκληματολογικὰ Γραφεῖα τῶν νομῶν Breiburg (Μπρέϊμπουργκ), Tubingen (Ταμπίγκεν), Coblenz (Κόμπλεντς) ἦσαν αὐτοτελῆ.

Ἡ Ἀγγλικὴ ζώνη περιελάμβανε τὰς περιοχὰς τῶν νομῶν (Lander) Ham-

burg (Ἀμβούργου), Saxony (Σαξονίας), North Rhin-Westiphalia (Βορρείου Ρήνου—Βεστφαλίας καὶ Seleswick-Holctein (Σελλουΐση—Χολστάϊν), αἵτινες τελοῦσαν ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐξουσίαν τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων, ἤτοι: ἡ προπολεμικὴ Γερμανικὴ Διοίκησις τῆς Ἀστυνομίας εἶχε καταργηθῆ καὶ ὑπήχθη εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Στρατιωτικὴν Διοίκησιν. Ἡ Ἐκτελεστικὴ ἐξουσία τῆς Ἀστυνομίας ἦτο κατ' ἀρχὰς εἰς χεῖρας τῆς Ἀγγλικῆς Στρατιωτικῆς Διοικήσεως. Ἀργότερον ὅμως ἀνετέθη αὕτη εἰς ἕνα ἀρχηγὸν ὅστις ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἐλέγχεται καὶ νὰ ἐκτελῆ τὰς διαταγὰς Ἄγγλου Ἀξιωματικοῦ Δημοσίας Ἀσφαλείας, ἦτο δὲ ὑπεύθυνος ἔναντι τῆς Ἀγγλικῆς Στρατιωτικῆς Διοικήσεως.

Τὴν 1/12/1946 κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Στρατιωτικῆς Διοικήσεως, ἡ ἐξουσία ἀνετέθη εἰς τοὺς οἰκείους Νομάρχας. Διὰ μεταγενεστέρας ἀποφάσεως ὑπ'ἀριθ. 135/3/3/48 ἀνετέθησαν εἰς τούτους ἅπαντα τὰ θεμελιώδη κυριαρχικὰ καθήκοντα. Ἡ Ἀγγλικὴ Στρατιωτικὴ Διοίκησις εἶχεν ἱδρύσει μόνον ἓν Ἐγκληματολογικὸν Γραφεῖον καὶ ἐτήρει τοῦτο ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐξουσίαν της.

Ὅταν ἡ δύναμις τῆς Γερμανικῆς Ἀστυνομίας περιῆλθεν εἰς χεῖρας τῶν Γερμανικῶν ἀρχῶν, ἱδρύθησαν κατὰ νομοὺς Ἐγκληματολογικὰ Γραφεῖα, ἅτινα συνεργάζοντο στενῶς μεταξύ των καὶ ἐξηρτῶντο ἀπὸ τοὺς οἰκείους Νομάρχας. Ἡ ποικιλία τῶν τριῶν συμμαχικῶν δυνάμεων καὶ ὁ διαφορετικὸς τρόπος διοικήσεως τῆς Γερμανικῆς Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας, ἐπέφερε σύγχυσιν εἰς τὴν ἀστυνόμευσιν καὶ οὕτω ἡ ἐγκληματικότης ηὐξήθη ἐπικινδύνως. Π.χ. εἰς τὸ ἔδαφος τῆς Ἀγγλικῆς ζώνης ἐπὶ πληθυσμοῦ 23.000.000 περίπου κατοίκων κατὰ τὸ ἔτος 1947 διεπράχθησαν 2.272.167 ἐγκλήματα εἰς βαθμὸν κακουργήματος καὶ πλημμελήματος, ἐξ ὧν 572 ἀνθρωποκτονίαι ἐκ προμελέτης καὶ ἀπόπειραι, καὶ 3.785 λῃστεῖες καὶ ἁρπαγές. Συγκρίνοντες τὸ ἔτος 1955, βλέπομεν ὅτι ἐπὶ πληθυσμοῦ 52.000.000 κατοίκων ὁλοκλήρου τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανίας, διεπράχθησαν μόνον 1.600.000 περίπου ἀδικήματα εἰς βαθμὸν κακουργήματος καὶ πλημμελήματος, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν 27 ἀνθρωποκτονίαι ἐκ προμελέτης καὶ ἀπόπειραι, 3.685 λῃστεῖες καὶ ἁρπαγές.

Ἡ Γερμανικὴ Ἀστυνομία καθὼς καὶ αἱ Ἐκληματολογικαὶ Ὑπηρεσίαι τῆς Γερμανίας μετὰ τὸν α' παγκόσμιον πόλεμον ἦσαν εἰς χεῖρας τῶν πόλεων, ἀντιθέτως σήμερον συμφώνως πρὸς μεταγενεστέρους νόμους, αὗται ὑπάγονται εἰς τοὺς νομοὺς (Lander). Κατὰ γενικὸν κανόνα αἱ τελευταῖαι αὗται ἀποτελοῦν τὴν σπονδυλικὴν στήλην τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς ἑκάστης περιοχῆς. Ὅλαι αἱ Ἐγκληματολογικαὶ Ὑπηρεσίαι τῶν διαφόρων περιοχῶν ἔχουν αὐτοτελῆ διοίκησιν, ἤτοι: ἕκαστος νομὸς ἔχει τὴν ἰδικήν του Ἐγκληματολογικὴν Ὑπηρεσίαν, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ κέντρον καὶ τὴν σπονδυλικὴν στήλην τῆς περιοχῆς· διὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν πληροφοριῶν καὶ ἐν γένει διὰ τὰς ἐργασίας περὶ τὴν καταπολέμησιν τῆς ἐγκληματικότητος.

Ἅπασαι αἱ ἐν λόγῳ Ἐγκληματολογικαὶ Ὑπηρεσίαι συνεργάζονται στενῶς μὲ τὴν Κεντρικὴν Ἐγκληματολογικὴν Ὑπηρεσίαν (Bündeskriminalamt) τῆς Δυτικῆς Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανίας. τῆς ὁποίας ἡ δικαιοδοσία ἐπεκτείνεται εἰς ἅπασαν τὴν περιοχὴν τῆς χώρας, μὲ τὰς κάτωθι ἀναφερομένας ἁρμοδιότητας :

Α'. Συγκέντρωσις καὶ ἀντιπαραβολὴ ὅλων τῶν πληροφοριῶν καὶ ἰχνῶν ἐπὶ τῶν διαπραχθέντων ἐγκλημάτων εἰς περιοχὰς ἑκάστου νομοῦ (Lander) καὶ ὁλοκλήρου τῆς δυτικῆς Γερμανίας.

Β'. Ἐφοδιασμὸς διὰ μέσων τῶν Ἀστυνομικῶν Καταδιωκτικῶν Ἀρχῶν ἑκάστου Lander καὶ παροχὴ εἰς ταύτας πληροφοριῶν διὰ τὴν ταχυτέραν καὶ καλυτέραν διαχείρισιν τῶν ὑποθέσεων ἐφ' ὧν ἐπιλαμβάνεται.

Γ'. Παροχὴ πληροφοριῶν πρὸς τὰ δακτυλοσκοπικὰ ἀρχεῖα καὶ φωτογραφικὰ τμήματα τῶν Ἐγκληματολογικῶν καὶ ἄλλων Καταδιωκτικῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν.

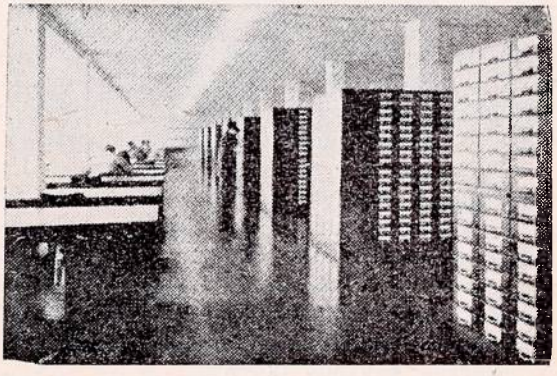
Δ'. Διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ κώδικος τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανίας, παρέχεται τὸ δικαίωμα εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἐγκληματολογικὴν Ὑπηρεσίαν (Bundeskriminalamt) νὰ διατηρῇ εἰδικὸν τμῆμα, τὸ ὁποῖον νὰ ἔχῃ ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὰς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν Ἐγκληματολογικὰς Ὑπηρεσίας καὶ ἰδίᾳ μετὰ τῆς εἰς Παρισίους Διεθνοῦς Ἀστυνομίας (Interpol).

Ἅπασαι αἱ ἐκθέσεις καὶ δελτία τῶν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ ἁρμοδίων Ἀρχῶν τὰ ὁποῖα συντάσσονται κατὰ τὴν ἐφαμογὴν τῶν νόμων, ἐξετάζονται μετὰ προσοχῆς πρῶτον παρὰ τῶν οἰκείων Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν τῶν νομῶν (lander) καὶ ἐν συνεχείᾳ ὑποβάλλονται εἰς τὴν Κεντρικὴν Bundeskriminalamt πρὸς πληρεστέραν ἐνημέρωσιν της. Αὕτη ἐπιλαμβάνεται πάραυτα ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων διὰ τῶν ἁρμοδίων τμημάτων της, συγκρίνει ἅπαντα τὰ εἰσερχόμενα μετ' ἄλλων ὑπαρχουσῶν ὑποθέσεων καὶ ἐν συνεχείᾳ παρέχει ἀμέσως πληροφορίας εἰς τὴν αἰτοῦσαν Ἀρχήν. Διὰ τὴν καλυτέραν καταπολέμησιν τῆς ἐγκληματικότητος, ἐκτὸς τῆς ἐνημερώσεως καὶ παροχῆς πληροφοριῶν πρὸς ἁπάσας τὰς Ἐγκληματολογικὰς Ὑπηρεσίας τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, ἡ Κεντρικὴ Ἐγκληματολογικὴ Ὑπηρεσία ἐνισχύει ἐνίοτε τὰς τοπικὰς Ὑπηρεσίας δι' εἰδικευμένου προσωπικοῦ της καὶ ἐπιτυγχάνει τὴν ἄμεσον, πλήρη καὶ συντονισμένην ἐργασίαν. Κατὰ διαστήματα, εἰς τὴν Κεντρικὴν Bundeskriminalamt γίνεται σύσκεψις τῶν προϊσταμένων τῶν lander καὶ ἐξετάζονται ὅλα τὰ ἀπασχολοῦντα τὰς Ὑπηρεσίας των ἐγκλήματα καὶ ὑποθέσεις ὡς καὶ αἱ μέθοδοι καταπολεμήσεως τούτων καὶ τὰ ἐν χρήσει ἐπιστημονικὰ καὶ τεχνικὰ μέσα. Τὰ πορίσματα τῶν συσκέψεων κοινοποιοῦνται εἰς ἁπάσας τὰς Ἐγκληματολογικὰς Ὑπηρεσίας καὶ τίθενται εἰς ἐφαρμογὴν ἐν συνεργασίᾳ.

Ὀργάνωσις τῆς Κεντρικῆς Ἐγκληματολογικῆς Ὑπηρεσίας.

Ἡ ὀργάνωσις τῆς Κεντρικῆς Ὁμοσπονδιακῆς Ἐγκληματολογικῆς Ὑπηρεσίας ἔχει ὡς ἑξῆς:

Α'. Διοίκησις καὶ βοηθητικαὶ ὑπηρεσίαι: Ἐντὸς τῆς διοικήσεως λειτουργοῦν κατὰ πρωτότυπον ὀργάνωσιν ἅπαντα τὰ γραφεῖα της καὶ τὰ βοηθητικὰ τοιαῦτα ἐξωπλισμένα μὲ ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ καὶ τεχνικὰ μέσα ὡς π.χ. τὰ μέσα μεταβιβάσεως.

Ἄποψις τοῦ δακτυλοσκοπικοῦ τμήματος τῆς Κεντρικῆς Ἐγκληματολογικῆς Ὑπηρεσίας.

Β'. Ἐσωτερικαὶ ὑποθέσεις: Τῇ ἐπιβλέψει τοῦ οἰκείου διοικητοῦ λειτουργοῦν τὰ ἁρμόδια γραφεῖα τῶν τμημάτων δι' εἰδικευμένου προσωπικοῦ· τῇ βοηθείᾳ τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνικῶν μέσων προβαίνουν εἰς τὴν συγκέντρωσιν καὶ μελέτην ὅλων τῶν διαπραχθέντων ἐγκλημάτων ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς περιοχῆς τῆς Δυτικῆς Γερμανίας.

Γ'. Ἐξωτερικαὶ ὑποθέσεις: Ἐντὸς τῆς διοικήσεως λειτουργεῖ τὸ Ἐθνικὸν Κεντρικὸν Γραφεῖον τοῦ διεθνοῦς ἐγκληματολογικοῦ ὀργανισμοῦ (INTERPOL), ἔχον ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὸ ἐν Παρισίοις Κέντρον τῆς INTERPOL.

Δ'. Ἐγκληματολογικὸν Ἰνστιτοῦτον: Τὸ ἐν λόγῳ ἰνστιτοῦτον διαιρεῖται εἰς τρία τμήματα: α) Ἐρευνῶν καὶ χρησιμοτήτων. β) Ἐκπαιδεύσεως καὶ βιβλιοθήκης καὶ γ) Ἀρχεῖον συγκεντρώσεως ἐκπαιδευτικοῦ ὑλικοῦ.

Ὑπὸ τοῦ πρώτου τμήματος ἐρευνῶν καὶ χρησιμοτήτων ἐρευνῶνται καὶ μελετῶνται τὰ αἴτια τοῦ ἐγκλήματος, ὡς καὶ ὁ προσωπικὸς χαρακτὴρ τοῦ ἐγκληματίου. Εἰδικὴ προσοχὴ καταβάλλεται διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν ἀνηλίκων. Ἕτερον καθῆκον τοῦ ἐν λόγῳ τμήματος εἶναι ἡ σύγκρισις καὶ χρησιμοποίησις τῶν ἐγκληματικῶν ἐφευρέσεων, δικαστικῶν ἀποφάσεων, διατριβῶν καὶ ἄλλων σχετικῶν δημοσιεύσεων.

Ὑπὸ τοῦ δευτέρου τμήματος γίνεται ἡ συστηματοποίησις καὶ μελέτη τῆς ἐγκληματολογικῆς τεχνικῆς καὶ ἡ καταπολέμησίς της διὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως. Πλήρης συνεργασία μετὰ τῆς Δικαιοσύνης, Ἐκπαιδευτικῶν Ἱδρυμάτων τῆς χώρας, Πανεπιστημίων καὶ Ἐπιστημονικῶν Ἱνστιτούτων ἐντὸς τῆς χώρας καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Τὸ τρίτον τμῆμα εἶναι ἐπίσης ἐπιφορτισμένον μὲ τὴν δημοσίευσιν τῶν: α) Schriftenreihe des Bundeskriminalamt Wiesbaden (collections) καὶ β) Arleitstagungen (lectures διαλέξεις).

Τὸ πρῶτον εἶναι μία σειρὰ βιβλίων, ἐκδιδόμενον τρὶς κατ' ἔτος καὶ δὲν διατίθεται πρὸς πώλησιν εἰς τὸ κοινόν. Ἡ ἔκδοσις τῶν ἐν λόγῳ βιβλίων ἀναφέρει ὅλας τὰς ἐπισήμους μελέτας καὶ συστηματικὰς πληροφορίας ἐπὶ τῆς ἐρεύνης καὶ προλήψεως τοῦ ἐγκλήματος.

Τὸ δὲ ἕτερον, τῶν διαλέξεων (lectures) περιέχει ὁμιλίας ποὺ δίδονται κατὰ περιόδους εἰς τὸ Bundeskriminalamt ὑπὸ διαφόρων εἰδικῶν ἐπιστημόνων Γερμανῶν καὶ ξένων. Ἕκαστον βιβλίον ἀναφέρει ὠφελίμους ἐπιστημονικὰς διαλέξεις ὡς καὶ συγχρόνους ἐγκληματολογικὰς μεθόδους καὶ μελέτας.

Ε'. Ὑ π η ρ ε σ ί α ἐ ξ α κ ρ ι β ώ σ ε ω ς τ α υ τ ό τ η τ ο ς. Ἡ ὑπηρεσία αὕτη διαιρεῖται εἰς τρία τμήματα: α) Δεκαδακτυλικὸν Ἀρχεῖον, β) Κεντρικὸν Γραφεῖον Ἐξακριβώσεως ταυτότητος καὶ γ) Μονοδακτυλικὸν Ἀρχεῖον.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 826 τοῦ Γερμανικοῦ Κώδικος παρέχεται τὸ δικαίωμα εἰς τὴν Ἐγκληματολογικὴν Ὑπηρεσίαν ὡς καὶ εἰς ἄλλας Ἀστυνομικὰς Ἀρχάς, ὅπως λαμβάνουσι φωτογραφίας καὶ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, παντὸς ὑπόπτου παραπεμπομένου εἰς ἀνάκρισιν καὶ γενικῶς εἰς ἐξέτασιν.

Ἡ λῆψις τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων καὶ φωτογραφιῶν γίνεται εἰς διπλοῦν, ἤτοι: Τὸ πρωτότυπον τηρεῖται εἰς τὰ Ἀρχεῖα τοῦ οἰκείου Ἐγκληματολογικοῦ Γραφείου, ἔνθα ἡ διαμονὴ τοῦ ὑπὸ ἀνάκρισιν προσώπου καὶ ἀντίγραφόν του ὑποβάλλεται εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἐγκληματολογικὴν Ὑπηρεσίαν.

Τὸ Δακτυλοσκοπικὸν Γραφεῖον μετὰ τὴν λῆψιν τῶν ἀποτυπωμάτων ὑποχρεοῦται πάραυτα νὰ ἐνημερώσῃ καὶ τὸ οἰκεῖον Γραφεῖον εἰς ὃ διαμένει τὸ δακτυλοκοπηθὲν ἄτομον, παρέχον εἰς τοῦτο λεπτομερεῖς πληροφορίας ὡς καὶ εἰς ἕτερα τοιαῦτα, ἐφ' ὅσον συντρέχουσι λόγοι. Ὁμοίως συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα ἀνταλλαγῆς πληροφοριῶν μετὰ τῶν Ἐγκληματολογικῶν Ἀρχῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπὶ διεθνῶν ἐγκλημάτων, τὸ Bundeskriminalamt ἀποστέλλει μέσῳ τοῦ οἰκείου τμήματος πληροφορίας, δακτυλικὰ ἀποτυπώματα καὶ φωτογραφίας καταδιωκομένων ἢ καταζητουμένων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀτόμων, μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν καταπολέμησιν τῆς διεθνοῦς ἐγκληματικότητος.

Ἡ καταχώρησις τῶν ἀποτυπωμάτων γίνεται κατὰ τὸ ἀριθμητικὸν καὶ ἀλφαβητικὸν σύστημα. Τόσον ἡ ταξινόμησις ὅσον κι' ἡ καταχώρησις τῶν ἐντύπων ἐπιτυγχάνεται πλήρως παρὰ τὸν φόρτον ἐργασίας. Ἔργον τοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου, ἐξακριβώσεως ταυτότητος εἶναι ἡ πλήρης διαπίστωσις τῶν πραγματικῶν στοιχείων παντὸς ὑπόπτου ἀτόμου, χρησιμοποιεῖ δὲ πρὸς τοῦτο σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ μάρτυρας. Ἐν Δυτικῇ Γερμανίᾳ τὸ Μονοδακτυλικὸν ἀρχεῖον καὶ παλαμῶν τηρεῖται: α) Εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Διευθύνσεις ἐχούσας πληθυσμὸν ἄνω τῶν 100.000 κατοίκων, δι' ἄτομα ἐντὸς τῆς περιφερείας των. β) Εἰς τὸ Ἐγκληματολογικὸν Γραφεῖον τῶν νομῶν

(lander), δι' ἄτομα ἐντὸς τῆς περιφερείας των. καὶ γ) Εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἐγκληματολογικὴν Ὑπηρεσίαν, δι' ἄτομα τὰ ὁποῖα ἀπησχόλησαν ταύτην μέσῳ τῶν lander ὁλοκλήρου τῆς Δυτικῆς Γερμανίας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἡ ταξινόμησις καὶ καταχώρησις τῶν μονοδακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων καὶ παλάμης ἐπιτυγχάνεται συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνας τοῦ Berlin system.

Ἀστυνομικὸν Χημεῖον.

Ἕκαστον lander τῆς δυτικῆς Γερμανίας ἔχει καὶ ἰδικόν του Χημεῖον μὲ πλήρη ἐξοπλισμόν.

Τὸ μεγαλύτερον τούτων εἰς ἐξοπλισμὸν καὶ ἐπιστημονικὸν ὑλικόν, ὑπάρχει εἰς τὴν Κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν (Bundeskriminalamt) τὸ ὁποῖον καλεῖται ἰνστιτοῦτον καὶ ἀσχολεῖται μὲ ὅλα τὰ ὑπὸ ἐξέτασιν ἐγκληματολογικὰ θέματα τοῦ Ἔθνους. Τὸ ἰνστιτοῦτον τοῦτο διαιρεῖται εἰς 4 (τέσσαρα) τμήματα: α) Ἐξετάσεως πυροβόλων ὅπλων καὶ ἰχνῶν. β) Ἐξετάσεως ἰχνῶν, ὀργάνων καὶ ἐργαλείων, γ) ἐξετάσεως φυσικῶν καὶ ἐγκληματολογικῶν ἐκθεμάτων καὶ δ) ἐξετάσεως βιολογικῶν ἐκθεμάτων ὡς καὶ παντὸς εἴδους πειστηρίων.

Ραδιοτηλεπικοινωνίαι τοῦ τμήματος τῆς Interpol εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἐγκληματολογικὴν Ὑπηρεσίαν.

Ἡ ἐξέτασις τῶν ἰχνῶν συμπεριλαμβάνει κονιορτὸν ὑποδημάτων, ἀποτυπώματα ἐλαστικῶν, σημάνσεις ἀντικειμένων, δι' ὧν ἐτελέσθη τὸ ἔγκλημα, σιδηροσωλήνων, συρμάτων, θυρῶν, παραθύρων κ.λ.π.

Ἡ τοξικολογικὴ ἐξέτασις. Δύναται νὰ διακριθῇ ὡς ἀκολούθως: Ὕπαρξις ποσότητος δηλητηρίων ἐπὶ πτωμάτων, περιεχόμενον στομάχου (ὑγρὸν στομάχου, ἔμμετοι, ἐκκρίσεις κ.λ.π.), νοθεύσεις τροφίμων, ἀναλύσεις φαρμάκων κ.λ.π.

Ἡ βιολογικὴ ἐξέτασις: Ὕπαρξις οἰνοπνεύματος, ἡρωΐνης ἢ ἄλλων ναρκωτικῶν ἐπὶ τοῦ αἵματος, ἀμβλώσεων, ἀποβολῶν κ.λ.π. Μέθοδος ἐξετάσεως αἰτίων πυρκαϊῶν ὡς καὶ ἐκρήξεων καὶ εἰδικὴ ἐξέτασις τῶν συμπτωματικῶν αἰτίων προκλήσεως τούτων καὶ στατιστικὴ κατάταξίς των.

Τὸ γ' τμῆμα μελετᾷ ὅλα τὰ εἴδη τῆς ἐγκληματολογικῆς ἐρεύνης εἰς τὸν τόπον τῆς τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος: ἐνεργεῖ βιολογικὰς ἐξετάσεις, βοτανικάς, βιολογικάς, χώματος, κονιορτοῦ, λεκέδων κ.λ.π.

Τὸ τελευταῖον τμῆμα ἐξετάζει τὰ τελούμενα ἐγκλήματα διὰ τῆς γραφῆς (πλαστογραφία, ἀπάτη, ἐκβίασις, ἐξύβρισις, δυσφήμησις κ.λ.π.), τὸ ἄνοιγμα ἐπιστολῶν, χρόνον χρησιμοποιηθείσης μελάνης χειρογράφων, τυπογραφικῶν ἐγγράφων καὶ ἄλλων σχετικῶν.

Ὑπηρεσία ἐρευνῶν.

Αὕτη διαιρεῖται εἰς τρία (3) τμήματα: α) Καταζητουμένων ἀτόμων. β) Δημοσιεύσεων Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας καὶ γ) Ἀπολεσθέντων ἀντικειμένων.

Τὸ πρῶτον τμῆμα τηρεῖ βιβλίον καταζητουμένων προσώπων (Deutsches Fahndungshuch) εἰς τὸ ὁποῖον καταχωροῦνται ἅπαντα τὰ καταδιωκόμενα ἄτομα δυνάμει ἐνταλμάτων συλλήψεων καὶ παρακολουθούμενα τοιαῦτα. Τὸ βιβλίον τοῦτο τηρεῖται κατ' ἀπόλυτον ἀλφαβητικὴν σειρὰν καὶ διαιρεῖται εἰς δύο τμήματα. Τὸ πρῶτον ἀναγράφει τὰ καταδιωκόμενα ἄτομα, δυνάμει ἐνταλμάτων συλλήψεων καὶ ἐκδίδεται εἰς 18.200 ἀντίτυπα καὶ τὸ δεύτερον τῶν ὑπὸ παρακολούθησιν ἀτόμων εἰς 13.550 ἀντίτυπα, ἀμφοτέρων ἐκδιδομένων ἀνὰ τρίμηνον. Ἐπὶ πλέον καταρτίζεται ἀρχεῖον φωτογραφιῶν ἐγκληματιῶν καὶ ὑπόπτων ἀτόμων, αἱ ὁποῖαι ἀποστέλλονται ὑπὸ τῶν Ὑπηρεσιῶν ἐξακριβώσεως ταυτότητος.

Τὸ δεύτερον τμῆμα κυκλοφορεῖ τὸ περιοδικὸν Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας (Bundeskriminalblatt) ὅπερ ἐκδίδεται τρὶς τῆς ἑβδομάδος, μὲ 11.850 ἀντίτυπα, καὶ διανέμεται εἰς ἁπάσας τὰς Ἀστυνομικὰς καὶ Δικαστικὰς Ὑπηρεσίας.

Τὸ τρίτον τμῆμα περιλαμβάνει ἐν Γενικὸν Εὑρετήριον ἀπολεσθέντων ἀντικειμένων ὡς καὶ τὸν ἀριθμὸν κλαπέντων ὀχημάτων (Deutscher Sachfahugsnachweis) ἐκδιδόμενον ἀνὰ τετράμηνον μὲ 3.600 ἀντίτυπα.

Ὑπηρεσία πληροφοριῶν.

Ἡ ὑπηρεσία πληροφοριῶν εἶναι ἐπιφορτισμένη μὲ τὴν συλλογὴν πληροφοριῶν, ἀφορωσῶν τὴν τέλεσιν τῶν διαφόρων ἐγκλημάτων, τόπον διατριβῆς τῶν ἐνόχων καὶ γενικῶς τὴν συλλογὴν στοιχείων πρὸς πρόληψιν καὶ καταστολὴν τῶν ἐγκλημάτων. Ἅπαντα τὰ εἰσερχόμενα δελτία συγκρίνονται μετὰ τῶν εἰς τοὺς φακέλλους εὑρισκομένων τοιούτων καὶ ταξινομοῦνται μεθοδικῶς καὶ ἀναλόγως τοῦ εἴδους τοῦ ἐγκλήματος, ὡς καὶ τῆς χρησιμοποιηθείσης μεθόδου τελέσεώς του π.χ. κλέπται διαχωρίζονται ἀναλόγως τοῦ εἴδους τῆς κλοπῆς καὶ τῆς μεθόδου. Ἐκ τῶν εἰσερχομένων τούτων δελτίων καὶ ταξινομήσεων ἡ Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν παρέχει πληροφορίας εἰς ἄλλας Ὑπηρεσίας καὶ παραδίδει στοιχεῖα εἰς τοὺς ἐπιληφθέντας τῶν ὑποθέσεων ὑπαλλήλους.

Ὑπηρεσία Ἀσφαλείας.

Καίτοι αἱ ὑπηρεσίαι τῶν lander καὶ γενικῶς ὅλαι αἱ Ἀστυνομικαὶ Ὑπηρεσίαι τῆς Δυτικῆς Γερμανίας ἦσαν ὑπεύθυνοι διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Προέδρου, τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Βουλῆς, μέχρι τοῦ ἔτους 1951 δὲν ὑπῆρχεν εἰδικῶς ἐκπαιδευμένη ἀστυνομικὴ δύναμις διὰ τὴν προστασίαν των. Ἔκτοτε, ἤτοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1951, ἡ Κεντρικὴ Ἐγκληματολογικὴ Ὑπηρεσία (Bundeskriminalamt) ἀνέλαβε τὴν προστασίαν των καὶ ὠργάνωσεν Εἰδικὴν Ὑπηρεσίαν διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ὡς ἀκολούθως:

1) Προσωπικὴ φρουρὰ διὰ τὴν προστασίαν τοῦ Προέδρου, Καγκελλαρίου καὶ μελῶν τῆς Κυβερνήσεως.

2) Προσωπικὴ φρουρὰ διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἐπισήμων ξένων φιλοξενουμένων ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως.

3) Φρουρὰ διὰ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ προστασίαν τοῦ Προέδρου, τοῦ Καγκελλαρίου καὶ τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὰς συνεδριάσεις καὶ τὴν μετάβασίν των εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

4) Φρουρὰ διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἀντιπροσώπων ξένων κρατῶν καὶ γενικῶς τῶν μὴ ἐπισήμως ἀφικνουμένων προσώπων ἐν Δυτικῇ Γερμανίᾳ.

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Ε.Μ.Π.
κ. ΑΓΓΕΛ. Γ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

Τὸ συναίσθημα τοῦ ὁμαδικοῦ μίσους ἄλλοτε παρουσιάζεται μὲ τὴ μορφὴ τοῦ φυλετικοῦ καὶ ἄλλοτε τοῦ ταξικοῦ μίσους στὰ ὁλοκληρωτικὰ Κράτη. Οἱ μακρυνὲς ψυχολογικὲς πηγὲς τοῦ ὁμαδικοῦ αὐτοῦ καὶ τυφλοῦ πάθους σχηματίζονται στὴ θολὴ νοοτροπία τοῦ πρωτογόνου ἀνθρώπου. Τὰ μέλη τῶν ἀγρίων φυλῶν πιστεύουν πὼς ἀποτελοῦν ἕνα σῶμα, πὼς ἔχουν τὸ ἴδιο μυθικὸ αἷμα καὶ πὼς ἡ γειτονική τους φυλὴ εἶναι τὸ ἴδιο ἐνιαία καὶ ἀδιαίρετη στὸ ἔγκλημα καὶ στὴν εὐθύνη. Συνεπῶς κάθε πράξι ἑνὸς μέλους τῆς πρωτόγονης φυλῆς ἀντανακλᾶ στὸ ἀνθρώπινο σύνολό της καὶ πρέπει νὰ πληρώνεται, ἂν εἶναι κακή, μὲ τὸ αἷμα ὁλόκληρης τῆς φυλῆς τοῦ ἐνόχου. Ἡ ἐπιβίωσι τῆς πρωτογόνου αὐτῆς ἀντιλήψεως γιὰ τὴν ὁμαδικὴ καὶ ἀδιαίρετη εὐθύνη ἑνὸς μυθικοῦ ἐγκλήματος στὴ σύγχρονη νοοτροπία, μᾶς ἐξηγεῖ τὸ συναίσθημα τοῦ φυλετικοῦ καὶ τοῦ ταξικοῦ μίσους στὴν ἐποχή μας. Γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ τὸ πάθος αὐτὸ πρέπει νὰ ἐξοντωθῇ ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια θρησκευτικὴ τῶν Ἑβραίων ἢ ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια τῶν ἀνθρώπων τῆς Δύσεως ποὺ ζοῦν ἀπὸ τὰ ἀστικὰ ἐπαγγέλματα. Αὐτὸς εἶναι ὁ τρόπος ποὺ σκέφθηκαν οἱ Χιτλερικοὶ καὶ οἱ Μπολσεβῖκοι πρὶν ἀρχίσουν τὶς ἐκκαθαριστικὲς ἐπιχειρήσεις τους κατὰ τῶν χιλιάδων καὶ ἑκατομμυρίων θυμάτων τους.

Ἕνας ἄνθρωπος φιλειρηνικὸς καὶ λογικὸς μπορεῖ νὰ μεταβληθῇ σὲ φανατικὸ καὶ παράλογο, ἱκανὸ γιὰ ἐγκλήματα ἐναντίον ἀθῴων, μόλις μπολιαστῇ μὲ τὶς θεωρίες αὐτὲς τοῦ μίσους στὶς συναθροίσεις τῶν ὑστερικῶν ὀπαδῶν τῆς ὁμαδικῆς ἐξοντώσεως τῶν ἀντιπάλων τους ποὺ τὴν ἀποκαλοῦν «ἐπανάστασι» τῶν Ἀρίων ἢ τῶν Προλεταρίων. Ὁ πρῶτος ὅρος γιὰ τὴν ψυχολογικὴ αὐτὴ ἀλλαγὴ εἶναι ἕνα συναίσθημα δυσαρεσκείας τοῦ νεοπροσηλύτου. Μιὰ ἐπαγγελματική, κοινωνικὴ ἢ ἐρωτικὴ ἀτυχία τὸν κάνει νὰ αἰσθάνεται πὼς ἔσπασε κάποιο νῆμα ποὺ τὸν κρατοῦσε ἑνωμένο μὲ τὴν κοινωνία, ποὺ θὰ καταδικάσῃ. Ἡ δυσαρέσκειά του δημιουργεῖ στὴν ψυχή του ἕνα κενό. Κάποιο γεγονὸς τὸν ἔχει ξεκαρφώσει ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων καὶ εἶναι προετοιμασμένος νὰ τοὺς θεωρήσῃ ξένους καὶ ἀργότερα ἐχθρούς του. Εἶναι μόνος στὸν κόσμο καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι ὁ κόσμος ποὺ τὸν ἔσπρωξε στὴν πικραμένη του μοναξιά. Ἡ μετάστασί του ἀπὸ τὴ νομιμοφροσύνη στὴν ἐξέγερσι ὀφείλεται βασικὰ σὲ ἕνα γεγονὸς κοινωνικό. Ἡ μελαγχολία του μπορεῖ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὴν αὐτοκτονία, ποὺ ἀποτελεῖ καὶ αὐτὴ μιὰ ἀπελπιστικὴ λύσι τοῦ προσωπικοῦ δράματος τοῦ χωρισμοῦ του ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Σὲ περιόδους μεγάλης οἰκονομικῆς κρίσεως τῶν κοινωνιῶν οἱ αὐτόχειρες πολλαπλασιάζονται, ὅπως καὶ οἱ ἀντάρτες κατὰ τοῦ νόμου, ποὺ τὸν δέχονται ὡς λογικὸ τρόπο γιὰ τὴ ρύθμισι τῶν διαφορῶν τους τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς κοινωνίας.

Στὴν κρίσιμη αὐτὴ ὥρα τοῦ ἀπελπισμένου καὶ ξεκομμένου ἀνθρώπου, τὸν πλησιάζει ἕνα τρίτος. Εἶναι ὁ προπαγανδιστής. Τοῦ κερδίζει τὴν προσωπικὴ ἐμπιστοσύνη, δημιουργεῖ μιὰ στενώτερη ἐπαφὴ μαζί του, τοῦ ἐξηγεῖ πὼς ἡ προσωπική του ἀποτυχία ὀφείλεται σὲ μιὰ γενικὴ συνωμοσία ὁλόκληρης κατηγορίας ἀνθρώπων ποὺ λέγονται Ἑβραῖοι ἢ ἀστοὶ καὶ τὸν φέρνει σὲ ἕναν καινούργιο κύκλο ἀνθρώπων ποὺ τοῦ ξαναλένε τὰ ἴδια πράγματα, τοῦ δίνουν καὶ διαβάζει φυλλάδια καὶ τοῦ ἐμπνέουν τὴν ἀντίληψι πὼς εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης τους. Ὁ δυσαρεστημένος ἐντάσσεται τώρα σὲ μιὰ νέα κοινότητα καὶ τὸ κενὸ ποὺ αἰσθανόταν γεμίζει μὲ τὴν ὑπόσχεσι μιᾶς μελλοντικῆς εὐτυχίας του. Στὸ νέο περιβάλλον αἰσθάνεται πὼς δὲν εἶναι ἀνάξιος, γιατὶ τοῦ ἀναθέτουν πλασματικὲς εὐθῦνες καὶ σπουδαιοφανεῖς ἀποστο-

λές. Τοῦ δίνουν κάποιο βαθμὸ καὶ τὸν φέρνουν σὲ ἄμεση ρῆξι μὲ τὰ ὄργανα τοῦ Κράτους, ὅταν λ.χ. τοῦ δίνουν νὰ μοιράσῃ τὴ νύχτα προκηρύξεις ἢ νὰ γράψῃ στοὺς τοίχους συνθήματα. Εἶναι οἱ πράξεις του παράνομες καὶ ὁ ἴδιος τὸ ξέρει, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ συμπεριφορά του ἀπέναντι στοὺς κινδύνους τῆς συλλήψεως, τῆς δίκης καὶ τῆς φυλακῆς, πιστεύει πὼς ἐξαρτᾶται ἡ ἀνάδειξίς του στὸ κόμμα ποὺ ἀνήκει. Οἱ παληοί του δεσμοὶ χαλαρώνονται, ἡ οἰκογένεια του φαίνεται τώρα στὰ μάτια του ξένη, οἱ φίλοι του ἀνόητοι. Καὶ στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του θεριεύει ἡ φιλοδοξία πὼς κάποτε θὰ ἐκδικηθῇ ὅλους αὐτοὺς ποὺ τὸν περιφρόνησαν, γιατὶ θὰ γίνῃ πιὸ σπουδαῖος καὶ πιὸ ἰσχυρὸς ἀπὸ τοὺς προσωρινούς του προϊσταμένους. Εἶναι τώρα ἀπόστολος μιᾶς κομματικῆς θρησκοληψίας, ἕτοιμος γιὰ μεγαλύτερες θυσίες, ἀλλὰ καὶ σκληρότητες ἀπέναντι σὲ ὅ,τι πιστεύουν καὶ ἀγαποῦν οἱ ἄλλοι. Ἂν τὸ κόμμα τοῦ ἀναθέσῃ νὰ κλέψῃ ἕνα ὑπηρεσιακὸ μυστικὸ καὶ νὰ τοῦ τὸ παραδώσῃ, νὰ μάθῃ μιὰ πληροφορία ἐμπιστευτικὴ γιὰ τὴν ἄμυνα τῆς πατρίδας του καὶ νὰ τὴν μεταφέρῃ στὸν ὑπεύθυνο ποὺ τὸν προστάζῃ νὰ κάμῃ ἕνα μποϋκοτὰζ στὸ ἐργοστάσιο ποὺ δουλεύει, νὰ συνεργήσῃ σὲ μιὰ καταστροφὴ ἢ σὲ ἕνα ἔγκλημα δὲν θὰ τὰ ἀρνηθῇ, γιατὶ ἔχει χάσει τὸ δικαίωμα καὶ τὴ θέλησι νὰ ὁρίζῃ τὸν ἑαυτόν του καὶ τὴν κρίσι του. Εἶναι ὑπνωτισμένος καὶ ἐνεργεῖ χωρὶς νὰ ἐξουσιάζῃ τὶς λογικὲς καὶ ἠθικὲς του δυνάμεις. Ἂν τὸν δικάσουν γιὰ τὶς πράξεις του καὶ τὸ κόμμα τοῦ παραγγείλῃ νὰ θυσιασθῇ, θὰ δεχθῇ καὶ τὸ θάνατο, ἔστω καὶ ἂν δὲν μπορεῖ νὰ δικαιολογήσῃ στὴ συνείδησί του τοὺς λόγους ποὺ ὑπαγορεύουν αὐτὴ τὴν αὐτοκαταδίκη, ποὺ τοῦ ζητοῦν. Τὸ κόμμα τὸν θέλει τώρα ὡς ἐπιχείρημα προπαγάνδας γιὰ νὰ δείξῃ τὴ θηριωδία τοῦ Κράτους ποὺ τὸν τιμωρεῖ, τὸν θέλει θῦμα γιὰ νὰ δημιουργήσῃ μὲ τὸ αἷμα του ἕνα χαντάκι μίσους ποὺ θὰ χωρίσῃ τοὺς ὁμοϊδεάτες του ἀπὸ τὴν κοινωνία ποὺ καταπολεμοῦν. Μιὰ μαζοχιστικὴ ὑστερία γιὰ καταδίκες, διώξεις, φυλακίσεις, ἐκτοπισμοὺς τροφοδοτεῖ καθημερινὰ τὴν παράταξι τοῦ μίσους καὶ τὸ χάσμα μεταξὺ κοινωνίας καὶ συνωμοτῶν γίνεται μεγαλύτερο. Ὁ συμβιβασμὸς ἔχει ἀποκλεισθῇ. Μία διέξοδος ὑπάρχει: Ὁ τάφος. Ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀντιπάλους πρέπει νὰ λείψῃ, γιὰ νὰ συντελεσθῇ ἡ ἐκκαθάρισις.

Μὲ τὴ συστηματικὴ καλλιέργεια τῆς ψυχοπαθολογικῆς αὐτῆς καταστάσεως ὁ προσήλυτος ποὺ ἔγινε ὀπαδός, μέλος, καὶ ὑπεύθυνος ἔπειτα σὲ κάποια μαθητικὴ ὁμάδα τοῦ κόμματός του, ἔχει παύσει νὰ εἶναι ἐξατομικευμένος ἄνθρωπος. Ἔχει γίνει μαζοχικὸς ἄνθρωπος. Εἶναι δηλαδὴ τὸ μόριο μιᾶς μάζας, δίχως προσωπικότητα καὶ δίχως ἠθικὴ ὀντότητα, τὸ νούμερο μιᾶς ἀγέλης ποὺ ἄγεται καὶ φέρεται σύμφωνα μὲ τοὺς ἀνέμους τῶν συμφερόντων τοῦ ἀλάνθαστου ἀρχηγοῦ, ποὺ λέγεται Χίτλερ ἢ Στάλιν, ἢ σύμφωνα μὲ τὴν πολιτικὴ ποὺ ἐξυπηρετεῖ τὴν ὑπόθεσι τοῦ κόμματος.

Ἡ πρωτόγονη ἐκείνη νοοτροπία, ποὺ παρατηρήσαμε στὶς ἄγριες φυλές, ἀναζεῖ τώρα καὶ τὸ μέλος τοῦ κόμματος χάνοντας τὴν ἀτομικότητά του συγχωνεύεται μὲ τὴν ἀγέλη της, ἐκμηδενίζει τὴν προσωπική του ἐλευθερία καὶ κρίσι καὶ ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ δρᾷ ὁμοιόμορφα μὲ τοὺς μοιραίους συντρόφους τῆς ἀθλιότητός του. Στὴν πραγματικότητα ὁ μαζικὸς ἄνθρωπος ἔχει χάσει τὰ στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἔχει μεταβληθῇ σὲ πρωτόγονο ἄνθρωπο.

Στὴ θολή του σκέψι, τὴ δηλητηριασμένη ἀπὸ τὴν ὑποβολὴ καὶ τὴν προπαγάνδα, βλέπει ὁλόκληρο τὸν πολιτισμὸ σὰν ἕνα ἀνοσιούργημα. Εἶναι πρόθυμος νὰ βάλῃ φωτιὰ στὰ μουσεῖα, στὶς βιβλιοθῆκες, νὰ ἀνατινάξῃ ἱστορικὰ μνημεῖα, παλάτια, βουλευτήρια, γέφυρες, λιμάνια, νὰ κάψῃ συγκομιδές, νὰ σκοτώσῃ ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἀνήκουν στὸ δικό του στρατόπεδο. Τίποτα πιὰ δὲν τὸν συγκινεῖ. Ἡ στοργή, ἡ ἀλληλεγγύη, ὁ ἔρωτας, ἡ φιλία, ἡ συμπόνοια ἀποτελοῦν γι' αὐτὸν ἀστικὲς αἰσθηματολογίες. Ἡ θρησκεία, ἡ ἠθική, ἡ ποίησι, ἡ τέχνη, ἡ φιλοσοφία, ἡ ἐπιστήμη, ἀποτελοῦν δηλητήρια ποὺ ἀποκοιμίζουν τὸ λαό. Τίποτα δὲν βρίσκει ἔλεος στὴν θηριωδία του. Ἡ μάννα του, ἡ γυναίκα του, τὰ παιδιά του, οἱ φίλοι του, οἱ γνωστοί του, ἡ κοινωνία ὁλόκληρη εὐθύνονται γιὰ ἕνα ἔγκλημα ποὺ δὲν ἔγινε, παρὰ μονάχα στὴν ψυχή

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ - Κ.Κ.Ε. ΚΑΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Α. ΚΩΣΤΑΡΑ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

3. Ποῖον ρόλον διεδραμάτισε τὸ Κ.Κ.Ε. μέσα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐργατοϋπαλληλικὴν τάξιν.
4. Ποῖαι αἱ προσπάθειαι τοῦ Κ.Κ.Ε. πρὸς συγκράτησιν τῶν ἐργατικῶν μαζῶν καὶ ὀργανώσεων.
5. Ποῖαι αἱ μέθοδοι τοῦ Κ.Κ.Ε. πρὸς ἀπόσπασιν τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν ἐργατῶν.
6. Σατανικὸν τέχνασμα τοῦ Κ.Κ.Ε. ἡ δημιουργία τῆς Ε.Δ.Α. Ἔθεσεν οὕτω τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸν ἕτερον εἰς τὸ σιδηροῦν Παραπέτασμα.

***

3. Ποῖον ρόλον διεδραμάτισε τὸ Κ.Κ.Ε. μέσα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐργατοϋπαλληλικὴν τάξιν.

Τὸ Κ.Κ.Ε., ὡς κόμμα ξένον καὶ ὄχι Ἑλληνικόν, διότι ἀπεδέχθη τοὺς διατυπωθέντας 21 ὅρους τῆς Γ' Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς ἢ Κόμιντερν (ἐκ τῶν λέξεων Κομμουνιστίτσεσκυ Ἰνταρνατσιονὰλ) καὶ προσεχώρησεν εἰς αὐτήν, γενόμενον, οὕτως ἐξάρτημα ἑνὸς ὀργανισμοῦ, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἐξέφραζεν ἐλευθέρως τὴν ὁμαδικὴν βούλησιν τῶν διαφόρων τμημάτων του,—καθ' ὅσον κατέστη ἓν ἁπλοῦν ὄργανον τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ Σοβιετικοῦ Κράτους διὰ τοῦ ὁποίου ἐπαίζετο ὁ ἡγεμονικός του ρόλος —ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του, δὲν ἐξυπηρέτησε τὴν Ἑλληνικὴν ἐργατοϋπαλληλικὴν τάξιν ἀλλὰ τῆς ἐπεσσώρευσε δεινά.

Οἱ ἡγέται του, οἱ ὁποῖοι ἐλησμόνησαν ὅτι τὰ πανανθρώπινα ἰδανικὰ ἐβλάστησαν καὶ ἐκαρποφόρησαν εἰς τὸ γόνιμον ἔδαφος τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος, ἐγένοντο ἁπλῶς διὰ τῶν ὁλοκληρωτικῶν ἰδεῶν καὶ πράξεων των—διότι αἱ ἰδέαι καὶ αἱ πράξεις συνιστοῦν τὰς δύο μεγάλας πηγὰς ἀπὸ τὰς ὁποίας γνωρίζονται οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ λαοὶ——πράκτορες τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ, μητραλοῖαι καὶ προδόται τῆς Πατρίδος.

Τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα Ἑλλάδος, εἰς ὅλην τὴν πορείαν ἐνεφάνισε τὴν ἐπαναστατικὴν καὶ διασπαστικήν του τακτικὴν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἐργατικὸν Κίνημα. Τὸ 1919 καταλαμβάνει τὴν Γενικὴν Συνομοσπονδίαν Ἐργατῶν Ἑλλάδος, ἡ ὁποία

του, καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ ἐνεργήσῃ ὁμαδικὲς καταστροφὲς καὶ ἐκτελέσεις ἐξ ὀνόματος μιᾶς ἱστορικῆς ἀνάγκης, ποὺ δὲν τὴν κατάλαβε ὁ ἴδιος ποτὲ μὲ τὴ δική του λογική.

Τώρα πιὰ τὸ ψυχολογικὸ κλῖμα γιὰ τὴν ὁμαδικὴ ἐξολόθρευσι ἔχει προετοιμασθῆ. Φθάνει μόνον τὸ κόμμα νὰ καταλύσῃ τὶς ἀρχὲς καὶ νὰ πάρῃ τὴν ἐξουσία γιὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸ ὁλοκληρωτικὸ καθεστώς. Τὸ ἔγκλημα ποὺ θὰ πλήξῃ τὰ πλήθη τῶν ἀθῴων εἶναι προετοιμασμένο ἀπὸ τὸ μῖσος. Ἑβραῖοι ἢ ἀστοί, ἀδιάφορο, τὰ θύματα ἔχουν ἐπισημανθῆ στὶς συνωμοτικὲς συνεδριάσεις τῶν πυρήνων τῆς φονικῆς θρησκοληψίας. Ναζισμὸς ἢ κομμουνισμός, δὲν ἔχει σημασία ὁ τίτλος, εἶναι ἡ ψυχικὴ ἐπιδημία ποὺ ὁδηγεῖ στὴ συμφορὰ ἀπὸ τὰ κρεματόρια ἢ τὰ Δεκεμβριανά.

Ὁ δυσαρεστημένος ἀπόκληρος, ποὺ συναντήσαμε στὴν ἀρχὴ ἔχει γίνει τώρα ἕνας Νέρων ποὺ περιμένει νὰ ἰδῇ νὰ πυρπολεῖται ἡ Ρώμη γιὰ νὰ κορέσῃ τὸ πάθος του. Εἶναι ὁ ἐκτελεστὴς τῶν παραγγελμάτων τοῦ φυλετικοῦ ἢ ταξικοῦ μίσους. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ περάσῃ τὰ στάδια ποὺ περιγράψαμε γιὰ νὰ καταλήξῃ ἀπὸ τὴ νομιμοφροσύνη στὸ ἔγκλημα.

Α. ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

ἱδρύθη κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους 1918, ὅτε συνεκροτήθη τὸ Πανελλαδικὸν Ἐργατικὸν Συνέδριον καὶ καθοδηγεῖ αὐτήν, μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 1926. Ἡ Συνομοσπονδία εὑρισκομένη ὑπὸ κομμουνιστικὸν ἔλεγχον, προσεχώρησεν ἐπισήμως κατὰ τὸ δεύτερον Πανελλαδικὸν Συνέδριον (Σεπτέμβριος 1920) εἰς φανερὰν συνεργασίαν μὲ τὸ Κομμουνιστικὸν Ἐργατικὸν Κόμμα.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, τὰ ἐξτρεμιστικὰ στοιχεῖα τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., ἐν ὀνόματι τῶν ἐντολῶν τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ, συνδέουν ταύτην μὲ τὴν Προφιντέρν (Κόκκινη Συνδικαλιστικὴ Διεθνῆ) ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς ὁποίας μεταβάλλεται εἰς ἄβουλον ὄργανον τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε., τὸ ὁποῖον, ὡς καὶ αὕτη, ὑπετάγη εἰς τὴν ἀξίωσιν τοῦ Βουλγαρικοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ ἐξεδηλώθη ὑπὲρ τῆς αὐτονομίας τῆς Μακεδονίας. Τοῦτο εἶναι πρὸς μεγάλην τιμὴν...τῶν μεγάλων συντρόφων Δημητρὼφ καὶ Τσεγκάλκεφ ἐκπροσώπων τότε τοῦ Βουλγαρικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος εἰς τὴν Γ' Διεθνῆ.

Καὶ παρὰ ταῦτα, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ μεγάλου μας ἐχθροῦ τοῦ διχασμοῦ, ὁ ὁποῖος συνέτριψε τὰς ἐθνικὰς ἐργατικὰς δυνάμεις, ἐν μεγίστῳ βαθμῷ, τὰ ἐθνικόφρονα ἀνώτατα συνδικαλιστικὰ στελέχη, τὸ Κ.Κ.Ε. ἐπέτυχε νὰ κρατῇ δέσμιον τὸ ἐργατικὸν κίνημα μέχρι καὶ τοῦ 1926 ὡς ἐλέχθη.

Κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1926 ἐκλήθη τὸ Γ' Πανελλαδικὸν Συνέδριον τῶν Ἐργατῶν κατὰ τὸ ὁποῖον ἐπεκράτησεν ἡ ρεφορμιστικὴ (συντηρητικὴ) παράταξις, ἥτις καὶ ἔλαβε ἀπόφασιν προσχωρήσεως εἰς τὴν δευτέραν διεθνῆ τοῦ Ἀμστερντάμ.

Ἀλλὰ τὸ Κ.Κ.Ε. δὲν ἤθελε τὴν ἑνότητα τῆς ἐργατικῆς τάξεως ἀγωνιζόμενον ἀπὸ τὴν βάσιν ἕως τὴν κορυφήν, καί, οὕτω ἐσύρθη εἰς τὸ Δ' Πανελλαδικὸν Συνέδριον ἓν ἔτει 1928. Ἔδωσε τὴν μάχην, ἀλλὰ τὴν ἔχασε, καί, κατὰ τρόπον θορυβώδη ἀπεχώρησαν οἱ ἀντιπρόσωποί του τοῦ ὡς ἄνω Συνεδρίου, οἱ ὁποῖοι χαρακτηρίσαντες τὸ Συνέδριον ὡς νόθον, συνεκρότησαν τὸ «5μελὲς Συνδικαλιστικὸ Γραφεῖο». Ἐπειδὴ ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὰς ἐργατικὰς μάζας τὸ Κ.Κ.Ε. ἀπεφάσισεν ἐν ἔτει 1929 τὴν ἵδρυσιν τῆς Ἑνωτικῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας τῶν Ἐργατῶν, καὶ τῶν Ἑνωτικῶν Ἐργατικῶν Κέντρων, ἔκτοτε δέ, δὲν τὸ ἀπησχόλει τίποτε ἄλλο, εἰ μὴ αἱ ἀπεργίαι, πολλὰς δὲ τοιαύτας μὲ σατανικὴν μέθοδον καὶ ὀργάνωσιν ἐξαπέλυσε κατὰ τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τῆς χώρας, κατὰ τὰ ἔτη 1931—1936.

Κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα, διαπιστῶσαν ὅτι οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Τροτσκυσμοῦ (Ἀρχειομαρξισταὶ) ἀπετέλουν ἐμπόδιον εἰς τὴν συνδικαλιστικὴν του πορείαν, ἐξεπέλυσε μίαν πρωτοφανῆ εἰς ἀγριότητα τρομοκρατίαν ἐναντίον τῶν στελεχῶν καὶ ἀκόμη ἐδολοφόνησεν ἢ διὰ ποικίλων συνωμοτικῶν μεθόδων ἠχρήστευσεν, δίδον δείγματα ἀμειλίκτου πολέμου ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων του.

Εἰς τὴν προλεχθεῖσαν χρονικὴν περίοδον ἔγιναν αἱ περισσότεραι δυναμικαὶ κινητοποιήσεις, ἐκηρύχθησαν ἀπειράριθμοι ἀπεργίαι καὶ ἐχύθη τὸ περισσότερον ἐργατικὸν αἷμα, διὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ ἀρχὴ τοῦ Λένιν: «Τὸ αἷμα ποὺ χύνεται στοὺς » ἐργατικοὺς ἀγῶνες εἶναι ἡ καλλίτερη ὕλη γιὰ τὸ οἰκοδόμημα τοῦ ἐπαναστατικοῦ » κομμουνισμοῦ».

Ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου 1936, ὁ κομμουνισμὸς εὑρὼν τὸν «δάσκαλόν» του, ἐν τῷ προσώπῳ σθεναροῦ Κυβερνήτου καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, Ἀνωτάτου Συνδικαλιστικοῦ Στελέχους, Ἀριστείδου Δημητράτου, ὅστις ἐκράτησε καὶ τὴν θέσιν τότε τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος, ἀσπαίρει, εἰσέρχεται εἰς τὴν παρανομίαν, πλὴν οὐδὲν κοτορθώνει, διότι ἡ ἐργατικὴ τάξις ἐπανεῦρε τὸν ἐθνικόν της δρόμον.

Τὰ τῆς περιόδου τῆς κατοχῆς τῆς χώρας εἶναι γνωστά, καθὼς εἶναι γνωστόν, ὅτι ἀπὸ τὸ Ἐργατικὸν Δυναμικὸν αὐτῆς ἐστρατολόγησε διὰ τῶν παραπλανητικῶν καὶ ἀπατηλῶν συνθημάτων του πολλούς, τοὺς ὁποίους ἐνέταξεν εἰς τὰς πλέον συνωμοτικὰς ἐγκληματικὰς ὀργανώσεις του, καί, ἡ δρᾶσις τῶν ὁποίων ὑπῆρξε καταστροφικὴ διὰ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1944, ἐνεργείαις τοῦ τότε Ὑπουργοῦ Ἐργασίας Κομμουνιστοῦ Πορφυρογένη Μιλτιάδου, γίνονται διορισμοὶ κομμουνιστικῶν στελεχῶν εἰς τὴν Γ.Σ.Ε.Ε., διὰ τῶν ὁποίων ἤρχισεν ἔκτοτε ἡ πολιτικὴ τοῦ μίσους, ἡ κομμουνιστικὴ ἀδιαλλαξία, ἡ ὁποία κατέληξεν εἰς τὴν σφαγὴν 250 περίπου ἐθνικοφρόνων ἐργατικῶν στελεχῶν ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων, ἀπὸ τοὺς ἐκδικητὰς τοῦ Ε.Λ.Α.Σ., ἐνῷ ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς της Κ. Θέος ἠγάλλετο, ἕως ὅτου ἐγκατέλειψε τὴν χώραν καταφυγὼν εἰς τὰς Χώρας τοῦ Παραπετάσματος.

Τρανωτάτην ἀπόδειξιν τῆς ἀπολύτου ἐξαρτήσεως τῆς διωρισμένης ἡγεσίας τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., ἀπὸ τὸ «Κ.Κ.Ε.», ἀποτελεῖ τὸ γεγονός, ὅτι μετὰ τὴν συντριβὴν τῶν ἐλασιτῶν ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων, ἠκολούθησεν εἰς τὴν Ἀττικὴν τοὺς δολοφόνους καὶ ἐπανῆλθε μετὰ τὴν συμφωνίαν τῆς Βάρκιζας.

Ὁ προαναφερθεὶς κομμουνιστὴς συνδικαλιστὴς ἡγέτης Κ. Θέος προβλέπων τὰς συνδικαλιστικὰς καὶ πολιτικὰς ἐξελίξεις βάσει καὶ τῶν ἐντολῶν τοῦ ΚΚΕ, ἐδημιούργησε τὸν ΕΡΓ.Α.Σ. (Ἐργατικὸς Ἀντιφασιστικὸς Συνασπισμός), τοῦ ὁποίου ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς καὶ ἐπεδίωκεν, ἀπὸ σκοποῦ, τὴν δημιουργίαν ἑνιαίου ἐργατικοῦ κινήματος.

Μὲ τὸν ΕΡΓ.Α.Σ. ἐνεφανίσθη ὁ κομμουνισμὸς εἰς τὸ 8ον Πανεργατικὸν Συνέδριον (Ἰανουάριος 1946), αἱ παρατάξεις ὅμως Ε.Ρ.Ε.Π. (Ἐθνικὴ Ρεφορμιστικὴ Ἐργατοϋπαλληλικὴ Παράταξις) μὲ ἡγέτην τὸν Φώτην Μακρῆν καὶ τὸ Ε.Μ.Ε. (Ἐθνικὸν Μέτωπον Ἐργαζομένων) μὲ ἡγέτην τὸν τ. Ὑπουργὸν Θεοχαρίδην Δημήτριον δὲν μετέσχον τοῦ Συνεδρίου καὶ συνεκρότησαν τὴν Α΄ Ἐθνικὴν Συνδικαλιστικὴν Συνδιάσκεψιν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἐχάραξαν ἕνα πρόγραμμα Ἐθνικῆς Συνδικαλιστικῆς πορείας, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς καὶ δραστηριότητος.

Τὰ ἐπακολουθήσαντα γεγονότα (ἐγκλήματα καὶ ἀνταρσίαι τοῦ Κ.Κ.Ε.) συνέβαλον εἰς τὸ νὰ ἀποκοποῦν μεγάλαι ἐργατικαὶ μᾶζαι ἀπὸ τὸν κομμουνισμόν, κατὰ τὰ 9ον, 10ον καὶ λοιπὰ μέχρι σήμερα λαβόντα χώραν Πανεργατικὰ Συνέδρια (13ον τὸ τελευταῖον), ἐξελέγησαν καὶ ἐκλέγονται οἱ ἡγέται τῆς Ἐθνικῆς Συνδικαλιστικῆς παρατάξεως, δηλαδὴ τοῦ ἐλευθέρου Δημοκρατικοῦ Συνδικαλισμοῦ, ἐπ' αὐτῶν δὲ κρίνομεν τὴν ἐπέκτασίν μας, ἐν τῇ παρούσῃ, περιττήν.

Ὁ κομμουνισμὸς ὅμως μέσα εἰς τὸν συνδικαλισμὸν ἐμφανίζεται κατὰ καιροὺς μὲ ἐμβλήματα ποὺ διευκολύνουν καὶ δικαιολογοῦν αἱ περιστάσεις.

4. Ποῖαι αἱ προσπάθειαι τοῦ Κ.Κ.Ε. πρὸς συγκράτησιν τῶν ἐργατικῶν μαζῶν καὶ ὀργανώσεων.

Κατὰ κόρον ἐλέχθη, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς διὰ νὰ ἀνεγείρῃ τὸ οἰκοδόμημα τῆς δικτατορίας καὶ τῆς τυραννίας χρησιμοποιεῖ ὡς θεμέλιόν του τὴν ἐργατικὴν τάξιν ἑκάστης χώρας. Ἔπρεπε καὶ μὲ τὰ τόσα ἐγκλήματα ἐν Ἑλλάδι πάλιν νὰ κερδίσῃ τὴν ἐργατικήν του τάξιν. Καί, ἐπειδή, ἦτο ἀνάγκη νὰ μεταμορφωθῇ καὶ νὰ ἀλλάξῃ τακτικήν, διέλυσε τὸν ΕΡΓ.Α.Σ. καὶ δημιουργεῖ: α) τὸ Ε.Σ.Κ.Ε. (Ἑνιαῖο Συνδικαλιστικὸ Κίνημα Ἑλλάδας), β) τὸ Κ.Ε.Σ. (Κίνημα Ἐλευθέρου Συνδικαλισμοῦ) μέχρι τοῦ 1950, ὁπότε γενομένης καὶ τῆς εἰσόδου εἰς τὴν Βουλὴν ἰδικῆς του Κοινοβουλευτικῆς ὁμάδος, ἐγκαταλείπει τὸ Κ.Ε.Σ. καὶ δημιουργεῖ τὸ Δ.Σ.Κ. (Δημοκρατικὸ Συνδικαλιστικὸ Κίνημα). Ἠκολούθησε κατὰ γράμμα τὰς συμβουλὰς τοῦ Μπουχάριν καὶ τοῦ Λένιν, οἱ ὁποῖοι ὑπεστήριξαν ὅτι ἀκόμη καὶ ἂν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι ὡρισμένων κοινωνικῶν συνθηκῶν ἐκφυλισθῇ ὁ ἐπαναστατικὸς Μαρξισμός, πρέπει νὰ βρῇ τρόπους νὰ ἐπιζήσῃ.

Αὐτή, ὁμολογουμένως, ὑπῆρξε καὶ παραμένει ἡ μεγάλη τέχνη τοῦ κομμουνισμοῦ. Προσαρμογὴ καὶ ἀλλαγὴ μορφῆς καὶ πορείας. Δι' αὐτό, καί, ἐπειδὴ δὲν ἐλέγχει πλέον τὸ Συνδικαλιστικὸν Κίνημα τῆς χώρας, τὸ 1956 ἐγκαταλείπει τὸ σύνθημα «Ἑνιαῖο Μέτωπο ἀπὸ τὰ κάτω ἐνάντια στὴν ἡγεσία» καὶ δίδει τὴν νέαν γραμμὴν «Μ ι ὰ Σ υ ν ο μ ο σ π ο ν δ ί α, ἕ ν α Ἐ ρ γ α τ ι κ ὸ Κ έ ν τ ρ ο, ἕ ν α κ λ α δ ι-

»κὸ Σωματεῖο γιὰ τὴν κατάκτηση τῶν μαζῶν καὶ γιὰ »τὴν μεταβολὴ τῶν Συνδικάτων σὲ ὄργανα ἐπαναστατι»κοῦ ἀγώνα γιὰ τὸν κομμουνισμό».

Τὴν γραμμὴν αὐτὴν δίδει ὁ Κ. Θέος, ὁ τότε Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς αὐτοκαλουμένης «Νομικῆς διοίκησης» τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. εἰς τὴν 7ην 'Ολομέλειαν τῆς Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., τὴν συνελθοῦσαν εἰς Βουκουρέστιον τὸ 1957.

Εἰς τὴν αὐτὴν ὁλομέλειαν ὁ ἴδιος ἔρριψε τὸ ἀνάθεμα ἐναντίον τοῦ Ζαχαριάδη καὶ τῆς τακτικῆς του, δηλονότι ἐκαυτηρίασε τὸν προσανατολισμὸν τῆς παλαιᾶς καθοδηγήσεως τοῦ Κ.Κ.Ε., καὶ οὕτω ἀποδεικνύεται ὅτι ἀνέκαθεν τὰ ἀνώτατα ἡγετικὰ κομμουνιστικὰ στελέχη δὲν κάμνουν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ρίπτουν τὰ σφάλματα των τὸ ἕνα εἰς τὴν πλάτην τοῦ ἄλλου (βλ. καὶ ὑπόθεσιν Μάρκου Βαφειάδη, ὅστις ἐκατηγορήθη διὰ φραξιονιστικὴν δρᾶσιν μετὰ τὰς ἀποτυχίας του).

'Αλλὰ πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς ἀφελὴς διὰ νὰ μὴ ἀντιληφθῇ τὸν σκοπὸν τῆς τοιαύτης στροφῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., καί, δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν προσπάθειαν τοῦ νὰ ξαναπάρῃ τὸ ἐργατικὸν κίνημα καὶ δι' αὐτὸ ρίπτει τὸ σύνθημα τῆς ἑνότητος. Τὴν ἑνότητα τὴν προπαγανδίζει, ἀλλὰ οὔτε τὴν θέλει οὔτε καὶ τὴν πιστεύει. 'Η συνδικαλιστικὴ ἑνότης προϋποθέτει ἑνότητα σκοπῶν, τακτικῆς, ἐπιδιώξεων καὶ μέσων. Δὲν εἶναι ὅμως δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἑνότης τῶν ὀργάνων τοῦ Κομμουνιστικοῦ Συνδικαλισμοῦ καὶ τῶν ἀγωνιστῶν καὶ ὀπαδῶν τοῦ ἐλευθέρου Δημοκρατικοῦ Συνδικαλισμοῦ. 'Η ἀλήθεια ὅμως εἶναι καὶ τοῦτο τὸ γνωρίζει ὁ κομμουνισμός, ὅτι αἱ μᾶζαι τῶν ἐργαζομένων βαθέως συγκινοῦνται ἀπὸ τὸ σύνθημα τῆς ἑνότητος. Καὶ κοντὰ εἰς τὸ σύνθημα τῆς ἑνότητος ἐπιδιώκει τὴν «εἰρήνευση», τὴν «συνδικαλιστικὴ ὁμαλότητα» καὶ «τὶς συνδικαλιστικὲς ἐλευθερίες».

Καὶ τὰ προβλήματα τῶν ἐργαζομένων; Περὶ τούτων δὲν ἔχει κανένα ἐνδιαφέρον. Δὲν ἔχει συμφέρον νὰ προωθηθοῦν καὶ ἐπιλυθοῦν τὰ προβλήματά των. Διαρρηγνύουν τὰ ἱμάτιά των, δῆθεν ὑπὲρ τῆς ἐπιλύσεως τῶν ἐργατικῶν αἰτημάτων, ἀλλ' εἰς καμμίαν περίπτωσιν δὲν ἀγωνίζονται ἔντιμα καὶ εἰλικρινά, κάμνουν μόνον ἀγῶνα φθορᾶς καὶ θυματοποιήσεως. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργον τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανωτῶν καὶ καθοδηγητῶν, νὰ παρασύρουν τὴν ἐργατικὴν τάξιν εἰς μαχητικοὺς ἀγῶνας καὶ πρὸς τοῦτο ἐπιστρατεύουν ὅλας τὰς σατανικὰς μεθόδους των.

5. Ποῖαι αἱ μέθοδοι τοῦ Κ.Κ.Ε. πρὸς ἀπόσπασιν τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν ἐργατῶν.

'Αλλοίμονον, ἐὰν ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἐλέγχει τὰς ἐργατικὰς ὀργανώσεις, ἀλλ' ἐπηρεάζει τὰς ἐργατικὰς μάζας.

Διαθέτων τεραστίαν κομματικὴν ὀργάνωσιν καὶ μέσα, διοχετεύει τὰ συνθήματά του κατὰ τρόπον ἐπιτυχημένον καὶ προγραμματισμένον. Προκειμένου νὰ ἀποσπάσουν τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν μαζῶν οἱ πράκτορες τοῦ κομμουνισμοῦ, μετέρχονται ἀριστοτεχνικὰς μεθόδους. Μέσα εἰς τὰ ἐργοστάσια, τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ τὰ Σωματεῖα, εἰς τὰς συσκέψεις, γνωμοδοτικὰ συμβούλια καὶ τὰς συνελεύσεις τῶν 'Εργατικῶν Σωματείων, εἶναι ὑποδείγματα συναδέλφων. "Οταν ἀνακύψουν ζητήματα διεκδικήσεων ἐκδηλώνονται ἀδιαλλάκτως ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν, καὶ ἐπιδεικνύουν ἀγωνιστικὰς ἐκδηλώσεις, ἔχοντες δὲ καὶ τὴν κομματικὴν γραμμήν, ὑποδεικνύουν λύσεις, αἱ ὁποῖαι εἰς καμμίαν περίπτωσιν δὲν εἶναι συμβιβαστικαί.

Εἶναι ὅμως ἡ αὐτὴ ἡ στάσις των ἔναντι τῶν ἐργοδοτῶν; "Οχι. 'Ενώπιον τούτων οἱ κομματικοὶ πράκτορες ἐμφανίζουν πειθαρχίαν καὶ δουλικότητα. Καταδικάζουν τοὺς ἀντιπάλους αὐτῶν, καὶ δημιουργοῦν τὰς προϋποθέσεις πάθους ἐναντίον των.

Τὸ αὐτὸ κάμνουν καὶ προκειμένου περὶ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. Οἱ μαχητικοὶ καὶ χρήσιμοι διὰ τοὺς περαιτέρω κομμουνιστικοὺς ἀγῶνας, ἐπισημαίνονται καὶ προδίδονται, μὲ τὸν ἀπώτερον σκοπὸν τὴν ἀπόλυσίν των ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον ἢ τὴν ἐπι-

χείρησιν. Καὶ τὸ ἐπιτυγχάνουν. Ἔτσι, τὸ ἀπολυόμενον μαχητικὸν στοιχεῖον, ἀνήρ ἢ γυνή, καθίσταται ἔκτοτε αἰχμάλωτον εἰς τὸν κομματικὸν μηχανισμόν.

Ἂς μὴ λησμονηθῇ, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς ρίπτει τὰ δίκτυά του καὶ ψαρεύει τὰς καταλλήλους καὶ δυναμικὰς ἐργατρίας, τὰς φανατίζει καὶ ἔτσι ἐπιτυγχάνει τὴν διείσδυσιν ἀνάμεσα εἰς τὰς ἐργαζομένας γυναίκας καὶ καθίσταται ὁ κυριάρχος τῶν σκέψεων καὶ ἐκδηλώσεών των. Ἀλλὰ καὶ πέραν αὐτῶν, προκειμένου νὰ καθυποτάξῃ τὸν γυναικεῖον πληθυσμόν, φροντίζει μεθοδικῶς διὰ τὴν ἀπόσπασιν τῆς ψυχῆς τῆς γυναικείας νεολαίας, τῶν οἰκοκυρῶν καὶ τῶν μητέρων. Τί κάμνει εἰς τὰς ἄλλας κατηγορίας δὲν εἶναι θέμα τῆς παρούσης μελέτης. Ἐνταῦθα, μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ κατηγορία τῶν ἐργατοϋπαλλήλων τῆς χώρας.

Τὸ Κ.Κ.Ε. οὐδέποτε ἐλησμόνησε καὶ κατὰ γράμμα ἐφήρμοσε τὴν μεγάλην διδαχὴν—ὑποθήκην τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς στρατηγικῆς καὶ τακτικῆς τοῦ διεθνοῦς Μπολσεβικισμοῦ τοῦ Λένιν. Εἶπεν ὁ Λένιν: «Τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα καὶ οἱ κομμουνιστὲς ὅλου τοῦ κόσμου διὰ νὰ ἐπιτύχουν τοὺς σκοπούς των, δὲν θὰ πρέπει νὰ διστάζουν νὰ μετέρχωνται τὰ πάντα, ὅλα τὰ τεχνάσματα καὶ τὸ ψεῦδος καὶ τὸν δόλον καὶ τὴν ἀπάτην».

Ἐντεῦθεν, ἡ ἐξαπόλυσις τοῦ ὀχληροῦ βόμβου τῆς προπαγάνδας μὲ τὸν θόρυβον καὶ τὴν ἐπανάληψιν τῆς ὁποίας (εἶπεν καὶ ὁ Χίτλερ ἡ μνήμη τῶν μαζῶν εἶναι βραχεῖα καὶ ἡ ἐπανάληψις χρήσιμος) προσπαθεῖ νὰ ὑποκαταστήσῃ τὴν ἀληθινὴν θέλησιν τῆς ὁλότητος, ἀδιαφορεῖ δὲ πρὸς τὸ ἠθικὸν περιεχόμενόν της, προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσῃ ἔναντι τῶν ἀντιπάλων ἕνα τακτικὸν πλεονέκτημα.

Ἡ ὁλοκληρωτική, λοιπόν, αὕτη προπαγάνδα ἀποτελεῖ συνεχῆ κυνικὴν ἄρνησιν. Ἕνας εἶναι ὁ σκοπός, ἡ ἀπόσπασις τῆς ψυχῆς εὑρέων στρωμάτων τοῦ λαοῦ, διὰ τῆς ἀενάου προβολῆς ψευδῶν γεγονότων, παραποιουμένων τῶν πραγματικῶν γεγονότων, ἀσυστόλων ἀποκρύψεων καὶ συκοφαντιῶν ἐναντίον τῶν πάντων. Καὶ μόνον οἱ κομμουνισταὶ εἶναι Ἅγιοι καὶ εἰλικρινεῖς!

Ἀλλοίμονον, ἐκεῖ ὅπου ἐπεκράτησαν. Καὶ πλὴν τῶν ἄλλων, θὰ φέρουν εἰς τὴν πλάτην των καὶ τὸ αἰώνιον στίγμα τῆς προδοσίας τοῦ λαοῦ τὸν ὁποῖον κατέστρεψαν.

Κατὰ τὰς φοβερὰς ἐνόπλους ἐξεγέρσεις πρὸς ἐπιβολὴν τῆς στυγνῆς δικτατορίας των, ὁ λαός, ὁ ἐργαζόμενος λαός, ὑπέστη τὰ πάνδεινα, ὑπέστη τὴν φρικίασιν τῆς θηριότητός των, συρθεὶς ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγήν. Ἆρα τὸ Κ.Κ.Ε. εἶναι ἐχθρὸς τῶν ἐργατῶν. Καὶ ἐνῷ βοοῦν εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου αἱ θηριωδίαι καὶ τὰ ἐγκλήματά των, ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα τί ἰσχυρίζεται; Εἰς τὴν διαπασῶν ἐπαναλαμβάνει ὅτι ἐξυπηρέτησεν, ὅτι προστατεύει τὰ συμφέροντα καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ.

6. Σατανικὸν τέχνασμα τοῦ Κ.Κ.Ε. ἡ δημιουργία τῆς Ε.Δ.Α. Ἔθεσεν οὕτω τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸν ἕτερον εἰς τὸ σιδηροῦν Παραπέτασμα.

Δὲν εἶναι ὁ σκοπὸς ν' ἀπαριθμηθοῦν, ἐν τῇ παρούσῃ μελέτῃ, τὰ σημεῖα ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα παρουσιάζεται ἀπόλυτος ἰδεολογικὴ καὶ πολιτικὴ συγγένεια τῆς Ε.Δ.Α. μὲ τὸ ἐν παρανομίᾳ Κ.Κ.Ε., γνωστὸν δὲ εἶναι ὅτι αὕτη ἐνεφανίσθη εἰς τὸ προσκήνιον τῆς Ἑλληνικῆς πολιτικῆς ζωῆς κατὰ τὸν Αὔγουστον τοῦ ἔτους 1951.

Ἐπιδίωξίς μας εἶναι νὰ ἀποδειχθῇ τὸ ἐνιαῖον τῆς γραμμῆς Κ.Κ.Ε.—Ε.Δ.Α., ἔναντι τῶν ἐργαζομένων τάξεων τῆς χώρας. Λέγομεν τῶν ἐργαζομένων τάξεων καὶ ἐννοοῦμεν ὅλας τὰς τάξεις, διότι ἀφέθη διὰ τὸ παρελθὸν ὁ παλαιὸς ἐλιγμός, ἡ παλαιὰ τακτικὴ τοῦ Κ.Κ.Ε., δηλονότι ἡ δημιουργία ἐργοστασιακῶν, ἐπαγγελματικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν καὶ κλαδικῶν Κ.Ο.Β. ὡς καὶ ἐργατοϋπαλληλικῶν ἀχτίδων κ.λ.π., καὶ ἤδη ἀγωνίζεται διὰ τὸ «ἀγκάλιασμα» ὅλων τῶν ἐργαζομένων τάξεων, καθὼς καὶ τῶν ἀπομάχων αὐτῆς (συνταξιούχων ὅλων τῶν κατηγοριῶν).

Ὡς φιλόστοργος, ὅθεν, μήτηρ παρουσιάζεται σήμερον ἡ Ε.Δ.Α. κάτω ἀπὸ

τὴν λεοντῆν τῆς ὁποίας εὑρίσκεται ὁ ροχθῶν ἐχθρὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ ἀμιλλᾶται δῆθεν, εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς προσφορᾶς ὑπηρεσιῶν, διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ ἐργαζομένου Λαοῦ.

Ἰδοὺ τὰ κείμενα:

Ἀφίνομεν εἰς τὴν ἱστορίαν τὰς ἄλλας ὁλομελείας τοῦ Κ.Κ.Ε., διότι εἰς ὅλας ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἀναμάσησις τῶν ἰδίων ἐπιχειρημάτων καὶ συνθημάτων καὶ ἐρχόμεθα, οὐχὶ εἰς τὴν παλαιὰν πολιτικὴν γραμμὴν τοῦ Ζαχαριάδη, ἀλλ' εἰς τὴν νέαν πολιτικὴν καὶ ὀργανωτικὴν γραμμὴν τῆς νέας ἡγεσίας του, ἡ ὁποία προβάλλεται ὡς σύνθημα, τῆς «7ης πλατειᾶς ὁλομέλειας» τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. (Φεβρουάριος 1957)

Λέγει ἡ νέα στρατηγικὴ γραμμὴ τῆς προγραμματικῆς διακηρύξεως τοῦ ΚΚΕ: «Ὁ χαρακτήρας, ὁ ἀστικοδημοκρατικὸς καὶ ἐθνικοαντιϊμπεριαλιστικὸς τῆς «ἀλλα-» γῆς» καθορίζει καὶ τὶς κινητήριες δυνάμεις αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς, οἱ ὁποῖες εἶναι: » οἱ ἐργάτες, οἱ ἀγρότες, τὰ φτωχὰ ἐργαζόμενα στρώματα τοῦ πληθυσμοῦ τῶν πό-» λεων καὶ τῆς ὑπαίθρου, τὰ μεσαῖα στρώματα (ἐπαγγελματιῶν, βιοτεχνῶν, μικρε-» μπόρων) ἡ ἐθνικὴ διανόηση, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐθνικὴ ἀστικὴ τάξη».

Διὰ τῆς νέας στρατηγικῆς γραμμῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀποφεύγεται σκοπίμως ἡ χρῆσις τῆς λέξεως «ἐπανάσταση» πού ἦτο λίαν προσφιλὴς εἰς τὸν καθαιρεθέντα ἀρχηγὸν του Ζαχαριάδην καὶ χρησιμοποιεῖται ὁ ὅρος «ΑΛΛΑΓΗ». Μήπως καὶ ἡ Ε.Δ.Α. δὲν κόπτεται μὲ αὐτὴν καὶ τὸ σύνθημα τῆς «ἀλλαγῆς» δὲν διασαλπίζει; Ἡ νέα ὅμως τακτικὴ τοῦ Κ.Κ.Ε. εἶναι σύμφωνος μὲ ἐκείνην τοῦ Ζαχαριάδη· συνίσταται, δηλονότι, εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς τακτικῆς τ ο ῦ β α σ ι κ ο ῦ κ ρ ί κ ο υ, καὶ, διὰ τούτου ἐννοεῖται, ἡ προβολὴ τοῦ προβλήματος ἐκείνου τοῦ κοινωνικοῦ πρὸς ἐπίλυσιν, τὸ ὁποῖον εἶναι βασικόν, συγκινεῖ καὶ ἀπασχολεῖ περισσότερα κοινωνικὰ στρώματα.

Καὶ βλέπει κανείς, συμφώνως μὲ τὰ ἀνωτέρω, τὸ Κ.Κ.Ε.—Ε.Δ.Α. νὰ καθάπτεται τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων τῶν ἐργαζομένων τάξεων τῆς χώρας, νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν συνδικαλιστικὴν ἑνότητα, τὴν δημιουργίαν πατριωτικοῦ—πανεθνικοῦ μετώπου, νὰ προβάλῃ—εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ Κρουστσεφικοῦ δόγματος (20ον Συνέδριον Κ.Κ.Σ.Ε.) περὶ τῆς δυνατότητος τοῦ εἰρηνικοῦ κοινοβουλευτικοῦ περάσματος εἰς τὸν σοσιαλισμὸν—κομμουνισμόν—, ἐκ νέου εἰς ἐφαρμογὴν τὴν δυνατότητα τῆς διὰ τῆς τακτικῆς τῆς κοινοβουλευτικῆς πάλης ἀνόδου εἰς τὴν ἐξουσίαν, καί, οὐχὶ διὰ τῆς ἐπαναστάσεως.

Δυνάμεθα νὰ χαρακτηρίσωμεν τὴν τακτικὴν αὐτήν, ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνον, δολίαν καὶ παραπλανητικήν διὰ τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, διότι τὸ Κ.Κ.Ε.—Ε.Δ.Α. προσπαθεῖ νὰ τὸν δελεάσῃ, νὰ τὸν παρασύρῃ καὶ νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ ὡς ὄργανόν του διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν στρατηγικῶν του σκοπῶν, ἀμέσων καὶ ἀπωτέρων.

Καὶ ἡ 8η Ὁλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. (Ἰανουάριος 1958) καταπιάνεται μὲ τὸ Συνδικαλιστικόν μας κίνημα καὶ λέγει: «Ἡ δουλειά μας στὸ συνδικαλιστικὸ » κίνημα θὰ προωθεῖται ὅλο καὶ πιὸ πολὺ σὲ βαμθό πού, ξεπερνῶντας τὶς δεξιὲς » καὶ σεχταριστικὲς ἀντιλήψεις θὰ παλαίβουμε γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ δημοκρατικὴ » λειτουργία τῶν συνδικάτων, νὰ ἀναπτυχθῇ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐργατῶν γιὰ τὰ » Σωματεῖα τους, νὰ ὀργανωθοῦν οἱ ἀνοργάνωτοι ἐργάτες στὰ Συνδικᾶτα. Καὶ οἱ » πρόσφατοι, ὅπως καὶ οἱ προηγούμενοι ἀγῶνες τῆς ἐργατικῆς τάξης ἐπιβάλλουν » στοὺς κομμουνιστὲς νὰ σηκώσουν ἀκόμα πιὰ ψηλὰ τὴ σημαία τῆς ἑνότητας δρά-» σης τῆς ἐργατικῆς τάξης, οἱ κομμουνιστὲς ν' ἀνεβάζουν τὸν πρωτοπορειακὸ ρόλο » της, σὰν τῆς πιὸ ἀποφασιστικῆς δύναμης στὸ πατριωτικὸ μέτωπο τοῦ λαοῦ»

(Συνεχίζεται)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΑ ΑΛΣΥΛΛΙΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Γ. ΚΑΡΟΥΖΟΥ

Ἕνας χρόνος πέρασε ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινε ἡ ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ ἀστυφύλακος Ἰωάννου Ζυγουράκη ἀπὸ τὸν Ἀντώνιο Μουζακίτη στὸ ἄλσος τῆς Καισαριανῆς. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μᾶς ἦλθε στὴ μνήμη ζωηρό, μαζὶ μὲ ἄλλα, γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἀφορμὴ νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸ θέμα αὐτὸ καὶ νὰ γράψουμε μερικὰ πράγματα γιὰ τὰ συμβαίνοντα στὰ ἀλσύλλια καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ μᾶς ἐπιφυλάσσουν αὐτά.

Τὸ αἱματηρὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο μὲ τὸν ἀστυφύλακα Ζυγουράκη δὲν εἶναι βέβαια τὸ πρῶτο οὔτε τὸ τελευταῖο ποὺ συνέβη στὰ διάφορα ἀλσύλλια. Μὲ φρίκη ὅλοι θὰ θυμώμαστε τὴν ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ ὑπαρχιφύλακος Εὐαγγ. Καμπέρη ἀπὸ τὸν Βούλγαρο φυγάδα Βόρις Στογιάνωφ, τὴ δολοφονία τοῦ Προβελέγγιου καὶ τέλος τοῦ Δέγλερη, ὡς καὶ τὸν τραυματισμὸ τῆς συνοδευομένης ἀπὸ τὸν τελευταῖο φίλης του, ποὺ ἔγινε πρὸ ἕξη περίπου χρόνων στὸ δάσος τοῦ Καβουριοῦ—Βουλιαγμένης, ἀπὸ τὸν ἡδονοβλεψία Στεφανόπουλο, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ἐγκληματική του ἐκείνη ἐπιχείρησι ἔγινε γνωστὸς ὡς «Δράκος τῆς Βουλιαγμένης».

Ἂν κανεὶς προσπαθήσῃ νὰ θυμηθῇ παρόμοιες περιπτώσεις ἀσφαλῶς θὰ βρῇ ἀρκετές, κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς ὁποῖες παρουσιάζει τὶς ἴδιες σχεδὸν συνθῆκες τελέσεως ἀλλὰ διαφορετικὰ ἀποτελέσματα, ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ μιὰ μικροσυμπλοκὴ ἢ ξυλοδαρμὸ καὶ φθάνουν κάποτε μέχρι τὴ δολοφονία.

Ὅλα τὰ ἀλσύλλια ἔχουν νὰ παρουσιάσουν τὰ γεγονότα τους. Σὰν ἀστυνομικοὶ ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι τὰ ἀλσύλλια ἀποτελοῦσαν καὶ ἀποτελοῦν τὰ «εὐπαθῆ» σημεῖα τῆς περιφερείας κάθε Ἀστυνομικοῦ Τμήματος καὶ ἀποσποῦν πάντοτε τὶς ἰδιαίτερες φροντίδες ἐπιβλέψεως καὶ ἐλέγχου τόσον τὴν ἡμέραν ὅσον καὶ τὴν νύκτα.

Καὶ κατὰ μὲν τὴν ἡμέρα διάφοροι διεστραμμένοι τύποι (ἐπιδεξιομανεῖς) καταλαμβάνουν κατάλληλες θέσεις καὶ ἐπιδεικνύουν στὶς διερχόμενες γυναῖκες ἢ στὰ παιδιὰ τὰ γεννητικά τους ὄργανα ἢ κάθονται ἀπέναντι ἀπὸ σπίτια, τῶν ὁποίων τὰ παράθυρα ἢ οἱ πόρτες βλέπουν,πρὸς τὸ ἄλσος καὶ κάνουν τὸ ἴδιο, ἐνῷ ἐξ ἄλλου διάφορα ἐρωτικὰ ζευγάρια βρίσκουν τὸ καταφύγιό τους στ' ἀπόμερα σημεῖα τῶν ἀλσυλλίων γιὰ νὰ ἐπιδοθοῦν στὶς ἐρωτικές τους διαχύσεις ὑπὸ τὰ βλέμματα μάλιστα τῶν ἀτόμων ποὺ διέρχονται ἀπ' ἐκεῖ ἢ ποὺ ἐξέρχονται σὲ περίπατο ἀναψυχῆς, προσβάλλοντα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν δημοσία αἰδῶ. Τέλος διάφοροι ἄλλοι τύποι διατρέχουν τὰ ἀλσύλλια καὶ ἐνοχλοῦν τὶς γυναῖκες ποὺ συνοδεύουν μικρὰ παιδιὰ προσπαθοῦντες νὰ συνάψουν ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ αὐτές.

Κι' ὅταν ἡ ἡμέρα ἀφίνει τὴν θέσι της στὴ νύχτα, τότε πιὰ τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Τὰ ἀλσύλλια μὲ τὴν πυκνή τους φυλλωσιὰ καὶ τὸ σκοτάδι τους προσφέρουν τὴν ὑπηρεσία τους σὲ κάθε εἴδους ἀνηθικότητες. Εἶναι λυπηρὰ ἡ διαπίστωσις ἀλλὰ δυστυχῶς εἶναι ἡ πικρὴ ἀλήθεια. Μαθήτριες ἢ καὶ κορίτσια μεγαλύτερης ἡλικίας συνοδευόμενα ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς τῆς καρδιᾶς τους, ὁδηγοῦνται στὰ σκοτεινὰ ἀλσύλλια γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὴν ἀγάπη τους, κι' ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὸ ἁπλὸ φιλὶ τὰ πράγματα προχωροῦν περισσότερο καὶ φθάνουν σ' αὐτὸ ποὺ λέγεται κοινωνικὸ δρᾶμα. Ἡ σκηνοθεσία τοῦ τόπου διεγείρει τὰ κατώτερα ἔνστικτα, ἐνῷ τὸ σκοτάδι ποὺ ἐπικρατεῖ ἐκεῖ δὲν ἀφίνει νὰ φανοῦν τὰ διάφορα «ἐνσταντανὲ» τῆς ἐρωτικῆς συναντήσεως, τὰ ὁποῖα ἂν ἔβλεπαν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὁπωσδήποτε θὰ προκαλοῦσαν τὴν ἐντροπὴ τῶν συναντωμένων. Ἡ κοπέλλα κυλιέται στὸν ἠθικὸ βόρβορο, ἐνῷ οἱ γονεῖς της ξέρουν ὅτι τὴν ὥρα ποὺ ἀπουσιάζει βρίσκεται στὸ σχολεῖο ἢ ὅτι ἔχει ἐπισκεφθῇ κάποια φίλη της ἢ συμμαθήτριά της γιὰ νὰ διαβάσουν τὰ μαθήματά τους, ἐνῷ τὶς ὧρες αὐτὲς ἡ ἰδία λαμβάνει ἄλλου εἴδους μαθήματα!

'Αλλὰ τὰ ἀλσύλλια δὲν φιλοξενοῦν ἐπιμελῶς μόνον τὰ ἐρωτικὰ ζευγάρια ποὺ βρίσκουνε ἐκεῖ τὴν ἡσυχία τους μακρυὰ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἄλλων γιὰ νὰ κάνουν ὅ,τι κάνουν, ἀπεναντίας ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ συμβαίνοντα ὅτι ἀποτελοῦν πολλὲς φορὲς καὶ τὸ ἀγαπητὸ καταφύγιο τύπων διεστραμμένων σεξουαλικῶς καὶ ἄλλων κακοποιῶν, οἱ ὁποῖοι βρίσκουν εὔκολα τὰ θύματά τους καὶ πρόσφορο τὸ ἔδαφος γιὰ νὰ δράσουν.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα οἱ τύποι Στεφανοπούλου—Μουζακίτη καὶ πολλῶν ἄλλων ὁμοίων τους, οἱ ὁποῖοι περιφέρονται στὰ ἄλση γιὰ νὰ δοῦν καὶ νὰ... ἱκανοποιηθοῦν. Καὶ οἱ τύποι αὐτοὶ δὲν εἶναι ἥσυχα ἀρνάκια ποὺ ἀρκοῦνται μόνο σ' αὐτό. Δυστυχῶς ἄνθρωποι κάθε κοινωνικῆς τάξεως, ἐνῷ τὴν ἡμέρα τοὺς βλέπει κανεὶς ν' ἀσχολοῦνται ἥσυχοι στὶς δουλειές τους, μόλις τοὺς πιάσει τὸ σκοτάδι ἐπαναστατεῖ ὁ ἑαυτός του, ἀφαιροῦν τὴν μάσκα τοῦ καλοῦ καὶ φοροῦν τὴν ἄλλη τοῦ κακοῦ καὶ διεστραμμένου γιὰ νὰ πάρουν βόλτα τὰ ἀλσύλλια πρὸς ἀναζήτησι θεάματος. Καὶ οἱ τσέπες τους δυστυχῶς δὲν εἶναι ἄδειες, ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ φιλοξενοῦν ἢ ἕνα περίστροφο ἢ ἕνα μαχαίρι ἢ ἄλλο ἐργαλεῖο, γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν ἢ κατὰ τὴν ὥρα τῆς σεξουαλικῆς τους ὀργῆς, ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ὅσων συμβαίνουν ἐρωτικῶς, ἢ σὲ ὥρα ἀνάγκης πρὸς ἄμυνά τους. 'Αλλὰ καὶ στὴν πρώτη περίπτωσι καὶ στὴν δεύτερη, τῆς ἀμύνης, τὰ ἀποτελέσματα δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστα. Κι' ἔτσι τὰ ἐρωτικὰ ζευγαράκια γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων καὶ τὸ κοινωνικὸ σκάνδαλο καταφεύγουν στὰ σκοτάδια τοῦ ἄλσους, ὅπου, ἀντὶ νὰ αἰσθανθοῦν τὰ γλυκόζεστα τσιμπήματα ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ γυιοῦ τῆς 'Αφροδίτης... ποὺ τὰ σκορπίζει ἐκεῖ χωρὶς φειδῶ...αἰσθάνονται τὴν ψυχρὴ κάννη τοῦ περιστρόφου κάποιου διεστραμμένου ποὺ σκορπίζει τὸ θάνατο καὶ τὸ κοινωνικὸ σκάνδαλο καὶ ποὺ τὰ ὁδηγεῖ ἢ στὸ νεκροτομεῖο ἢ σὲ κανένα νοσοκομεῖο. Δυστυχῶς δὲ οἱ κάννες τοῦ περιστρόφου δὲν σκορποῦν τὶς φωτιές τους μόνον κατὰ τοῦ ἐρωτικοῦ ζευγαριοῦ ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ τοὺς ἀποφύγῃ καὶ νὰ διακόψῃ τὴν συνέχεια τῆς ἱκανοποιήσεως τῆς διαστροφῆς τους, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος θὰ θελήσῃ νὰ τοὺς κάνῃ ἔλεγχο, ὅπως ἀκριβῶς ἔγινε μὲ τὸν Μουζακίτη. Εἶναι δὲ ἄξιο ν' ἀναφερθῇ ἡ καταπληκτικὴ δεξιοτεχνία μὲ τὴν ὁποία κινοῦνται οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε συρόμενοι στὸ ἔδαφος, ἄλλοτε κρυπτόμενοι πίσω ἀπὸ τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων ἢ ἀναρριχόμενοι σ' αὐτά, ἀναζητοῦν τὸ θέαμα ποὺ θὰ τοὺς προσφερθῇ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴ διαστροφή τους.

Κι' αὐτὰ γιὰ τοὺς διεστραμμένους σεξουαλικῶς τύπους. 'Αλλὰ τὰ ἄλση πολλὲς φορὲς μετατρέπονται καὶ σὲ τόπους ἀκολασίας γυναικῶν ἐλευθερίων ἠθῶν.

Στὴ μνήμη μας ἔρχεται μιὰ περίπτωσις ποὺ εἶχε συμβεῖ πρὶν λίγα χρόνια σὲ κάποιο ἄλσος τῆς Πρωτευούσης, τὴν ὁποία μᾶς διηγήθηκε κάποιος συνάδελφος, καὶ ποὺ μαρτυρεῖ περὶ τοῦ τί εἴδους ἀνηθικότητες μπορεῖ νὰ κρύπτουν τὰ ἀλσύλλια. Στὴν κορυφὴ λοιπὸν τοῦ ἄλσους αὐτοῦ ποὺ εἶναι κάπως ἀπότομη, ὑπάρχει μιὰ σπηλιά, τὴν ὁποία μιὰ γυναῖκα ἐλευθερίων ἠθῶν εἶχε μετατρέψει σὲ ἄντρον ἀκολασίας. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ὡδηγοῦσε μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ τοὺς ἐπισκέπτες της, ποὺ ἦσαν συνήθως διάφοροι στρατιῶτες ἢ ἄτομα κατωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, καὶ τοὺς ὁποίους ἐξασφάλιζε ἀπὸ περιπάτους της στὴν πόλι. Ἔτσι ἔγινε γνωστὴ ἡ κρύπτη της, στὴν ὁποίαν τὴν ἐπεσκέπτοντο οἱ πελάτες της, οἱ ὁποῖοι ἀντὶ μικρᾶς ἀμοιβῆς ἐδέχοντο τὶς θωπεῖες της. Σημειωτέον ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ βρισκόταν σὲ ἡμιπρωτόγονο κατάστασι κι' ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπέδραμαν γιὰ νὰ τὴν συλλάβουν τοὺς ἐπετέθη μὲ πέτρες. Τέλος συνελήφθη καὶ ἐνεκλείσθη σὲ ἀναμορφωτήριο.

Τὰ ἀλσύλλια ὅμως δὲν φιλοξενοῦν μόνον αὐτὲς τὶς ἀνηθικότητες, ἀλλὰ καὶ λογῆς-λογῆς κακοποιούς. Πιστεύουμε ὅτι σὲ ὅλων τὴ μνήμη θὰ ἔρχωνται παρόμοιες περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες κακοποιοὶ παρουσιαζόμενοι ὡς ἀστυνομικοί, ὁπλοφοροῦντες μάλιστα, κάνουν ἔλεγχο στὰ ζευγάρια, ἀφαιροῦν τὶς ταυτότητές τους καὶ τὰ διατάσσουν νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν καὶ καθ' ὁδὸν ἀπαιτοῦν διάφορα χρηματικὰ ποσὰ γιὰ νὰ τὰ ἀφίσουν ἐλεύθερα. Τὰ ζευγάρια τότε φοβούμενα τὸ σκάνδαλο ποὺ θὰ ἐπα-

κολουθήσῃ ἀπὸ τὴν προσαγωγή τους στὸ 'Αστυνομικὸ Τμῆμα—ἐντύπωσι τὴν ὁποίαν καθ' ὁδὸν οἱ κακοποιοὶ καταλλήλως ἔχουν καλλιεργήσει—ὑποκύπτουν στὶς ἀξιώσεις τους καὶ καταβάλλουν τὰ ζητούμενα ἢ καὶ ὀλιγώτερα ἀνάλογα μὲ τὴν θρασύτητα τῶν κακοποιῶν, οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε ἀσκοῦν καὶ σωματικὴ βία ἢ ἀπειλὴ μὲ τὰ φερόμενα ὑπ' αὐτῶν ὅπλα. Τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι παρόμοιες περιπτώσεις ἐλάχιστες γίνονται γνωστὲς στὴν 'Αστυνομία, γιατὶ οἱ παθόντες νομίζοντες ὅτι ἀπὸ τὶς ἐνέργειες τῆς 'Αστυνομίας ποὺ θὰ ἐπακολουθήσουν γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν δραστῶν θὰ ἐκτεθῇ ἡ ἠθικὴ τῆς συνοδοῦ των, ἀποσιωποῦν τὰ συμβάντα κι' ἔτσι τὰ γεγονότα ἐπαναλαμβάνονται.

'Αλλὰ καὶ ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ νομίζει, ὅτι τὰ πράγματα θὰ φθάσουν μέχρις ἐδῶ καὶ δὲν θὰ προχωρήσουν στὸ χειρότερο, δηλαδὴ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ περιστρόφου καὶ τῆς σωματικῆς βίας δὲν θὰ προσπαθήσουν νὰ καταστήσουν ἀνίκανο τὸν συνοδό γιὰ νὰ βιάσουν τὴν γυναίκα;

Δὲν ἔχει περάσει πολὺς καιρὸς ποὺ στὸ ἄλσος τοῦ Λυκαβηττοῦ, στὶς ἀρχὲς τοῦ λόφου πρὸς τὸ Μαράσλειο, ἔγινε ἕνα παρόμοιο ἐπεισόδιο, εἰς βάρος μάλιστα ἑνὸς ἀστυφύλακος, τὸν ὁποῖο 3-4 ἄτομα ἀφοῦ συνέλαβαν καὶ τὸν κατέστησαν ἀνίκανο ν' ἀντισταθῇ, ἀπεπειράθησαν νὰ βιάσουν τὴν γυναίκα ποὺ συνώδευε. Τὸ εὐτύχημα στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶναι ὅτι ὁ ἀστυφύλακας διετήρησε τὴν ψυχραιμία του καὶ ἀντιστάθηκε μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις καὶ μὲ τὰ δόντια ἀκόμη καὶ κατώρθωσε ἔτσι κατὰ τὴν ὥρα τῆς πάλης του μὲ αὐτούς, νὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρία στὴν γυναίκα νὰ φύγῃ. αὐτὸς δὲ νὰ τρέξῃ παρὰ τὰ τραύματά του καὶ νὰ συλλάβῃ ἕνα ἀπὸ τὰ ἄτομα αὐτά, τὰ ὁποῖα ὅταν εἶδαν ὅτι ἀπέτυχε τὸ σχέδιό τους ἐτράπησαν εἰς φυγήν. Νομίζομεν δέ, ἂν δὲν μᾶς ἀπατᾷ ἡ μνήμη, ὅτι τὰ ἄτομα αὐτὰ ἐδήλωσαν ἀστυνομικὴν ἰδιότητα. 'Αλλὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τὸ μοναδικό. 'Απλῶς ἦλθε στὴ μνήμη μας καὶ τὸ ἀναφέρομεν σὰν παράδειγμα.

'Εξ ἄλλου πάμπολες εἶναι οἱ περιπτώσεις κλοπῆς ἢ ἁρπαγῆς τσαντῶν, ἐνδυμάτων καὶ λοιπῶν ἄλλων εἰδῶν τῶν ἐρωτικῶν ζευγαριῶν, τὰ ὁποῖα ἀπορροφημένα στὶς διαχύσεις τους τὰ ἀφίνουν ἀνεπιτήρητα, ἔτσι ὥστε οἱ κλέπτες βρίσκουν τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ δράσουν. Δὲν ἔχει περάσει πολὺς καιρός. τὸ 1955 ἂν θυμώμαστε καλὰ ποὺ στὸ ἀλσύλλιο τοῦ Θησείου συνελήφθη ἕνας κλέπτης γυναικείων τσαντῶν, ὀνόματι Γεωργακίου, ὁ ὁποῖος ἐπωφελούμενος αὐτῆς τῆς καταστάσεως. χρησιμοποιῶν πολλὲς φορὲς εἰδικὴ ἁρπάγη (σὺρμα) καὶ συρόμενος μέχρι τοῦ σημείου ὅπου εὑρίσκοντο τὰ ζευγάρια, ἀφαιροῦσε τὶς τσάντες τῶν γυναικῶν ἢ ἄλλα ἀντικείμενα. "Οταν συνελήφθη καὶ ὡμολόγησε τὶς κλοπές, ὡδήγησε τοὺς ἀστυνομικοὺς σὲ κάποιο ξεροπήγαδο, κάτω ἀπὸ τὸ βράχο τοῦ 'Αρείου Πάγου, κοντὰ στὴν 'Ακρόπολι, μέσα στὸ ὁποῖο ἔρριχνε τὶς τσάντες, ἀφοῦ προηγουμένως ἀφαιροῦσε τὸ περιεχόμενό τους. Πρὸς μεγάλη δὲ κατάπληξι τῶν ἀστυνομικῶν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πηγάδι αὐτὸ περίπου 60 τσάντες ἐνῷ στὸ Θ' Παράρτημα 'Ασφαλείας τοῦ Θησείου, εἶχαν καταγγελθῆ ἐλάχιστες κλοπές, ἀπὸ τοὺς παθόντας. Καὶ δὲν εἶναι βέβαια ὁ Γεωργακίου ὁ μοναδικὸς κλέπτης τῶν εἰδῶν αὐτῶν. 'Απεναντίας ὅλα τὰ Παραρτήματα 'Ασφαλείας ἔχουν νὰ παρουσιάσουν παρόμοιες φυσιογνωμίες καὶ πολλὲς τέτοιες περιπτώσεις.

Πολλοὶ λοιπὸν εἶναι οἱ κίνδυνοι ποὺ φιλοξενοῦν τ' ἀλσύλλια ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ μιὰ κλοπὴ τσάντας ἢ ἄλλων ἀντικειμένων (ἐνδυμάτων κ.λ.π.) τῶν ἐπισκεπτῶν τους μέχρι τοῦ πλέον ἀπιθάνου ἐγκλήματος.

'Εξ ἄλλου πολλοὶ ἀλῆτες βρίσκουν ἀγαπητὸ κατάλυμα μέσα στ' ἄλση, πρὸ παντὸς τὸ καλοκαίρι, ἀλλὰ καὶ τὸν χειμῶνα ἀκόμη, ἐνῷ πολλοὶ ἄλλοι καταδιωκόμενοι βρίσκουν τὸ καταφύγιό τους στ' ἄλση γιὰ νὰ ἀποφύγουν ἔτσι τὸν ἔλεγχο τῶν ἀστυνομικῶν. Καὶ τρανὸ παράδειγμα περὶ αὐτοῦ ἀποτελεῖ ἡ ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ ὑπαρχιφύλακος Καμπέρη ἀπὸ τὸ Βούλγαρο φυγάδα Βόρις Στογιάνωφ, ὁ ὁποῖος κατέφυγε στὸ ἄλσος τοῦ Λυκαβηττοῦ γιὰ νὰ κρυφτῇ καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ συνεχίσῃ τὴν πορεία

του πρὸς τὸ Παραπέτασμα. 'Αλλὰ μήπως καὶ κομματικὰ ραντεβοῦ δὲν ἐξασφαλίζουν τὰ ἄλση ἀνενόχλητα; Πιστεύουμε ὅτι ἂν συνελαμβάνετο ζῶν ὁ Στογιάνωφ θὰ ἀπεκάλυπτε ὅτι στὸ ἄλσος τοῦ Λυκαβηττοῦ, ἐπραγματοποίησε συναντήσεις μὲ παράγοντας τοῦ Κ.Κ.Ε. Τὸ παρελθὸν μᾶς πληροφορεῖ ὅτι πολλὰ κομματικὰ ραντεβοῦ οἱ κομμουνισταὶ τὰ ἐπραγματοποίησαν στὰ διάφορα ἀλσύλλια τῆς Πρωτευούσης.

Ξεχάσαμε ἀκόμη νὰ ἀναφέρουμε τοὺς μικροκλέπτες (μπουκαδόρους), οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὴν ἡμέρα παρακολουθοῦν τὰ σπίτια ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὰ ἀλσύλλια γιὰ νὰ ξεκινήσουν ἀπ' ἐκεῖ στὴ νυχτερινή τους ἐπιχείρησι, χρησιμοποιῶντάς τα καὶ ὡς «πέρασματα».

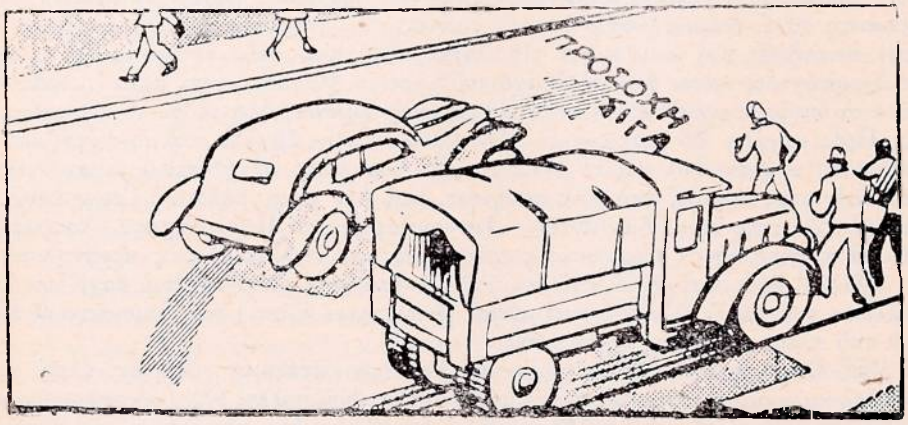
Μὲ ὅσα γράψαμε πιὸ πάνω δὲν θέλουμε νὰ ποῦμε οὔτε καὶ νὰ δημιουργήσουμε τὴν ἐντύπωσι ὅτι στὰ ἀλσύλλια ἐπικρατεῖ ἀνησυχητικὴ κατάστασις. 'Απεναντίας ἀπὸ ἀπόψεως ἀστυνομικοῦ ἐνδιαφέροντος, χάρις στὰς ἀόκνους προσπαθείας καὶ τὸ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον ἐπιτηρήσεως τῶν μερῶν αὐτῶν ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς 'Ασφαλείας καὶ Τάξεως ἐπικρατεῖ ζηλευτὴ τάξις γιὰ τὴν ὁποία μποροῦμε νὰ εἴμαστε ὑπερήφανοι. Τὰ σποραδικὰ γεγονότα ποὺ συμβαίνουν στὰ ἀλσύλλια δὲν μποροῦν ν' ἀλλάξουν τὴν καλὴ ἐντύπωσι ποὺ ἔχει δημιουργηθῆ.

'Επίσης θέλουμε νὰ σημειώσουμε στὸ τέλος τῆς καμπάνιας αὐτῆς τὰ ἑξῆς: Νομίζουμε ὅτι φανήκαμε κάπως αὐστηροὶ καὶ ρεαλισταὶ μὲ τὰ ὅσα γράφουμε, πάντως δὲν μποροῦσαν ν' ἀναφερθοῦν διαφορετικὰ τὰ γεγονότα, κι' ἔτσι μεταφέραμε ὡμὴ τὴ πραγματικότητα τῆς καταστάσεως ποὺ ἐξιστοροῦμε.

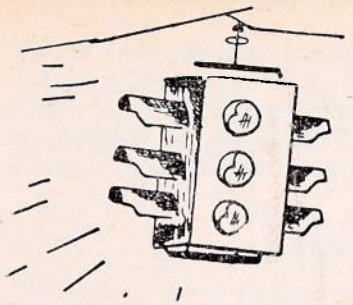
Τέλος ὅσα γράψαμε ἀναφέρονται σὲ περασμένα γεγονότα, σκοπὸς μας δὲ εἶναι νὰ ὑπενθυμίσουμε τοὺς κινδύνους ποὺ μᾶς ἐπιφυλάσσουν τὰ ἄλση καὶ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψει μας ὅταν πηγαίνουμε γιὰ ἔλεγχο στὰ μέρη αὐτά, ὥστε νὰ ἐνεργοῦμε μὲ κάθε σύνεσι καὶ προφυλακτικότητα.

Γ. ΚΑΡΟΥΖΟΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Μὴ ξεχνᾶτε ποτέ, ὅτι τὸ προσπέρασμα ἔχει καὶ τοὺς κινδύνους του καὶ πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχή. "Οταν μάλιστα προσπερνᾶτε ἄλλο σταματημένο αὐτοκίνητο ποὺ σᾶς ἐμποδίζει νὰ βλέπετε πρὸς τὰ δεξιά σας, πρέπει νὰ ἐλαττώνετε τελείως τὴν ταχύτητα, ὥστε νὰ σταματᾶτε ἀμέσως ἂν παραστῆ ἀνάγκη.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΚΗ ΤΕΧΝΙΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Γενικαὶ κυκλοφοριακαὶ μελέται

Αἱ γενικαὶ κυκλοφοριακαὶ μελέται μὲ βάσιν μίαν εὐρυτάτην προοπτικὴν διὰ τὰς μελλούσας ν' ἀνακύψουν κυκλοφοριακὰς ἀνάγκας ἔχουν ὡς ἀντικείμενον.

α) Διανοίξεις ὁδικῶν ἀρτηριῶν εἰς τὰς πόλεις.

β) Χαράξεις ἐκμοντερνισμένων ἀρτηριῶν μεγάλης κυκλοφοριακῆς ἱκανότητος καὶ ἐξασφαλιζουσῶν μεγάλην ταχύτητα ἀποκλειστικῶς δι' αὐτοκίνητα (ὡς οἱ αὐτοκινητόδρομοι Γερμανίας) μὲ διασταυρώσεις ἐπὶ διαφόρου ἐπιπέδου, μὲ ἔλεγχον καὶ περιορισμὸν τῶν ὑπερφαλαγγίσεων πρὸς περιορισμὸν τῶν ἀτυχημάτων.

γ) Κατασκευὴ ἀρτηριῶν περιμετρικῆς κυκλοφορίας.

δ) Κατασκευὴ σταθμῶν ἢ ὑπογείων πολυορόφων σταθμῶν αὐτοκινήτων Ι.Χ.

Ἐξοπλισμὸς τῶν ὁδῶν

Ὁ ἐξοπλισμὸς τῶν ὁδῶν ἔχει ὅλως ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς κυκλοφορίας.

Ὁ ἐξοπλισμὸς τῶν ὁδῶν σκοπὸν ἔχει νὰ παράσχῃ βοήθειαν πρὸς τοὺς ὁδηγοὺς τῶν διαφόρων ὀχημάτων διὰ τὴν ἀσφαλῆ χρῆσιν τῶν ὁδῶν, τοῦτο δὲ ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς προειδοποιήσεώς των περὶ τῶν κρατουσῶν κυκλοφοριακῶν συνθηκῶν (μονόδρομοι, ἀπαγορεύσεις στροφῶν—διελεύσεων, ὅρια ταχύτητος κλπ.). Ἐξ ἄλλου διὰ τοῦ ἐξοπλισμοῦ τῶν ὁδῶν διὰ αὐτομάτως λειτουργούντων φωτεινῶν σημάτων ρυθμίσεως τῆς κυκλοφορίας, ἐπιτυγχάνεται ταχεῖα, οἰκονομικὴ καὶ ἀσφαλὴς κυκλοφορία. Μὲ τὴν αὔξησιν τῆς ταχύτητος τῶν μεταφορικῶν μέσων κατέστη ἐπιτακτικῶς ἀναγκαῖος ὁ ἐξοπλισμὸς τῶν ὁδῶν, ἀποτελεῖ ὁ ἐξοπλισμὸς αὐτὸς ἕναν ἰδιαιτέρως σοβαρὸν κλάδον τῆς κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς.

Ἐπιτυγχάνεται δὲ ὁ ἐξοπλισμὸς τῶν ὁδῶν διὰ τῶν ἑξῆς μέσων:

1. Μὲ πινακίδες: α) πληροφοριακὲς, β) προειδοποιητικές, γ) ἀπαγορευτικές.

2. Μὲ διαγραμμίσεις τῶν ὁδοστρωμάτων (διαβάσεις πεζῶν, κυκλοφοριακαὶ λωρίδες, τόξα κατευθύνσεων).

3. Μὲ αὐτόματον φωτεινὴν σηματοδότησιν, ἡ ὁποία ἐναρμονίζει τὴν κίνησιν πεζῶν καὶ ὀχημάτων ἐπὶ διασταυρουμένων ὁδῶν κατὰ τρόπον ὀρθολογιστικόν, ὁ ὁποῖος ἀποτρέπει τὴν ταὐτόχρονον κίνησιν κυκλοφοριακῶν ρευμάτων, τὰ ὁποῖα ἄλλως θὰ ἀλληλοσυγκρούοντο. Ἐξ ἄλλου διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐξασφαλίζεται, συνεχὴς καὶ ταχεῖα κίνησις ὀχημάτων ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀπωλείας χώρου καὶ χρόνου (πράσινο κῦμα) καὶ κατὰ συνέπειαν αὐξάνεται ἡ κυκλοφοριακὴ ἱκανότης τῶν ὁδῶν.

4. Μὲ πασσάλους φέροντας ἀνταυγαστήρας καὶ τοποθετημένους εἰς ἐπικινδύνους καμπάς.

5. Μὲ ἀντανακλαστικὰ καρφιὰ κατὰ μῆκος τοῦ ἄξονος τῆς ὁδοῦ.

6. Μὲ στηθαῖα ἀσφαλείας ἐλαστικὰ ἢ ἐξ ἄλλης ὕλης.

Προκειμένου νὰ ἐπιτευχθῇ ὁ σκοπὸς τοῦ ἐξοπλισμοῦ τῶν ὁδῶν—ἀνάγκη ὅπως αἱ ἐνδείξεις: α) εἶναι σαφεῖς, β) τοποθετοῦνται εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν πρὸ τοῦ κινδύνου ἢ τῶν κυκλοφοριακῶν συνθηκῶν περὶ τῶν ὁποίων προειδοποιοῦν εἰς τρόπον

ὥστε νὰ παρέχηται ὁ ἀναγκαῖος χρόνος πρὸς λῆψιν μέτρων παρὰ τῶν ὁδηγῶν ἢ πεζῶν.

Ἐξ ἄλλου πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν τοῦ ἐξοπλισμοῦ σημασίαν ἔχει ἡ ἐκλογὴ τοῦ καταλλήλου ὑλικοῦ σημάνσεως ὥστε τὰ προειδοποιητικὰ μέσα (πινακίδες κ.λ.π.): α) νὰ ἐφελκύουν ζωηρῶς τὴν προσοχὴν ὁδηγῶν καὶ πεζῶν, β) νὰ ἀντέχουν εἰς τὰς ἀτμοσφαιρικὰς ἐπιδράσεις καὶ γ) εἰς τὰς ἐπιδράσεις κυκλοφορίας καὶ τὴν καταστροφικὴν μανίαν ὡρισμένων βανδάλων.

Ἡ κυκλοφοριακὴ τεχνικὴ ἐν Ἑλλάδι

Ἐνδεχομένως οἱ αἰωνίως μεμψίμοιροι θὰ καταγγείλουν ὡς προόρως σπεύδοντας τοὺς εἰσηγουμένους τὴν καθιέρωσιν τῆς κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς καὶ ἐν Ἑλλάδι, λόγῳ τοῦ σχετικῶς μικροῦ εἰσέτι ἀριθμοῦ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ κυκλοφορούντων ὀχημάτων.

Ἂν ὅμως προσέξουν τὰ συμπτώματα τῆς κυκλοφορίας, δηλαδὴ ὕψωσιν τοῦ δείκτου αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων ἀφ' ἑνὸς καὶ αὔξησιν τῶν κυκλοφοριακῶν δυσχερειῶν ἀφ' ἑτέρου, ἴσως ἀλλάζουν γνώμην οἱ μεμψίμοιροι.

Ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ κυκλοφοριακὸς φόρτος ἐπὶ τῆς λεωφ. Ἀμαλίας εἰς τὸ ὕψος τῆς Πύλης Ἀδριανοῦ ἔχει φθάσει τὰ 60.000 ὀχήματα ἡμερησίως, ἐνῷ εἰς τὰς Βρυξέλλας τὸ σημεῖον τοῦ μεγίστου κυκλοφοριακοῦ ἐδέχετο, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως, μόνον 40.000 ὀχήματα ἡμερησίως, ἀγόμεθα τότε εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι εἰς τὸ σημεῖον τοῦ μεγίστου κυκλοφοριακοῦ φόρτου ἔχομεν κυκλοφορίαν κατὰ 50% ἀνωτέραν τοῦ ἀντιστοίχου σημείου τῶν Βρυξελλῶν, εἰς τὰς ὁποίας, κατὰ τεκμήριον, ἡ κυκλοφορία ὑπῆρξεν ἰδιαιτέρως ἔντονος κατὰ τὴν περίοδον τῆς Ἐκθέσεως.

Ἄλλη δικαιολογία τῆς προσφυγῆς εἰς τὰ φῶτα τῆς κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς εἶναι ὁ παρὰ τὰς ὑπερόγκους οἰκονομικὰς ἐπιβαρύνσεις ἐντατικὸς ρυθμὸς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰς τὴν χώραν εἰσαγομένων αὐτοκινήτων, ἰδίως Ι. Χ. Ἡ μέση ἐτησία αὔξησις τῆς κυκλοφορίας εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Πρωτευούσης εἶναι 25%. Ἐξ ἄλλου ἡ αὔξησις τῶν εἰς τὴν χώραν εἰσερχομένων αὐτοκινήτων ξένων περιηγητῶν ὄχι μόνον προβλέπεται νὰ εἶναι σημαντική, ἀλλὰ καὶ ἐπιδιώκεται νὰ εἶναι τοιαύτη.

Ἂν λοιπόν, σήμερον ἔχομεν ἀνησυχητικὰ συμπτώματα εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς κυκλοφορίας, εὐχερὲς εἶναι νὰ συναχθῇ τὸ ἀσφαλὲς συμπέρασμα ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν θὰ ἰσχύσῃ τὸ κυκλοφοριοκὸν ἀδιαχώρητον μὲ ὅλας τὰς δυσμενεῖς συνεπείας ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τῆς χώρας, ἂν ἐγκαίρως δὲν προσφύγωμεν εἰς τὰς ὑπηρεσίας τῆς κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς.

Ἡ κυκλοφοριακὴ τεχνικὴ εἰς τὴν χώραν μας ἔχει κάμει δειλὰ-δειλὰ τὴν ἐμφάνισίν της πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν, δεδομένου ὅτι κατὰ τὰ ἔτη 1952—1953 ἔγιναν αἱ πρῶται κυκλοφοριακαὶ ἔρευναι παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Δημ. Ἔργων τῇ συνδρομῇ τῆς Τροχαίας Ἀθηνῶν. Ἡ ἔρευνα αὕτη ἀπέβλεπεν εἰς τὴν μέτρησιν τοῦ κυκλοφοριακοῦ φόρτου τῶν ὁδῶν τοῦ κέντρου τῶν Ἀθηνῶν, βάσει δὲ τῶν στοιχείων τὰ ὁποῖα προέκυψαν. Ἐξ αὐτῆς, κατηρτίσθη ὁ πρῶτος κυκλοφοριακὸς χάρτης τοῦ κέντρου τῆς Πόλεως. Ἀνάλογες μετρήσεις διεξάγονται καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν περίοδον.

Ὁ συστηματικὸς ἐξοπλισμὸς ἰδίᾳ τῶν ὑπεραστικῶν ὁδῶν δι' ἀντανακλαστικῶν καθοδηγητικῶν πινακίδων καὶ ἡ ἐγκατάστασις 10.000 περίπου ἀντανακλαστικῶν πασσάλων εἰς ἐπικινδύνους καμπὰς ἀποτελεῖ μίαν ἐκ τῶν πρώτων πρακτικῶν καὶ κοινωφελῶν ἐφαρμογῶν τῆς κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς.

Ἡ κατασκευὴ νέων ὁδικῶν ἀρτηριῶν ὡς π.χ. τῆς ὁδοῦ Λαρίσσης-Τεμπῶν-Κατερίνης καὶ ἡ μελέτη πρὸς χάραξιν ἄλλων ἀρτηριῶν τῆς ὑπαίθρου πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν συγχρόνων μεταφορικῶν καὶ συγκοινωνιακῶν ἀπαιτήσεων, ἀποτελοῦν παρήγορον σημεῖον διὰ τὴν εὐόδωσιν τοῦ ἔργου τῆς κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς.

Εἰς τὰς Ἀθήνας βάσει τῶν προαναφερθεισῶν μετρήσεων τοῦ 1952—1953 καὶ μεταγενεστέρων κατεστρώθη ἡ μελέτη μονοδρόμων καὶ πρασίνου κύματος, τὰ ὁποῖα ἐν συνδυασμῷ λειτουργοῦντα, θὰ ἀμβλύνουν σημαντικῶς τὸ ὀξὺ κυκλοφοριακὸν πρόβλημα.

διὰ τῆς ἐπιταχύνσεως τοῦ ρυθμοῦ τῆς κυκλοφορίας, ἡ ὁποία οὕτω θὰ καταστῇ οἰκονομικωτέρα καὶ εὐρυθμοτέρα.

Αἱ δαπάναι ἔργων τῶν ὁποίων τὴν ἐκτέλεσιν ὑπαγορεύουν τὰ πορίσματα τῆς κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς εἶναι, ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, παραγωγικαὶ ὅσον καὶ ἂν φαίνωνται ἐκ πρώτης ὄψεως σημαντικαί.

Κυκλοφοριακὴ τεχνικὴ καὶ Ἀστυνομία

Τὸ κυκλοφοριακὸν πρόβλημα, ἐν Ἀθήναις, ἔχει ἤδη περιέλθη εἰς ὡριμότητα τοιαύτην ὥστε νὰ καθίσταται πλέον σαφὲς ὅτι εἶναι ἀνάγκη ἀναπόδραστος ὅπως μὴ ἀρκούμεθα πλέον, διὰ τὴν ἐπίλυσίν του εἰς τὸν ἐμπειρισμὸν καὶ μόνον, ἀλλὰ νἀπροσφύγωμεν εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ φῶτα τῆς κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς.

Εἶναι πλέον ἔκδηλος ἡ ἀνάγκη ὅπως ἀναζητήσωμεν τὰς λύσεις τῶν ποικίλων πτυχῶν τοῦ κυκλοφοριακοῦ προβλήματος δι' ἐπιστημονικῶν μεθόδων καὶ στηρίξωμεν τὰς ἀποφάσεις μας ἐπὶ ἐπιστημονικῶν δεδομένων.

Βασικὴ ἐπιδίωξις, προκειμένου νὰ προσεγγίσωμεν λύσεις, θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ κατὰ ὀρθολογιστικὸν τρόπον ρύθμισις τῆς κυκλοφορίας, αὕτη δὲ δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ μόνον δι' ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν καὶ μελετῶν αἱ ὁποῖαι, ἀκριβῶς, ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενον τῆς κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς.

Δὲν θὰ ἦτο ὑπερβολὴ νὰ λεχθῇ ὅτι ἀκόμη καὶ ἡ τοποθέτησις μιᾶς πινακίδος προαπαιτεῖ συστηματικὴν παρατήρησιν καὶ μελέτην.

Ἡ ρύθμισις τῆς κυκλοφορίας ἀφορᾷ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς:

1. Τοὺς ὁδηγοὺς καὶ τὰ ὀχήματά των.

2. Τοὺς κανονισμοὺς κυκλοφορίας, δηλαδὴ τοὺς βασικοὺς κανόνας χρήσεως τῶν ὁδῶν (θέσις τοῦ ὀχήματος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ταχύτης, πορεία προτεραιότης, δικαιώματα, καθήκοντα πεζῶν—ὁδηγῶν κ.λ.π.).

3. Τὰς εἰδικὰς ρυθμίσεις τῆς κυκλοφορίας εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις χώρου καὶ χρόνου (τελεταὶ-πανηγύρεις-παρελάσεις-ἀνωμαλίαι λόγῳ ἐκτελέσεως ἔργων κ.λ.π.).

Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἐπιστημονικῆς ρυθμίσεως τῆς κυκλοφορίας καθίσταται αὐτόχρημα ἀναγκαία ἡ ἁρμονικὴ καὶ συνεχὴς συνεργασία τῶν Ὑπηρεσιῶν μετὰ τοῦ ἑκάστοτε φορέως τῆς κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς. Ὁσημέραι καθίσταται ὀφθαλμοφανὲς ὅτι ἡ ἐμπειρία καὶ μόνη δὲν ἀρκεῖ διὰ τὴν λυσιτελῆ ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων. Φορεὺς τῆς κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς εἶναι ὁ ἁρμόδιος μηχανικὸς τῆς κυκλοφορίας, ὁ ὁποῖος εἶναι συνήθως, ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ ἐνταχθῇ εἰς τὴν δύναμιν τῆς Τροχαίας λαμβάνων ἀστυνομικὴν ἰδιότητα ὡς συμβαίνει μὲ τοὺς ἰατροὺς τῆς ὑπηρεσίας. Διότι δὲν εἶναι νοητὸν ὁ φορεὺς τῆς κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς νὰ κεῖται ἐκτὸς τῆς Τροχαίας, ἡ ὁποία καὶ μόνη θεωρεῖται, ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης, ὑπεύθυνος διὰ τὴν καλὴν ἢ κακὴν λειτουργίαν τῆς κυκλοφορίας. Εἶναι ἀναπόδραστος ἡ ἀνάγκη τοῦ ὀργανικοῦ συνδέσμου τῆς ἐπιτελικῆς ὑπηρεσίας ὡς εἶναι τὸ γραφεῖον μηχανικοῦ κυκλοφορίας μετὰ τῆς ἐκτελεστικῆς τοιαύτης, ὡς εἶναι ἡ Ὑπηρεσία Τροχαίας Κινήσεως.

Ἡ ὡς ἄνω ὀργανικὴ σύνδεσις καθίσταται ἐπὶ τοσοῦτον μᾶλλον ἀναγκαία καθ' ὅσον ἀποτελεῖ ἤδη κοινὴν συνείδησιν ἡ πεποίθησις ὅτι παρῆλθεν πλέον ἡ ἐποχὴ τῶν εὐκόλων λύσεων τῆς νοοτροπίας «πονάει δόντι-βγάζει δόντι».

Τὰ προβλήματα δὲν λύονται μὲ ἀρνήσεις μόνον καὶ ἀπαγορεύσεις. Χρειάζεται προσπάθεια δημιουργική, ἡ ὁποία θὰ ἀποδώσῃ καρποὺς μόνον τῇ βοηθείᾳ ἑνὸς ἐπιτελείου μελετῶν, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Τροχαίας καὶ διὰ καταλλήλου τεχνικοῦ ἐξοπλισμοῦ καὶ κυρίως διὰ ἐπαρκοῦς, ἀπὸ ποιοτικῆς καὶ ποσοτικῆς ἀπόψεως, ὑλικοῦ τῆς Τροχαίας.

Α. Γ. Ν.

Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΣΤΗ ΝΕΩΤΕΡΑ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Ὑπὸ τῆς Δ/δος **ΧΑΡΟΥΛΑΣ ΤΖΑΒΕΛΛΑ**

Δὲν ἔλλειψε ποτὲ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ἡ ἱκανότητα νὰ δημιουργῇ νέες μορφές. Τὸ περιεχόμενό τους ἀναζητᾷ στὸ παρελθόν. Καὶ γυρίζει πίσω, πάρακει ἀπὸ τὴν ἱστορική του ζωή, στὴν ἀρχὴ τῆς γνώσης του γιὰ τὶς δυνάμεις τοῦ κόσμου, τὶς δυνάμεις ποὺ ἡ ἀδυναμία του ἔπλασε.

Ὁ Θεός, ἡ ἄρρητη ἔννοια τοῦ Θεοῦ, χαρίζει τὴ λύτρωση στὴν ἀγωνία του. Ὁ Θεός, ποὺ εἶναι ἄνθρωπος στὰ πάθη, ὑπεράνθρωπος στὴν ἰσχύ, ἀνυπέρβλητος στὴν ὁμορφιά, ἀθάνατος. Ἐκεῖνο ποὺ ποτὲ ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ φθάσει γίνεται Θεός, λατρεύεται. Ὁ μύθος συνοδεύει τὴν πίστη του. Πρέπει ὅλα νὰ ἔχουν μιὰ ἑρμηνεία. πῶς ἀνατράφηκαν, ποῦ κατοικοῦν, μὲ τί γεμίζουν τὴν ἀτέρμονη ζωή τους.

Τροφὴ ὅλα τοῦτα στὴν φαντασία τῆς κάθε ἐποχῆς. Ὅλη ἡ ἀρχαία τέχνη, ἀπὸ τὰ λαμπρὰ οἰκοδομικά της ἔργα, τὴν μοναδικὴ γλυπτική της, μέχρι τὰ μικρὰ εἰδήλια, δήλια τῶν τάφων, εἶναι ἕνας ὕμνος στοὺς ἀθανάτους.

Στὰ χρόνια ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία οἱ ἐλεύθερες καλλιτεχνικὲς τάσεις πνίγονται μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς νέας θρησκείας. Πρέπει νὰ περάσουν αἰῶνες, νὰ μεταβληθῇ ὁ πρῶτος θρησκευτικὸς φανατισμὸς σὲ συνείδηση κι' ἄφοβα πιὰ ὁ νοῦς νὰ κινηθῇ στὶς ἐποχὲς τῶν ἡρώων, τῶν μουσῶν, Θεῶν καὶ ἡμιθέων.

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν νέα περίοδο βρίσκομε νὰ ξαναζοῦν τὰ ἀρχαῖα θέματα. Ἡ μορφή τους μόνον ἔχει τὴν σφραγῖδα τοῦ διαφορετικοῦ τῆς ἐποχῆς πνεύματος.

Ἔτσι, οἱ ὀλύμπιοι μὲ τὸ κάλλος καὶ τὴν παράδοξη ζωή τους ἐμπνέουν τὴν νεώτερη κλασσικὴ ζωγραφική.

Ἡ ἐποχὴ τοῦ αὐστηροῦ περιγράμματος τῶν βυζαντινῶν ἔχει περάσει, τώρα μιὰ δροσιὰ καὶ χάρη σκορπίζει ἀπὸ τὶς μορφὲς τῶν αἰωνίων. Σ' αὐτὰ τὰ θέματα οἱ καλλιτέχνες ἀνέπτυξαν, θἄλεγα, τὴν προσωπικότητά τους. Οἱ προσωπογραφίες τῶν εὐγενῶν, τοὺς μετέβαλαν τὴν τέχνη σὲ ἄριστη τεχνική, ἡ μόδα τῆς ἐποχῆς στὸ ν' ἀποδίδωνται οἱ λεπτομέρειες τόσο ποὺ τὸ κύριο θέμα νὰ πνίγεται στὸ πλῆθος τους, μετέβαλε τὸ ἐλεύθερο καλλιτεχνικὸ φρόνημα σ' ἕναν ὑπηρετικὸ νοῦ τοῦ τύπου.

Καὶ ὁ τύπος ρυθμίζει τὴ ζωή. Στὸ ἁγιογραφικὸ θέμα, ὅσο κι' ἂν τολμᾷ, κι' ἂν ἐπαναστατῇ ἀκόμα, τὸν περιορίζει ὁ σεβασμὸς τοῦ πιστοῦ. Ὁ μῦθος τὰ ἐλευθερώνει ὅλα. Ὁ κοσμογονικὸς μῦθος ἀποδεσμεύεται κι' ἀποδεσμεύει.

Ἡ ἀναδρομὴ στὰ παληὰ καὶ ὁ καλλιτεχνικὸς ὁραματισμὸς λυτρώνουν τὴν ψυχή. Ὁ Leonard da Vinci στὸν πίνακά του «Ἡ Λήδα καὶ ὁ Κύκνος» παρουσιάζει μιὰ σύνθεση τῆς ἐρωτικῆς ἱστορίας τοῦ πολυμήχανου Δία. Ὁ πελώριος Ζεὺς-Κύκνος τρυφερὰ μὲ τὶς φτεροῦγες του ἀγκαλιάζει τὸ ἁρμονικὸ σῶμα τῆς Λήδας, αὐτή, μὲ κίνηση ποὺ θὰ ἦταν σκληρὴ ἂν δὲν τὴν συνώδευε ἕνα χαμόγελο, προσπαθεῖ ν' ἀπομακρύνῃ τὸν τολμηρὸ ἐπισκέπτη κρατῶντας τον ἀπὸ τὸν λιγερὸ λαιμό.

Τὸ χέρι τῆς Λήδας καὶ ὁ λαιμὸς τοῦ Κύκνου ἐκφράζουν ὅλον τὸν δυναμισμὸ τοῦ δημιουργοῦ.

Τὸ ἴδιο θέμα καὶ μὲ ὅμοια ἐπιτυχία πραγματεύεται ὁ Corrège.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Tiziano ἀσχολεῖται μὲ τὶς μεταμορφώσεις τοῦ «πατρὸς θεῶν τε καὶ

ἄνθρώπων». Στὸν πίνακα τοῦ Μουσείου τῆς Βιέννης ἡ Δανάη ἀφίνει τὸ σῶμα της νὰ λουσθῇ στὴ χρυσὴ βροχὴ ποὺ μέσα στὰ μόριά της ἔχει ἀναλυθῇ ὁ Ζεύς. Καὶ ὁ Corrège πάλι ἀποδίδει τὸ ἴδιο θέμα καὶ μὲ τρόπο πειστικό, (Gabrie Borghèse).

Ἡ παιδικὴ ἡλικία τοῦ Δία ἔδωσε θέμα στὶς δημιουργίες τοῦ Jordaens. Στὸ Μουσεῖο τοῦ Λούβρου εἰκονίζεται ὁ Θεός, σὰν μικρὸ παιδί, μέσα σὲ πλούσια βλάστηση, ἐνῷ μιὰ νύμφη ἁρμέγει τὴν Ἀμάλθεια (τὸ ζῷον ποὺ μὲ τὸ γάλα του τὸν ἀνέθρεψε), καὶ ὁ Πᾶν τοῦ παιχνιδίζει χαρούμενα.

Ἀφροδίτη, Ἔρως καὶ Ἄρης (Borbone).

Πόσο γίνονται ὅλα ἁπλᾶ!

Θέματα μὲ ἡρωϊκοὺς χαρακτῆρες ἐπενόουν τὸν Moreau. Ὁ Προμηθεύς, δέσμιος, ἀτενίζει στὸ χάος ποὺ σκίζουν βουνοκορφές. Τὸ γεράκι, ὁ ἐκτελεστὴς τῆς ποινῆς. Ὁ Moreau μᾶς πείθει γιὰ τὴν τραγικότητα τῆς μοίρας τοῦ Προμηθέα, ἀκόμα πείθει γιὰ τὴν ἐγκατάληψη ποὺ ἀκολουθεῖ τὴν εὐεργεσία.

Οἱ θεοὶ τοῦ πολέμου, ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, συχνὰ συντροφεύονται καὶ ἀλληλοβοηθοῦνται. Ὁ Veronege δὲν διστάζει νὰ παρουσιάσῃ τοὺς ἥρωές του μὲ ἐνδύματα καὶ ὅπλα τῆς ἐποχῆς του, ὁ David ὅμως, στὸν πίνακα τοῦ Λούβρου, μὲ τὴν γνωστὴ μορφολογικὴ τελειότητα, δένει τοὺς συντρόφους πολεμιστὰς μὲ τὶς ἄνετες κινήσεις τῶν χεριῶν καθὼς ἡ Ἀθηνᾶ σπεύδει προφανῶς νὰ βοηθήσῃ τὸν Ἄρη σὲ κάποιον ἀγῶνα του.

Ἄρης καὶ Ἀθηνᾶ (David).

Ὁ Ἔρωτας καὶ ἡ Ἀφροδίτη, περισσότερο καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους πιστούς τους, λατρεύονται ἀπὸ τοὺς νεωτέρους μύστες τῆς τέχνης. Ὁ Botticelli, μὲ τὴν πολὺ γνωστὴ σύνθεση τῆς γεννήσεως τῆς θεᾶς καθὼς καὶ μὲ τὴν σύνθεση τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Ἄρη καὶ τῶν ἐρώτων ὁ Bordone, μὲ τὴν Ἀφροδίτη τὸν Ἔρωτα καὶ τὸν Ἄρη σὲ μορφὲς ρεαλιστικὲς μὲ ἀνθρώπινη ἔκφραση καὶ στάση, ὁ Poussin μὲ τὶς καλλίγραμμες γυμνὲς μορφὲς τῆς θεᾶς, ὅπως σὲ δυὸ ἔργα του τὶς δίνει σὲ στάση ποὺ πολὺ φαίνεται νὰ ἔχῃ μελετήσῃ, ὁ Valazquez, μὲ τὴν γυμνὴ Ἀφροδίτη μπροστὰ στὸν καθρέφτη (δὲν διστάζει νὰ δικαιολογῇ τὸν καθρέφτη στοὺς χρόνους τῆς μυθολογίας), ὁ Tiziano, μὲ τὴν Ἀφροδίτη τῆς Φλωρεντίας καὶ τῆς Νεαπόλεως, ὁ Veronege, ὁ Natoire, ὁ Giorgioue καὶ τέλος ὁ Rubens, μὲ τὶς πολύμορφες συνθέσεις του, καθὼς τὴν θεὰ συνοδεύουν ὁ Ἔρως, ὁ Βάκχος καὶ ἡ Δήμητρα (Kassel) ἢ Σάτυροι καὶ Νύμφες (Βρυξέλλαι), κλείνουν τὸν κύκλο τῶν ὑμνητῶν τῆς νεότητας καὶ τῆς αἰωνίας ὁμορφιᾶς.

Ὁ Rubens ἐμπνέεται σὲ σύνθεση μὲ τὴν παράσταση τοῦ Ποσειδώνα καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης. Στὸν πίνακα τοῦτο, ἐκτὸς τῶν κυρίων μορφῶν ποὺ ἴσως εἶναι οἱ λιγώτερο ἐνδιαφέρουσες, ἐντύπωση προκαλεῖ ἡ πλαισίωση τοῦ ζεύγους. Θηρία τοῦ δάσους καὶ γοργόνες, Σάτυροι μὲ πελώρια θαλασσινὰ ὄστρακα, βλάστηση στεριανὴ καὶ ἰστία πλοίου δένονται μὲ τόλμη.

Μοναδικὸς στάθηκε ὁ Rubens στὴν ἀπόδοση βακχικῶν σκηνῶν. Οἱ Σάτυροι, μὲ σκοῦρο δέρμα καὶ λιπόσαρκοι, ἔρχονται σὲ ἀντίθεση μὲ τὶς λευκές καμπυλόγραμμες μαινάδες. Τὴν πουπουλένια σάρκα τους συνοδεύει βλέμμα γλυκὸ καὶ ἀπνευμάτιστο. Στὰ μάτια τῶν Σατύρων, ἀντίθετα, διαφαίνεται ὅλη ἡ δαιμόνια ἰδιότητά τους. Περισσότερο εἰδηλιακὴ ἡ σύνθεση τοῦ Poussin μὲ Σατύρους καὶ Μαινάδες (Kassel). Τὴν σύντομη ἀναδρομὴ μας στὴ ζωὴ τῶν θεῶν θὰ κλείσει τὸ ἔργο τοῦ Giordano μὲ τὴν ἁρπαγὴ τῆς Περσεφόνης. Οἱ δαίμονες, ποὺ ἀκολουθοῦν τὸν Πλούτωνα, ἔχουν τὴν μορφὴ ποὺ τοὺς ἔδωσε πιὰ ὁ Dante, ἐνῶ οἱ περίτρομες συμπαίκτριες τῆς Περσεφόνης ἔρχονται σὲ ἀντίθεση τῶν πρώτων μὲ τὴν τρυφερὴ ὁμορφιά τους.

Τὸ στοιχεῖο τῆς νοητικῆς καὶ μορφολογικῆς ἀντιθέσεως ὑπάρχει σχεδὸν παντοῦ.

Γνωστὸ μᾶς εἶναι πὼς ἡ μυθολογία δὲν σταματᾷ στοὺς ἀθάνατους. Ἡ φαντασία δὲν ἔχει κορεσμό. Οἱ Μοῦσες, οἱ Ἥρωες, οἱ βασιλεῖς προσθέτουν μὲ τὴν ζωή τους νέους κύκλους στὸν κόσμο τοῦ μύθου. Σ'ἐκφραστικώτατο σχεδίασμα ὁ Fragouard παρουσιάζει τὴν Τερψιχόρη. Στὴ χορευτικὴ της κίνηση τὸ ἀνέμισμα τοῦ πέπλου καὶ τὸ τόξο τοῦ σώματος μᾶς φέρνει στὴ μνήμη τὴν ὀρχουμένη μαινάδα τοῦ Σκόπα.

Τὸν Ἐνδυμίονα ὁ Girodet (Λοῦβρο) ἀποδίδει, ὑπερβολικὸς στὴν ἀπαλότητα τοῦ σώματος, στὸν διαρκῆ ὕπνο του.

Κατὰ πολὺ παράδοξο τρόπο ὁ Rubens, σὲ πίνακα τοῦ Μουσείου τῆς Δρέσδης, ζωντανεύει τὸν Ἡρακλῆ. Δὲν ἐμπνέουν τὸν μεγάλο καλλιτέχνη οἱ ἄθλοι καὶ ἡ ἀρετὴ τοῦ ἥρωα, μιὰ στιγμὴ ἀνθρώπινη γίνεται τὸ θέμα. Ὁ Ἡρακλῆς, μεθυσμένος, μὲ τὸ δυνατὸ κορμὶ παραδομένο στὰ διονυσιακὰ ρίγη, ἀγκαλιάζει τὸν Πάνα καὶ τὶς ὄμορφες ἀκολούθους του.

Εἶναι ἡ ποίηση τῆς ἀδύναμης ὥρας.

Ὁ Τραγικὸς Οἰδίππους, ἀπὸ ἀνώνυμο πίνακα τοῦ Λούβρου, στέκει σκεπτικὸς μπροστὰ στὴν ἀδυσώπητη Σφίγγα. Στὴν Ἀπολλώνια ὁμορφιά του τίποτα δὲν προοιωνίζει τὰ μελλούμενα δεινά.

Ὁ Delacroix σὲ μοναδικῆς ἐκφράσεως μορφὴ μᾶς δίνει τὴν Μήδεια. Μὲ δυνατὲς ἐναλλαγὲς σκιᾶς κατορθώνει ν' ἀποδώσῃ ὅλη τὴν σκληρότητα τῆς μητρικῆς ψυχῆς της. Τὸ σύννεφο ποὺ σκεπάζει τὰ μάτια καὶ τὸ μισάνοιχτο στόμα, ποὺ δὲν ξαίρεις ἂν θὰ ξεσπάσει σὲ κραυγὴ ἢ θὰ ὁλοκληρώσῃ κάποιο κακὸ χαμόγελο, σὲ κρατοῦν ἐκστατικό.

Τὴν ἱστορημένη ἀπὸ τοὺς μεγάλους ζωγράφους μυθολογία θὰ τελειώσουμε μὲ τὸν πίνακα τοῦ Tibaldi (Βολωνία). Ὁ βασιληᾶς τῆς Ἰθάκης καὶ ὁ Κύκλωπας Πολύφημος, στὴ δραματικὴ στιγμὴ τῆς τυφλώσεως, εἶναι τὸ θέμα. Ἡ ἀγωνία, ὁ πόνος τεντώνουν τὸ σῶμα τοῦ γίγαντα, τὸ δείχνουν μετέωρο. Ὅλα εἶναι πειστικὰ στὴν τραγικότητά τους.

Ἔτσι εἶδαν, αἰσθάνθηκαν, ἀγάπησαν οἱ νεώτεροι κλασσικοὶ τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ μυθολογία.

Στὶς μορφὲς τῶν μύθων προσωποποίησαν τὴν δική τους δύναμη.

Ζωντάνεψαν ἔννοιες, ἀλήθειες, ποὺ ἡ στενόκαρδη ἐποχή τους εἶχε καταδικάσει.

Ἐμεῖς ἀπομένουμε βουβοί, τολμῶντας ἑρμηνεῖες.

Χ. ΤΖΑΒΕΛΛΑ

Σύστασις

Ὑπὸ Δοκ. Ὑπαστυνόμου κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

Τὸ μανάβικο τοῦ μπάρμπα-Θωμᾶ βρίσκεται στὸ σταυροδρόμι δύο κεντρικῶν δρόμων. Εἶναι ἕνα περιποιημένο μαγαζάκι, κατακάθαρο καὶ πλούσιο στὰ εἴδη του. Περιποιημένοι καὶ καθαροὶ εἶναι κι' οἱ δυὸ ὑπάλληλοι τοῦ μπάρμπα-Θωμᾶ. Κι' ὁ ἴδιος εἶναι πλούσιος σὲ χαμόγελα καὶ φιλοφρονήσεις, σ' ἐμπορικὸ πνεῦμα καὶ σὲ πάμπολλα εὑρήματα γιὰ νὰ δικαιολογιέται ὅταν τοῦ κάνουμε παρατηρήσεις.

Γνωστὸς σ' ὅλη τὴν περιφέρεια γιὰ τὸ χιοῦμορ καὶ τὴ θρησκευτικότητα, ποὺ ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ἔχει ἀποκτήσει—ὅπως λέει. 'Αλλὰ κι' ἀπ' τὴ μεγάλη του δίψα γιὰ τὸ κέρδος φέρνεται σ' ὅλους τοὺς πελάτες μὲ πολλὴ οἰκειότητα. Ἐγκάρδιες χειραψίες, ἑνικὸς σ' ὅλους—αὐτὸ ἔλειψε δά, νὰ μιλᾷ καὶ στὸ πληθυντικό... Χτύπημα στὴ πλάτη μόλις βάζει στὰ χέρια τοῦ πελάτη τὴ χαρτοσακκούλα μὲ τὸ περιεχόμενο, ξεπροβόδισμα ὡς τὴ πόρτα τοῦ καταστήματος...

Εἶναι ὁ τύπος τοῦ ἀνθρώπου τῆς «πιάτσας» καὶ μ' ὅλα κεῖνα τὰ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα ποὺ κάνουν τὸν ἔμπορο. Συναγωνίζεται τοὺς ὁμοίους στὴ περιφέρεια καὶ δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπο ν' ἀφίσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ μπῆκε στὸ μαγαζί του νὰ φύγῃ μὲ ἀδειανὰ χέρια. Πρέπει ὁπωσδήποτε κάτι νὰ ψωνίσῃ. Διαφορετικὰ τὸ παίρνει ζήτημα φιλοτιμίας κι' ἀποδίδει στὸν ἑαυτό του ἀνικανότητα περὶ τὰ ἐμπορικὰ καὶ πειστικὰ ζητήματα...

Μὲ μᾶς ὅμως τοὺς ἀστυφύλακες ποὺ περνᾶμε τακτικὰ ἔξω ἀπ' τὸ μαγαζί του, ἔχει πολλὲς σκοτοῦρες. Καθαρίζει μὲν τὸ πεζοδρόμιο ἐγκαίρως, τοποθετεῖ τὰ εἴδη του κανονικά, μὰ μπαίνοντας μέσα τὸν βρίσκουμε μεγάλο παραβάτη. Ἔχει κι' αὐτὸς τὶς ἀδυναμίες του βλέπετε...

Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶναι δυνατὸ νὰ ὑπάρχῃ σ' ὅλη τὴν 'Αθήνα μαγαζάτορας τοῦ εἴδους του ποὺ νὰ ζυγίζῃ σωστά. Μιὰ καὶ δὲν τῶχει σὲ καλὸ νὰ εἰσπράξῃ ὅσο ἀξίζει τὸ κάθε πρᾶγμα χωρὶς νὰ τσοντάρῃ κάτι παραπάνω.

'Ακόμα πιστεύει ὅτι τὸ ν' ἀφίσῃ ἀνοικτὸ τὸ μανάβικο εἴκοσι λεπτά, μισὴ ὥρα περισσότερο, δὲν εἶναι δὰ καὶ σοβαρὸ ζήτημα... «Τίποτα δὲν εἶναι ἀπόλυτο» μᾶς λέει τακτικά. «'Ο κόσμος θέλει νὰ ψωνίσῃ ὅταν ἐγὼ πάω νὰ κλείσω... Τί νὰ τοὺς κάνω; Νὰ τοὺς ἀφίσω χωρὶς φροῦτα; 'Εσὺ παιδί μου τρῶς χωρὶς νὰ ἔχῃς φροῦτο στὸ τραπέζι σου; Εἶναι ἁμαρτία νὰ τοὺς ἀφίσω ἔτσι!!!...».

Φυσικὰ παίρνει συχνὰ κλήσεις καὶ στὸ δικαστήριο πληρώνει γιὰ πρόστιμο τὶς εἰσπράξεις πολλῶν ἡμερῶν. Μ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, δὲν σκοπεύει νὰ ἔλθῃ σὲ λογαριασμό. Πηγαίνει «κόντρα» στὸ νόμο καὶ ξεχνάει ὅσα παθαίνει ἀπὸ τὶς παραβάσεις ποὺ κάνει.

Σὰν μᾶς βλέπει λοιπὸν νὰ περνᾶμε ἔξω ἀπ' τὸ μανάβικο ὁπλίζεται μὲ τὸ πιὸ ὑποχρεωτικὸ χαμόγελο. 'Υποκλίνεται κι' ἐρωτᾶ εὐγενέστατα: «πῶς εἶναι ἡ ὑγεία σας κ. ἀστυφύλακα», κλείνει συγχρόνως τὸ μάτι πονηρὰ γιὰ καμμιὰ χαριτωμένη πεταλουδίτσα ποὺ περνᾷ ἀδιάφορη καὶ σοβαρὴ δῆθεν... Κι ὕστερα ἀρχίζει τὰ παράπονα:

«Γιατὶ βρὲ παιδιὰ μὲ κυνηγᾶτε. Φτωχὸς οἰκογενιάρχης εἶμαι καὶ γώ, τὸ ψωμί μου κυττάω νὰ βγάλω. Χάλασε ὁ κόσμος ἂν παρέμεινα λίγο πιὸ πάνω ἀνοιχτὸς τὸ βράδυ; Ὕστερα τί παθαίνει ὁ πελάτης ἂν δώσῃ καὶ καμμιὰ δεκάρα παραπάνω. Τὸ κατάστημα ἔχει ἔξοδα. 'Εφορία, νοίκι, φῶς, ὑπαλλήλους καὶ τόσα ἄλλα πράγματα δὲν ἀφίνουν καθόλου κέρδος. Ἔρχεστε καὶ σεῖς κοντὰ σ' αὐτὰ καὶ μοῦ κάνετε μήνυση. 'Επειδὴ λέει ἄργησα νὰ κλείσω ἕνα τεταρτάκι ἢ μισὴ ὥρίτσα! Ἢ μὲ καταγγέλνετε ἐπειδὴ δὲν ἔβαλα πινακίδες στὰ εἴδη μου... ἢ ἐπειδὴ ἀντὶ γιὰ μισὴ ὀκᾶ ἔδωσα 175 δράμια. Ἔ δὲν εἶνκι σοβαρὰ πράγματα αὐτὰ παιδιά μου... 'Εγὼ ποὺ μὲ βλέπετε πολέμησα στὴν 'Αλβανία, τραυματίσθηκα!!!... Τὸ παιδί μου σκοτώθηκε στὸ Γράμμο καὶ τὸ κορίτσι μου χρόνια καὶ χρόνια περιποιεῖται τοὺς τραυματίες στὸ Νοσοκομεῖο...

Γιατὶ μὲ κυνηγᾶτε; Θέλετε νὰ κλείσω τὸ μαγαζί μου, θέλετε ν' ἀφίσω τὰ παιδιά μου νηστικά».

Τὰ λέει ὅλα τοῦτα μὲ τόση αὐτοπεποίθηση. Καὶ προσπαθεῖ νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι ἔχει δίκηο!!!... Ἔ! Ἤ γιὰ πολὺ κουτοὺς μᾶς παίρνει ὁ μπάρμπα-Θωμᾶς ἢ βλέπει τὰ πράγματα ἀπ' τὴν ἀνάποδη. Ὁπωσδήποτε πιστεύει ὅτι τὸ δίκηο εἶναι μὲ τὸ μέρος του καὶ κάθε τόσο—ὅταν μᾶς μιλᾷ γιὰ τὸ «δίκηο» του—στραυροκοπιέται κυττάζοντας πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ μᾶς ρίχνει πολλὰ κρίματα γιὰ τὴν ἀδικία μας.

Σήμερα ὅμως ὁ μπάρμπα-Θωμᾶς εἶναι διπλὰ παραβάτης. Ἔκανε δυὸ παραβάσεις πολὺ σημαντικὲς κι' ὅλα δείχνουν ὅτι θὰ τὸν ὁδηγήσουμε στὸ αὐτόφωρο. Καὶ κεῖ... βαρὺς θὰ πέσῃ ὁ πέλεκυς τῆς Θέμιδος.

Γιὰ νὰ τὸν πιάσουμε ἐπ' αὐτοφώρῳ σὲ μεγάλη παράβαση καὶ γιὰ νὰ τοῦ δώσουμε ἕνα καλὸ καὶ τελευταῖο μάθημα, ἀποφασίσαμε νὰ τοῦ παίξουμε ἕνα «παιχνίδι» τραγικὸ γι' αὐτόν. Τὸν εἴχαμε δῆ πολλὲς φορὲς νὰ κάνῃ βιαστικὲς κινήσεις καὶ τακτοποιήσεις πάνω στὰ εἴδη του, μόλις ἔβλεπε ὅτι πλησιάζαμε στὸ κατάστημα. Τρεῖς-τέσσερις φορὲς συνέβη αὐτὸ καὶ παρακολουθῶντας τον διαπιστώσαμε ὅτι μόλις μᾶς ἔβλεπε, ἄλλαζε τὶς πινακίδες τιμῶν μὲ κάτι ἄλλες ποὺ εἶχε κλεισμένες στὸ συρτάρι τοῦ μπεζαχτᾶ του. Κάποτε μάλιστα, πρόφθασε τὸ μάτι μου νὰ δῇ ὅτι ἡ πινακίδα ποὺ ἔκρυψε στὸ συρτάρι ἔγραφε 7.50 ἐνῶ ἐκείνη ποὺ τοποθέτησε μόλις μὲ εἶδε ἔγραφε 6.50. Ἔκανα πὼς δὲν κατάλαβα τίποτα τὸ ὕποπτο καὶ συνέχισα τὸ δρομολόγιό μου, ἐνῶ ὁ μπάρμπα-Θωμᾶς μοῦ ἔκανε βαθειὲς ὑποκλίσεις καὶ μὲ συμβούλευε νὰ προσέξω τὸ συνάχι μου γιατὶ «...ἐγκυμονεῖ κινδύνους...».

Ἡ γειτονιά μας, ἐδῶ εἶναι φτωχὴ καὶ συνοικιακὴ κι' οἱ νοικοκυρὲς ποὺ ψωνίζουν δὲν καταλαβαίνουν καὶ πολλὰ ἀπ' τὶς τιμὲς τῶν εἰδῶν. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἔχουν τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὸ μπάρμπα-Θωμᾶ γιατὶ εἶναι «ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ». Πηγαίνει κάθε Κυριακὴ στὴν Ἐκκλησία τ' Ἁγη-Γιάννη ὅπου βοηθᾷ καὶ τὸν ἀριστερὸ ψάλτη καὶ στὸν ζητιᾶνο ποὺ θὰ μπῇ στὸ μαγαζί, ὅλο καὶ κάτι θὰ δώσῃ. Τὸ χαμόγελό του μαζὶ μὲ τὴν πλούσια καλὴ του καρδιά, σκλαβώνουν τοὺς πελάτες του. Κοντὰ σ' αὐτά, βαφτίζει τακτικὰ παιδάκια φτωχῶν οἰκογενειῶν πιάνοντας ἔτσι «κουμπαριὰ» μὲ πολλούς. Γίνεται καὶ προξενητὴς ὁ μπάρμπα-Θωμᾶς, πραγματοποιῶντας πολλὰ συνοικέσια κι' ἔτσι ἀποκτᾷ καθημερινῶς ὅλο καὶ πιὸ πολλοὺς «συμπεθέρους». Ἀλλὰ καὶ στὶς ταβέρνες τὰ βράδυα φέρεται ἀνοιχτόχερα, κερνῶντας γνωστοὺς κι' ἀγνώστους κατοσταράκια καὶ μαρίδες... Πέρυσι, τόβαλε πεῖσμα νὰ κάνῃ πελάτη καὶ τὸ Δήμαρχο τῆς συνοικίας. Καὶ τὸ κατόρθωσε ὁ ἀθεόφοβος γιατὶ προξένεψε μιὰ τρίτη του ξαδέλφη μ' ἕναν ὄμορφο καὶ λεβεντόκορμο γυρολόγο... Ὁ μανάβης δὲ ποὺ ἔχασε τὸν Δήμαρχο ἀπὸ πελάτη του, κήρυξε ἀνοιχτὸν τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ μπάρμπα-Θωμᾶ. Δυσφημίζει τὰ εἴδη του, λέει πολλὰ γιὰ τὸ κορίτσι του ποὺναι νοσοκόμα. Γιὰ τὸ μπάρμπα-Θωμᾶ ὅμως... πέρα βρέχει. Ἀρκεῖ ποὺ ἔκαμε κεῖνο ποὺ ἤθελε. Κι' ὁ κυρ-Δήμαρχος δὲν εἶναι δὰ κι' εὐκαταφρόνητος πελάτης...

Σήμερα λοιπὸν βάλαμε στὴ μέση τὸ μπάρμπα-Θωμᾶ δυὸ ἀστυφύλακες, μὲ σκοπὸ νὰ τὸν κάνουμε ἕνα τίμιο κι' ἀξιοπρεπῆ ἐπαγγελματία. Τὸν ἔχουμε στριμώξει μπροστὰ σὲ δυὸ τρανταχτὲς παραβάσεις κι' ἡ καρδιά μου σχίζεται βλέποντάς τον στὴ δύσκολη θέση ποὺ τὸν φέραμε. Ἐγὼ μὲ τὴ στολὴ κι' ἕνας συνάδελφός μου μὲ πολιτικά, γίναμε ἀφορμὴ νὰ δῇ πιὸ λογικὰ τὰ πράγματα ὁ μπάρμπα-Θωμᾶς καὶ νὰ μᾶς δώσῃ τὸ λ ό γ ο τ ῆ ς τ ι μ ῆ ς τ ο υ ὅτι στὸ ἑξῆς θὰ γίνῃ πιστὸς τηρητὴς τοῦ νόμου.

Μπῆκε λοιπὸν ὁ Νιόνιος—νεοφερμένος στὸ Τμῆμα—μὲ πολιτικὰ γιὰ ν' ἀγοράσῃ δῆθεν δύο ὀκάδες μῆλα. Κάπου ἐκεῖ κοντὰ βρισκόμουνα καὶ γὼ κείνη τὴν ὥρα, περιπολῶντας.

Ὁ Νιόνιος ζήτησε δύο ὀκάδες μῆλα, ἀλλὰ τὸ μάτι του ἔτρεχε πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ καταστήματος. Κείνη τὴν ὥρα ὁ μπάρμπα-Θωμᾶς ζύγιζε τριακόσια δράμια ζάχαρη σὲ μιὰ κυρία καὶ μόλις εἶδε τὸ Νιόνιο, τοῦ

χαμογέλασε εὐγενικά, φωνάζοντας ὅτι σὲ μισὸ λεπτὸ θὰ εἶναι στὴ διάθεσή του.

Ἅρπαξε γρήγορα τὴ χαρτοσακκούλα ἀπ' τὸ τάσι τῆς ζυγαριᾶς, τὴν ἔκλεισε καὶ τὴν ἔδωσε μὲ ἡγεμονικὴ ἀβρότητα στὴν κυρία. Ἡ ζυγαριὰ τότε ἔχασε ἀπότομα πρὸς τὸ μέρος τῶν σταθμῶν, κάνοντας μεγάλον θόρυβο καὶ τὸ τάσι πετάχτηκε κάτω. Τὰ μάτια τοῦ Νιόνιου ἔπεσαν στὸ μέρος ποὺ ἦταν τοποθετημένο τὸ τάσι. Ἕνα μικρὸ σιδερένιο ἀντικείμενο, περίπου πενῆντα δράμια, φάνταζε προκλητικά...

Ὁ μπάρμπα-Θωμᾶς, ἔδωσε τὰ ρέστα κείνη τὴ στιγμὴ στὴν κυρία καὶ δὲν πρόσεξε τὸ τάσι ποὺ ἔπεσε. Κατευθύνθηκε κατόπιν στὸ Νιόνιο, πῆρε μιὰ μεγάλη χαρτοσακκούλα κι' ἄρχισε νὰ βάζῃ μέσα ἕνα-ἕνα τὰ... σάπια μῆλα, διαλέγοντάς τα μὲ τρόπο ἀπ' τὸ σωρὸ ποὺ ἔγραφε μὲ μικρὰ καὶ κακογραμμένα ψηφία: 8.60.

Κείνη τὴ στιγμὴ φάνηκα καὶ γὼ στὴν πόρτα τοῦ μανάβικου... Ἔ! Ὅτι καὶ νὰ πῶ, δὲν μπορῶ νὰ δώσω τὴν τρομάρα καὶ τὸ πρασίνισμα τοῦ μπάρμπα-Θωμᾶ. Διευθύνθηκε σὰν ἠλεκτρισμένος στὸ μπεζαχτᾶ, τράβηξε ἕνα χαρτονάκι καὶ ἐπωφελούμενος ἀπ' τὸ δῆθεν γύρισμα τῆς πλάτης μου, τὸ τοποθέτησε βιαστικὰ στὸ σωρὸ τῶν μήλων κι' ἔρριξε τὸ ἄλλο χαρτόνι κάτω, σκεπάζοντάς το μὲ μιὰν ἐφημερίδα. Κεῖνο ποὺ τοποθέτησε, ἔγραφε: 7.40.

Ἔκανα πὼς δὲν πρόσεξα τὶς ἐνέργειές του καὶ τὸ βλέμμα μου καρφώθηκε στὸ σκελετὸ τῆς ζυγαριᾶς ποὺ μοῦ ἔδειξε μὲ τρόπο ὁ Νιόνιος.

Συνέχισε νὰ βάζῃ τὰ μῆλα στὴ χαρτοσακκούλα μὲ τὸ πρόσωπο κατακόκκινο καὶ μάταια προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ στὴ μορφή του ἐκείνη τὴ μακαριότητα καὶ τὴ γλυκειὰ καλοσύνη ποὺ συνήθως εἶχε. Οἱ δυό του ὑπάλληλοι, ἀσχολούνταν κείνη τὴν ὥρα μὲ κάτι τακτοποιήσεις στὸ βάθος τοῦ καταστήματος...

Ὁ πελάτης—ὁ Νιόνιος—πῆρε τὰ μῆλα δίνοντας ἕνα εἰκοσάδραχμο. Τὸ πῆρε ὁ μπάρμπα-Θωμᾶς, πῆγε στὸ συρτάρι του καὶ γύρισε δίνοντας 2.80 ὡς ρέστα. Ἐκεῖνος στάθηκε τότε σκεφτικὸς δῆθεν καὶ κυττάζοντας τὴν πινακίδα ποὺ ἔγραφε 7.40. Κατόπιν ἔκανε νὰ πῇ κάτι, μὰ ὁ μπάρμπα-Θωμᾶς τὸν πρόλαβε βάζοντας τὸ δάχτυλο κάθετα στὴ χοντρή του μύτη καὶ στὸ στόμα καὶ βγάζοντας ἕνα σύριγμα πολὺ σιγανό.

—... Σςςςςς (κι' ἔδειχνε πρὸς τὸ μέρος μου...).

Ἐγὼ κυττοῦσα τ' ἀξιοθέατα τοῦ δρόμου... (!) σταματημένος στὴν εἴσοδο. Ἡ κόγχη τοῦ ματιοῦ μου ὅμως, γύριζε καὶ πλανιόταν στὸ σιδερένιο ἀντικείμενο ποὺ ἦταν στὸ σκελετὸ τῆς ζυγαριᾶς. Ἀγρυπνοῦσα μὴ τυχὸν καὶ τὸ ἁρπάξουν οἱ ὑπάλληλοι ἢ ὁ παμπόνηρος ὁ μπάρμπα-Θωμᾶς ποὺ ἡ σβελτάδα καὶ ἡ ταχυδακτυλουργία του ἦταν σπουδαῖες...

Στὸ ἄκουσμα τοῦ «Σςςςςςςτ...» δὲν κρατήθηκα, εἶχα σκοπὸ μὲ τὸν Νιόνιο νὰ παίξουμε ἕνα πολὺ τραγικώτερο παιχνίδι στὸ μπάρμπα-Θωμᾶ, μὰ προτίμησα νὰ δώσω τέλος στὸ ἄκουσμα τοῦ «Σςςςςςςςτ!».

Ἡ... λῃστεία ἦταν καταφανής. Κεῖνος ὁ ἄνθρωπος λήστευε μὲ τὸν πιὸ ἐπαίσχυντο τρόπο τὸν κοσμάκη. Τοῦ ἄξιζε μεγάλη τιμωρία... Ὅμως... γνωρίζαμε τὸ ἄνθρωπο. Ξέραμε ὅτι στὴν ψυχὴ ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου κρυβόταν μιὰ ἐπιπόλαιη δίψα γιὰ κέρδη, ἀνάμικτη μὲ πολλὴν ἀνθρωπιά. Ξέραμε ὅτι πῆγε πάρα πολλὲς φορὲς στὸ δικαστήριο κι' εἶχε πληρώσει «τὰ μαλλοκέφαλά του». Ξέραμε ἀκόμη ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν στάθηκαν ἱκανὰ νὰ τὸν συνετίσουν. Οἱ συστάσεις ποὺ τοῦ ἔγιναν τόσο καὶ τόσο καιρό, ἔγγραφες καὶ προφορικές, δὲν καρποφόρησαν. Μοιραία λοιπόν, τὶς συστάσεις διαδέχθηκαν οἱ μηνύσεις καὶ σήμερα ποὺ θὰ τὸν πηγαίναμε στὸ αὐτόφωρο μὲ τὴν κατηγορία δύο τόσο σοβαρῶν παραβάσεων, ὁ Θεὸς ἤξερε πῶς θὰ ξεμπέρδευε.

Σήμερα πήγαμε οἱ δυό μας νὰ τὸν πιάσουμε παραβάτη καὶ νὰ τοῦ κάνουμε τὴν τελευταία καὶ μεγάλη σύσταση.

Οἱ παραβάσεις ποὺ διαπιστώσαμε ὅμως, δὲν ἐπιδέχονταν σύσταση. Ἐν τούτοις, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν «τὸ ἱστορικὸν» τοῦ μπάρμπα-Θωμᾶ, ἀποφασίσαμε νὰ

γίνουμε 'μεῖς παραβάτες τοῦ καθήκοντος καὶ νὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸν φέρουμε στὸν ἴσιο δρόμο. Καὶ πετύχαμε μιὰ μεγάλη ὑπόσχεση, ἀποσπάσαμε τὸν ὅρκο «ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς του» καὶ πιστεύουμε ὅτι ἕνας ἄλλος μπάρμπα-Θωμᾶς γεννήθηκε. 'Εκτὸς... ἐκτὸς ἂν τὰ πράγματα μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου μᾶς διαψεύσουν...

Στὸ ἄκουσμα ἐκείνου τοῦ μακρόσυρτου καὶ γεμάτου πρωτοφανοῦς ἀναιδείας «Σςςςςτ!», ἄφισα τὴν ὑποκρισία καὶ διευθύνθηκα κατ' εὐθεῖαν στὸ μπάρμπα-Θωμᾶ.

Γιὰ ἔλα δῶ μπάρμπα-Θωμᾶ.

Τὸ κατακίτρινο χρῶμα τῆς ὄψης του καὶ τὸ τρεμούλιασμα τῶν χεριῶν του, φανέρωναν τὴν πάλη ποὺ γινόταν μέσα του. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ εἶδα τοῦτον τὸν ἄνθρωπο ποὺ ὅλες τὶς ὧρες κελαϊδοῦσε, νὰ καταλαμβάνεται ἀπὸ ἕναν ἄνευ προηγουμένου...γλωσσοδέτη.

—Ορρρρ...σσσ...τ...εεε κ ἀσσσ.τττ...υφυλλλ...α...κα.

Τί εἶναι τοῦτο δῶ στὴ ζυγαριά σου;

—Πόσο πουλᾶς τὰ μῆλα;

—!!!!

—Μίλησε μπάρμπα-Θωμᾶ! λέγε!...

—Λυπήσου με... Λυπήσου με... Μὴ μοῦ κλείνεις τὸ σπίτι... Τὰ παιδιά μου κ. ἀστυφύλακα... Τὰ παιδιά μου... Ἂν μὲ μηνύσεις δὲν μοῦ φτάνει ὅλο τὸ μαγαζί!!!!... Δὲν τὸ ξάνα κάνω... ποτέ!... Ἔπεσε σ' ἕναν πάγκο ζητῶντας ἔλεος, συγχώρηση...

Πολὺ συχνὰ συμβαίνει νὰ βρισκώμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοια κατάσταση. Ὁ παραβάτης γίνεται ὁ πιὸ ταπεινός, ὁ πιὸ δουλοπρεπὴς ἄνθρωπος στὴ γῆ. Παρακαλεῖ, κλαίει, ὑπόσχεται ν' ἀλλάξῃ. Καὶ μεῖς ἄνθρωποι μὲ συναισθήματα ἀνθρώπινα, ἐνεργοῦμε ἀνάλογα μὲ κεῖνο ποὺ διαβάζουμε στὰ μάτια τοῦ παραβάτη, συνδυάζοντας καὶ τὴ φωνὴ τοῦ καθήκοντος.

Στὰ μάτια τοῦ μπάρμπα-Θωμᾶ διάβασα ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κάτι ἄλλο ἤθελε γιὰ νὰ συνετισθῇ. Κατάλαβε ὅτι εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ προσεκτικὴ ἀνάλυση τῶν ἐνεργειῶν του, ἀπαριθμίζοντας τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά.

—Γιὰ σήκω μπάρμπα-Θωμᾶ καὶ κάθησε στὸ ταμεῖο σου... Ὡραῖα... Δὲν μᾶς λὲς τώρα, πόσες συστάσεις σοῦ ἔγιναν πρὶν πᾷς στὸ δικαστήριο;

—Πολλές, πάρα πολλές...

—Καὶ προχθὲς σ' ἄκουσα ποὺ ἔλεγες στὸν τσαγκάρη τὴν ὥρα ποὺ ψώνιζα πάλι, ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ σοῦ ἔχουν μανία καὶ ὅλο μηνύσεις σοῦ κάνουν... πετάχτηκε ὁ Νιόνιος.

—Πόσες φορὲς πῆγες στὸ δικαστήριο γιὰ τὶς παραβάσεις σου;

—Πολλές.

—Θυμᾶσαι πόσα πλήρωσες ὡς τώρα;

—Πολλὰ! Δὲν θυμᾶμαι πόσα, ἀλλὰ πάντως πολλά...Τώρα ὅμως ποὺ θὰ μὲ ξαναπᾶτε οὔτε ξέρω πόσα θὰ δώσω... Λυπήσου με! Συγχώρεσέμε καὶ δὲν τὸ ξανακάνω...

—Μὰ κι' ἂν σοῦ τὸ συγχωρήσῃ ὁ ἀστυνομικός, δὲν σοῦ τὸ συγχωρῶ ἐγώ, ἐπενέβη ὁ Νιόνιος. Θὰ σὲ μηνύσω ὁπωσδήποτε ἐγώ!...

—Κύριε ἀστυφύλακα, σῶστε με! Κάντε τόν...

—Ἄσε τὰ παρακάλια. Πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι, ἐμεῖς ὅταν ἀναγκαζόμαστε νὰ μηνύουμε στενοχωρούμαστε πιὸ συχνὰ ἀπὸ σᾶς. Ἡ μήνυση γίνεται μόνον ἐκεῖ ποὺ βλέπουμε ὅτι δὲν ὑπάρχει πιθανότητα νὰ συνετίσουν οἱ συστάσεις, οἱ συμβουλές. Κι' αὐτὸ συμβαίνει μὲ σένα... Ἄκουσέ με: Ἂν μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι θὰ συμμορφωθῇς ὄχι γιατὶ φοβᾶσαι τὸ δικαστήριο ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶναι ἄτιμο, εἶναι ἄδικο, εἶναι κλεψιὰ μεγάλη, τότε θὰ σοῦ τὸ συγχωρήσω...

—Τὸ ὑπόσχομαι!

—Ψέμματα λέει κὺρ ἀστυφύλακα, ἐπενέβη ξανὰ ὁ Νιόνιος. Τὸ ὑπόσχεται γιατὶ φοβᾶται τὸ δικαστήριο...'Εγὼ πάντως θὰ τὸν μηνύσω. Δὲν τοῦ τὸ συγχωρῶ. 'Αστυνομικὸς ἐσεῖς καὶ θὰ τοῦ χαρίσετε μιὰ τέτοια παράβαση; Δὲν ἔχετε δικαίωμα νομίζω...

—Λοιπὸν μπάρμπα-Θωμᾶ;

—Κύριε ἀστυφύλακα... λυπηθῆτε με! Αὐτὸς ὁ κύριος εἶναι πολὺ ἄγριος... παιδί μου, δὲν ἔχεις καρδιά; ὁ ἀστυνομικὸς εἶναι πιὸ συγκαταβατικός... Ἔ καὶ τί ἔχασες; Χάλασε ὁ κόσμος ἂν σοῦ πῆρα παραπάνω δύο-τρεῖς δραχμές; Τὸ μαγαζὶ ἔχει ἔξοδα! Νοίκι, Ἐφορία ὡς, νερό, ὑπαλλήλους!...

—Τί ἔχασα; Ἄκου μὲ πόση ἀναίδεια τὸ λέει! Τὸ ξέρεις κύριε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἕνας φτωχὸς ὑπάλληλος καὶ ἔχω τοῦ κόσμου τὶς ὑποχρεώσεις; Κι' ὅτι οἱ δυὸ-τρεῖς δραχμὲς ποὺ μοῦ πῆρες σὺ παραπάνω, εἶναι τὸ ψωμὶ τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ ὅτι μ' αὐτὲς θἄπαιρνα ἕνα μπουκάλι γάλα γιὰ τ' ἄρρωστο ἀδελφάκι μου; Ἐνῶ τώρα δὲν θὰ τὸ πάρω;.. Αὐτὰ τὰ λίγα ποὺ ἐσὺ δὲν θεωρεῖς «κλεψιὰ» τὰ βάζει κατὰ μέρος ὁ ἄλλος γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πάρῃ τὸ φάρμακο τῆς μάννας του. Καὶ μὲ τόσα λίγα ποὺ βάζει καθημερινῶς κατὰ μέρος ἡ κοπέλλα, θὰ μπορέσῃ νὰ κάνῃ κάτι ποὺ βλέπει στὰ ὄνειρά της μόνον... Εἶσαι κλέφτης!...

Καὶ ποῦ νὰ τὸ φαντασθῶ!... Ποῦ νὰ βάλω στὸ νοῦ μου τέτοια πράγματα γιὰ σένα... Σ' ἔβλεπα τακτικὰ στὴν ἐκκλησία, νὰ ψέλνῃς μὲ τόση κατάνυξη μάλιστα. Ἄκουγα ποὺ λέγανε ὅτι εἶσαι ἕνας τίμιος ἄνθρωπος... Καὶ σήμερα διαπίστωσα τὸ ἀντίθετο. Εἶσαι ἕνας Φαρισαῖος καὶ τίποτα ἄλλο!... Ἂν τὸ μάθῃ ἡ συνοικία, κανεὶς πιὰ δὲν θὰ ξαναπατήσῃ ἐδῶ. Σοῦ ἔχουν ὅλοι ἐμπιστοσύνη γιατὶ σὲ κρίνουν ἀπ' τὰ θεαματικὰ ἔργα σου... Βαπτίσεις, μεγάλους σταυροὺς καὶ λόγια... λόγια... Ἔπρεπε ἡ Ἀστυνομία νὰ σὲ ξεσκεπάσῃ κύριε, νὰ δείξῃ ὅλη τὴν ὑποκρισία σου! Καὶ τώρα, νὰ ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ εἶναι πρόθυμος νὰ σοῦ κάνῃ πάλι σύσταση καὶ νὰ σοῦ τὰ συγχωρήσῃ ὅλα!... Τόσες καὶ τόσες φορὲς σοῦ ἔκαναν συστάσεις, σοῦ εἶπαν νὰ γίνῃς καλὸς ἄνθρωπος. Μὰ ἐσὺ ἀψήφισες τὰ λόγια τους κι' ἀπ' ὅσα στὴν ἐκκλησία ἄκουγες, τίποτα δὲν ἔκανες. Σοῦ κάνει σύσταση τώρα τὸ ὄργανο τοῦ νόμου, γιὰ νὰ βγῇς αὔριο καὶ νὰ λὲς ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ σοῦ κάνουν μόνον μηνύσεις, σὲ κυνηγοῦνε.

Μὰ ἐγὼ θὰ σὲ καταγγείλω κύριε. Δὲν ἀνέχομαι αὐτὴ τὴν κατάσταση. Ὁ ἀστυνομικὸς ἂς σὲ συγχωρήσῃ ὕστερα ἂν μπορῇ... Κύριε ἀστυφύλακα δῶστε μου τὰ στοιχεῖα του.

Λέγομαι Θωμᾶς Ντούρης τοῦ Γεωργίου ἐτῶν 60, εἶπε ὁ μπάρμπα-Θωμᾶς. Καὶ συνέχισε: Πρέπει νὰ μοῦ κάνετε μήνυση κι' οἱ δυό.

Πάντως ὑπόσχομαι στὸ ἑξῆς... νὰ γίνω ἄλλος ἄνθρωπος. Θὰ πληρώσω δίκαια τὸ πρόστιμο ποὺ θὰ μοῦ βάλῃ τὸ δικαστήριο... Θὰ ζήσω ὅμως ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, σὰν τίμιος ἄνθρωπος. Θὰ ξαναρχίσω ἀπ' τὴν ἀρχή. Ὑπόσχομαι καὶ στὸν ἀστυνομικὸ καὶ σὲ σᾶς κύριέ μου, ὅτι θὰ κάνω μόνον ὅτι λέει ὁ νόμος.

Συγχωρῆστε με πρῶτα κι' οἱ δυό σας, κι' ὕστερα κάντε μου τὴ μήνυση... θἄναι ἡ τελευταία...

Φάνηκα ἀχάριστος στοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ μοῦ κάνανε τόσες καὶ τόσες συστάσεις, πρὶν μὲ πᾶνε στὸ δικαστήριο. Θέλησα νὰ τοὺς ξεγελάσω... ἔτσι νόμιζα, ὅτι μπορῶ νὰ ξεφύγω... Τώρα ὅμως καταλαβαίνω ὅτι οὔτε ἀπ' τὴν ἐπιτήρηση τοῦ ἀστυνομικοῦ ξέφυγα, οὔτε ἀπ' τοῦ πελάτη... Εὐχαριστῶ παιδιά μου. Κι' οἱ δύο σας μοῦ δώσατε νὰ καταλάβω πολλὰ πράγματα. Ἀπὸ αὔριο ἕνας ἄλλος μπάρμπα-Θωμᾶς θὰ γεννηθῇ... Θὰ κλείσω τώρα γιὰ νὰ πάω νὰ συζητήσω λίγο καὶ μὲ τὸν ἑαυτό μου... Ἡ τιμωρία ποὺ θὰ μοῦ βάλῃ τὸ δικαστήριο αὐτὴ τὴ φορά, θὰ εἶναι ὁ ἐξαγνισμός. Καὶ θἄναι μεγάλη, ἔ;... Ἔτσι πρέπει. Νἄναι πολὺ μεγάλη ἡ τιμωρία μου...

Κι' ἂν σοῦ κάνω σύσταση μπάρμπα-Θωμᾶ; Προφορικὴ ὅμως γιατὶ αὐτὴ δὲν γράφεται...

—Κι' ἂν καὶ γὼ δὲν σὲ μηνύσω; Τί εἴδους φιλοσοφία θὰ κάνῃς γιὰ τὸν κόσμο, γιὰ τὴ ζωή...

Ἕνα χοντρὸ δάκρυ ποὺ λαμπύρισε ἀργοκυλῶντας στὰ μάγουλά του, ἦταν ἡ ἀπάντηση. Πήραμε τὴ χαρτοσακκούλα μὲ τὰ μῆλα καὶ φύγαμε, ἀφίνοντας τὸ μπάρμπα-Θωμᾶ νὰ μᾶς κυττάζῃ ἄναυδος ἀπ' τὸ ταμεῖο του...

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Ἄτσλευ.

Ἀπὸ Κόχραν 33, στὸν Ἅγιο Σώστη.

Ὁ Ἄτσλεϋ Σίρλεϋ, Ἄγγλος διπλωμάτης, γεννήθηκε τὸ 1871 στὴ Βριστόλη. Ὡς ἀνταποκριτὴς ἐφημερίδος τοῦ Λονδίνου, παρηκολούθησε τὴν Κρητικὴ Ἐπανάστασι (1896) καθὼς καὶ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸ πόλεμο (1897). Διετέλεσε ὑπάλληλος τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ 1918 ὠνομάσθηκε ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνησι, ἱππότης τοῦ Τάγματος τοῦ Σωτῆρος. Στὸ Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο, διεδραμάτισε σπουδαῖο ρόλο, ὡς μυστικοσύμβουλος τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας. Τὸ 1924 ἔγινε ἐπίτιμος διδάκτωρ τῶν γραμμάτων στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν. Πέθανε τὸ 1936.

Ἀτταλείας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δεριγνὺ 51, στὴ Πλατεῖα Κυριακοῦ.

Ἡ Ἀττάλεια, πόλις στὴ νότιο ἀκτὴ τῆς Μ. Ἀσίας, κτίσθηκε τὸ 158 π.Χ. ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Περγάμου Ἄτταλον τὸν Β΄. Βρίσκεται στὴν περιοχὴ τῆς ἀρχαίας Παμφυλίας. Στοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους, ἦτο ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα λιμάνια τοῦ Κράτους. Τὸ 1919 κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἰταλούς, τὸ δὲ 1920 δόθηκε στοὺς Τούρκους. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν, διέμεναν ἐκεῖ 13.000 Ἕλληνες, ἀσχολούμενοι μὲ τὸ ἐμπόριο καὶ τὴν ναυτιλία.

Ἀττάλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀναξάρχου 21 στὴ Γούβα.

Ἄτταλος ὁ Β΄, ὁ Φιλάδελφος, γυιὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀττάλου Α΄ τοῦ Σωτῆρος, γεννήθηκε τὸ 220 π.Χ. καὶ διετέλεσε βασιλεὺς τῆς Περγάμου ἀπὸ τὸ 159-138 π.Χ. Ὑπεστήριξε τὰ γράμματα καὶ τὶς τέχνες, στόλισε τὴν Πέργαμο μὲ ὡραῖα οἰκοδομήματα, ἀνήγειρε δὲ στὴν Ἀθήνα τὴν φερώνυμη στοά. Ἡ στοὰ αὐτὴ βρίσκεται περίπου 250 μ. πρὸς τὰ Δ. τῆς πύλης τῆς Ἀγορᾶς, στὰ Ἀνατολικὰ τοῦ Κεραμεικοῦ. Ἔχει μῆκος 111,60 μ., πλάτος δὲ 90 μ. καὶ βάθος 20 μ. Χρησιμοποιεῖτο δι'

ἐμπορικοὺς σκοπούς. Ἦτο ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα κτίρια καὶ ἀνακαλύφθηκε ἀπὸ τὶς ἀνασκαφὲς τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρείας.

Ἀττικῆς.

Παράλληλος τῆς ὁδοῦ Δημητσάνης, στὸν Ἅγιο Δημήτριο Ἀμπελοκήπων.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της στὴν ὁμώνυμη χερσόνησο τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.

Πολλὲς ἦσαν οἱ ἐπωνυμίες τῆς Ἀττικῆς στὴν ἀρχαιότητα. Ἐλέγετο Ἀκτὴ (ἐξ αἰτίας τῶν ἐκτεταμένων ἀκτῶν της), Ἀκτική, Ἀτθὶς (ἀπὸ τ' ὄνομα κόρης τοῦ βασιλέως Κραναοῦ), Μοζοπία (ἀπὸ τὸν βασιλέα Μόζοπο), Ἰωνία καὶ Ἰάς, Ποσειδωνία κ.ἄ.

Οἱ κάτοικοί της διηροῦντο κατ' ἀρχὴν σὲ 4 φυλές, ὁ Κλεισθένης ὅμως τὶς ἀνεβίβασε σὲ δέκα. Ἐρεχθηΐδα, Πανδιονίδα, Αἰγηΐδα, Ἀκαμαντίδα, Λεοντίδα, Οἰνηΐδα, Κεκροπίδα, Αἰαντίδα, Ἱπποθοοντίδα καὶ Ἀντιοχίδα. Κάθε φυλὴ εἶχε δέκα δήμους, τὸ 200 π.Χ. ὑπῆρχον 184 δῆμοι. Οἱ πιὸ γνωστοὶ δῆμοι ἦσαν οἱ ἑξῆς: Αἰξωνὴ (Γλυφάδα), Ἀναγυροῦς (Βουλιαγμένη), Ἄθμονον (Ἀμαρούσιον), Φλύα (Χαλάνδριον πατρὶς τοῦ Εὐριπίδου), Ἁλυμοῦς (Ἅλιμος—κατοικία Θουκυδίδου), Παιανία (Λιόπεσι—πατρὶς τοῦ Δημοσθένους), Μυρρινοῦς (Μαρκόπουλο), Κορυδαλλὸς (Σκαραμαγκᾶς), Παλλήνη (Χαρβάτι) Ἀραφηνίδες Ἁλαὶ (Ραφίνα), Πρασσιαὶ (Πόρτο-Ράφτη), Ποταμὸς (Κερατέα), Μαραθών, Ρυμνοῦς (Β. τοῦ Μαραθῶνος), Ἀνάφλυστος (Ἀνάβυσσος), Δεκέλεια (Τατόϊ), Γαργηττὸς (Γαρητό), Ἀλωπεκὴ (Ἀμπελόκηποι ἢ Φάληρο), Ἀχαρναὶ (Μενίδι), Κηφισία, Θορικός, Σφηττὸς (Κορωπὶ) κ.λ.π.

Αὐγερινοῦ.

Συνέχεια τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Τσέλιου Δήμου, στοῦ Θών.

Ὁ Δημήτριος Αὐγερινός, καταγόμενος ἀπὸ ἔγκριτη Ἀθηναϊκὴ οἰκογένεια, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1790. Πῆρε μέρος στὸν ἀγῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ σκοτώθηκε τὸ 1823 στὰ Προπύλαια τῆς Ἀκροπόλεως, σὲ μία ἔξοδο τῶν μαχητῶν τοῦ Γκούρα.

Αὐλητῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ 110β, στὴ πλατεῖα Ἀσωμάτων.

Πῆρε τ' ὄνομα πρὸς τιμὴν τῶν παιζόντων τὸν αὐλόν, στὶς θυσίες καὶ ἑορτές. Οἱ Αὐλῆται καὶ κυρίως οἱ Αὐλήτριδες, ἔπαιρναν μέρος στὰ συμπόσια τῶν ἀρχαίων, παίζοντας τὸν αὐλό.

Αὐλίδος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Καισαρείας 16, στὸ Γουδί.

Ἡ Αὐλίς, ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας, βρισκόταν κοντὰ στὸν Εὔριπο. Ἔγινε γνωστή, γιατὶ σ' αὐτὴ συγκεντρώθηκαν οἱ δυνάμεις τῶν Ἑλλήνων καὶ μὲ τὴν ἡγεσία τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Τροίας. Στὴν Αὐλίδα ἔγινε ἐπίσης, ἡ γνωστὴ θυσία τῆς Ἰφιγενείας, πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος. Σήμερα, σώζονται ἐλάχιστα καὶ ἀσήμαντα ἴχνη τῆς ἀρχαίας Αὐλίδος.

Αὐλῶνος.

Συνέχεια τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Σεπολίων, στὸν Ἅγιο Μελέτιο Σεπολίων.

Ὁ Αὐλὼν (Ἀλβανιστὶ-Βλιώρα ἢ Βλιόνες, Τουρκιστὶ-Ναυλώνα), εἶναι πόλις καὶ λιμὴν τῆς Β. Ἠπείρου, νοτίως τοῦ Δυρραχίου καὶ βορείως τῶν Ἁγίων Σαράντα. Σήμερα, βρίσκεται στὴν κυριαρχία τοῦ Ἀλβανικοῦ κράτους. Σημαντικὴ καὶ ἀξιόλογη εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ λιμένος τοῦ Αὐλῶνος, ἰδίως κατὰ τὴν βυζαντινὴν ἐποχὴν καθὼς καὶ στὸ πόλεμο τοῦ 1940.

(Συνεχίζεται)

Ὑπὸ QIL. CESERON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

. . . . . .

—«Ἔ! Ἐσὺ ἐκεῖ... Τί ζητᾶς;..».

—«Τὸν Γκαρνσέ!».

—«Ἔφυγε τὸ μεσημέρι γιὰ τὴν Μασσαλία... Ἔφυγε... Ἀκοῦς; Ἐμπρός! Δρόμο! Δίνε του λοιπὸν!».

...Ξανάφυγε ἐξαντλημένος, μὲ τὸ κεφάλι βαρύ, τὴν κοιλιὰ ἀδειανὴ νὰ διαμαρτύρεται... Μερικὲς φορές, στὸ δρόμο αὐτὸ τῆς ἐξαντλητικῆς καὶ μαρτυρικῆς περιπλανήσεως, ἔνοιωθε τὸν Καδδὺ βαρύ, δυσκολευότανε νὰ τὸν τραβᾷ...

—«Κυράγιο, φίλε μου! Κουράγιο! Θὰ τακτοποιηθοῦν τὰ πράγματα... Δὲν πρέπει νὰ τυραννιέσαι ἔτσι! Αὔριο... Ἔχω τὸ σχέδιό μου γιὰ αὔριο! Κουράγιο ἀκόμα λίγο!!!».

Καί, περπαντῶντας κουρασμένα, ἐβάδιζε ἄθελά του στὸ περισσότερο φῶς, στὸν πιὸ πολὺ θόρυβο, στὸν περισσότερο κόσμο... Ἀπὸ λεωφόρο, σὲ λεωφόρο... Ἀπὸ ἐπιγραφὴ σὲ ἐπιγραφή...

Ἔτσι ἔφτασε στὴν Ἀγορὰ τοῦ Θρόνου...

...Χώθηκε ἐκεῖ μέσα μὲ ἀνακούφιση... Ἐδῶ κανεὶς δὲν τοὺς παρατηροῦσε... Καὶ ἡ φασαρία σκέπαζε τὰ παράπονα τοῦ Καδδύ...

Τὸ παιδὶ διέσχισε σὰν σὲ ὄνειρο τὴν πόλη αὐτὴ ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν χρωματιστὰ πανιά, δυνατὰ φῶτα καὶ τρομερὲς φωνές...

—«Ἐδῶ τὸ πραγματικὸ ἀμάξι τοῦ Χίτλερ!!!».

—«Ἐδῶ τὰ σπᾶμε ὅλα. 10 φράγκα ἡ σφαῖρα...».

—«Νὰ ἡ σύγχρονη ρουκέττα... Συγκίνησις, ἄνεσις, ἀσφάλεια...».

—«Καταρῖψτε τὸ ἀεροπλάνο μὲ τὸ ἀληθινὸ πολυβόλο!».

—«Ἡ ἀμαξοστοιχία-φάντασμα, ἀναχωρεῖ!».

—«Πίκ-Νουγκά! Πὶκ-Νουγκά! Ὁ λαβύρινθος μὲ τοὺς καθρέφτες!!..».

—«Ἡ φιλήδονη Βάντα!! Τὸ μιούζικ-χὼλλ μὲ τὶς φώκιες! Ταινίες ἀπαγορευμένες στὰ παιδιά! Πλησιᾶστε!.. Πλησιᾶστε!.. Ἐλᾶτε νὰ δῆτε γυμνὲς τὶς καλλονές μας... Ἐλᾶτε νὰ χαρῆτε τὴ διάσημη Ρίτα τοῦ Παναμᾶ! Θεάματα ποὺ δὲν θὰ ξεχάσετε ποτέ. Θεάματα τέχνης καὶ ρεαλισμοῦ! Πλησιᾶστε! Πλησιᾶστε!...».

...Τὸ ἀγόρι πλησίασε, καὶ ἀφέθηκε θελληματικὰ νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ πλῆθος. Μιὰ παράξενη στενοχώρια τὸν εἶχε κυριεύσει. Αἰσθανότανε τὴν καρδιά του νὰ κτυπᾷ μέσα στὴν κοιλιά του! Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔνοιωθε πρὶν ἀπὸ κάθε μεγάλη στιγμὴ τῆς ζωῆς του...

Πλησίασε στὴν πόρτα... Μιὰ χοντρὴ ἔβγαζε εἰσιτήρια... Τὸν εἶδε καὶ τὸν ρώτησε, κάνοντας πὼς κυττάζει ἀλλοῦ.

—«Εἶσαι τουλάχιστον δεκάξη χρονῶν ἐσύ;...» Ἀντὶ γι' ἀπάντηση ὁ Ἀλὲν

Ρομπὲρ ἔβγαλε καὶ τῆς πρότεινε ἕνα καινούργιο χαρτονόμισμα... Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ ὄχι μονάχα νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ περάσῃ ἀλλὰ καὶ νὰ τοῦ χαμογελάσῃ κι' ὅλας...

...Κάτω ἀπὸ μιὰ βρώμικη σκηνὴ στεκόντουσαν ὄρθιοι ἕνα σωρὸ ἄνθρωποι ἐργατικοί... Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ πῆρε τὸν Καδδὺ στὴν ἀγκαλιά του, ἀπὸ φόβο μὴν τὸν πατήσουν οἱ γείτονες... Ἀνάμεσα σ' ἕνα ἀγκῶνα καὶ ἕνα σκοῦφο, ἀνάμεσα σὲ μυρωδιὲς ἱδρῶτα καὶ καπνοῦ, ἀνάμεσα στὸν κόσμο αὐτὸν ποὺ στριμογνότανε μὲ σβησμένα βλέμματα γύρω ἀπὸ τὴν σκηνή, ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ ἔνοιωσε πολὺ ἄσχημα... Διέκρινε τότε ἕνα μέρος τῆς ἐξέδρας ποὺ τὸ μισόκρυβε ἕνα παραπέτασμα... Καὶ σπρώχνοντας ἔφτασε ὡς ἐκεῖ. Κάθισε, βάζοντας τὸ σκυλὶ νὰ καθήσῃ μπροστὰ στὰ πόδια του.

«Πυρωμένη σάρκα!!!...» ἀνήγγειλε μιὰ κοπέλλα μὲ ρόμπα. Τὸ πανὶ ἀπομακρύνθηκε τρίζοντας ἐπάνω στό σύρμα καὶ φάνηκαν δύο γυμνὲς γυναῖκες μὲ πρόστυχο βάψιμο, ποὺ στέκονταν ἀκίνητες σὲ μιὰ στάση ποὺ φάνηκε ἀκατανόητη στὸ ἀγόρι καὶ ἡ ὁποία ἔκανε νὰ γελοῦν οἱ διπλανοί του. Τὸ παραπέτασμα ἔκλεισε.

«Ὁ ἔρωτας καὶ τὰ θύματά του!!!» ξαναφώναξε ἡ κοπέλλα μὲ τὴ ρόμπα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τέσσερα κορίτσια γυμνὰ ἔφτειαχναν ἕνα περίεργο σύμπλεγμα.

Ὑπνωτισμένος ὁ Ρομπὲρ, ξεχνῶντας νὰ καταπιῇ τὸ σάλιο του, παρατηροῦσε αὐτὰ τὰ πόδια, τοὺς μηρούς, τὶς κοιλιὲς καὶ περισσότερο αὐτὰ τὰ γυμνὰ στήθη ποὺ δὲν εἶχε ποτὲ ξαναδῆ. Θὰ τἄδινε ὅλα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὰ ἀγγίσῃ μονάχα μιὰ φορά!!!... Καὶ οἱ σκηνὲς ἄλλαζαν συνεχῶς... Στὸ ἴδιο μοτίβο ὅμως...

—«Τὸ θανάσιμο φιλί!!!...».

—«Οἱ ἐκτροχιασμένοι στὰ ντροπιασμένα πάθη τους!!!».

Δίπλα στὸ παιδί, οἱ ἄλλοι ἔσκαγαν στὰ γέλοια, ἐνῷ τὰ κορίτσια ἐπάνω στὴν ἐξέδρα τοὺς ἔρριχναν, καθὼς ἔφευγαν, ἕνα βλέμμα ταπεινὸ καὶ περιφρονητικὸ μαζί...

Ἔπειτα τὸ πανὶ ἄνοιξε καὶ φανερώθηκε μιὰ γυναῖκα, ντυμένη μὲ μαῦρο πουκάμισο. Ἕνας ἀπὸ τοὺς θεατὰς ἀνέβηκε στὴ σκηνὴ μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα, καὶ ἄρχισε νὰ τὴ γδύνῃ. Δὲν τὰ καράφερνε ὅμως καλά. Γι' αὐτὸ τὸν ὡδηγοῦσε στὶς κινήσεις του τὸ κορίτσι μὲ ὕφος κατσουφιασμένο καὶ ὑπάκουο... Καί, ξαφνικά, ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ παρατήρησε ὅτι ἦταν ξανθὴ καὶ ὅτι τὸ κτένισμά της ἦταν ἴδιο μὲ τῆς Φρανσουάζ.

Τὸ μαῦρο πουκάμισο ἔπεφτε ἀποκαλύπτοντας σιγὰ-σιγὰ τὰ στήθη της ποὺ ἔτρεμαν σὲ κάθε κίνηση... Τὸ παιδὶ ἄφησε μιὰ πνιγμένη φωνὴ καὶ σπρώχνοντας μὲ τοὺς ἀγκῶνες ἔτρεξε πρὸς τὴν ἔξοδο... Μά, πρὶν νὰ βγῇ, ἄκουσε πίσω του ἕνα θεατὴ νὰ μουρμουρίζῃ ἀνάβοντας τὸ τσιγάρο του: «100 φράγκα γιὰ νὰ δῇ κανεὶς αὐτὸ τὸ πορνεῖο; Σὰν δὲν ντρέπουνται!!!».

Ἔξω, μιὰ ξαφνικὴ βροχή, κρύα καὶ ὁρμητική, περίμενε τὸ παιδί... Μὲ τὸ κεφάλι ἀνασηκωμένο, παραδόθηκε στὸν κατακλυσμὸ μὲ ἀνακούφιση... Σὰν νὰ μποροῦσε ἡ βροχὴ νὰ τὸν ξεπλύνῃ... ἀπ' αὐτὰ τὰ «Θεάματα Τέχνης»... Σὰν νἄθελε ν' ἀνακατέψῃ τὶς σταγόνες τῆς βροχῆς μὲ τὰ δάκρυά του ποὺ κυλοῦσαν στὰ μάγουλά του... Γιατὶ τὸ παιδὶ ἔκλαιγε... Ἔκλαιγε ἀπὸ ἀηδία, ἀπὸ τύψεις, ἀπὸ ἀπογοήτευση...

...Ἡ βροχὴ δυνάμωσε ξεπλένοντας τὴν Ἀγορά, βρέχοντας τὶς σκοποβολές, μουσκεύοντας τὰ ἀριστουργήματα τοῦ μιούζικ-χώλλ, πνίγοντας τὶς ψησταριές... Τὸ πλῆθος ἔφευγε σιωπηλά, μὲ τοὺς γιακάδες ἀνασηκωμένους... Τὰ παιδιὰ φώναζαν. «Περιμένετε λοιπόν!» καὶ οἱ καταστηματάρχες ἔκλειναν τὰ μαγαζιά τους μουρμουρίζοντας.

Ὁ Καδδὺ ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὸ κρύο... Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ τὸν τύλιξε μέσα στὸ μπλουζάκι του, καθὼς ἔτρεχε μέσα στοὺς βρεγμένους δρόμους. Πέρασε ἔτσι τρέχοντας κοντὰ ἀπὸ τὸν Λέοντα τοῦ Χερβούργου ποὺ ἦταν μόνος του ἀνάμεσα στοὺς λαμπεροὺς ἀλτῆρες του, καὶ τέντωνε πρὸς τὸν οὐρανὸ μιὰ γροθιὰ μὲ δερμάτινο βραχιόλι.

«Καλὸς καιρὸς γιὰ τοὺς ἀθλητάς!» σκέφθηκε τὸ παιδί, «ὅμως τόσο κακὸς γιὰ τοὺς ζωγράφους!!!» πρόσθεσε ἀμέσως, βλέποντας ὄρθιος δίπλα σ' ἕνα πλατάνι, ἕνα σιωπηλὸ καλλιτέχνη τῶν πεζοδρομίων νὰ παρατηρῇ μὲ σπαραγμὸ τὸ νερὸ τῆς βροχῆς ποὺ ἀκρωτηρίαζε βανδαλικὰ καὶ ἔσβησε στὸ τέλος τὸν «Καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Σάρτρ», ποὺ εἶχε ὁ φτωχὸς ζωγράφος, μὲ τόσους κόπους σχεδιάσει μὲ χρώματα!!!...

Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ κατέφυγε κάτω ἀπὸ τὴ βιτρίνα ἑνὸς καφφενείου ποὺ δίπλα στὴν ἐπιγραφή του ἔγραφε: «Πρόχειρο φαγητὸ σὲ κάθε ὥρα».

Ὁ καταστημαράρχης βγῆκε γιὰ ν' ἀνεβάσῃ τὶς τέντες του.

—«Θὰ ἤθελα ἕνα μεγάλο σάντουϊτς γιὰ τὸ σκύλο μου καὶ... καὶ... καὶ τίποτα γιὰ μένα!!!!».

Ὁ καταστηματάρχης ζάρωσε τὸ ἕνα μόνο φρύδι, ἐνῷ κατέβαζε τὸ κεφάλι, ἀκριβῶς σὰν τὸν Καδδύ... Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ ἔβγαλε τότε ἕνα καινούργιο χαρτονόμισμα, καὶ ὁ ἄλλος ἄλλαξε πρόσωπο... «Τὰ καινούργια χαρτονομίσματα εἶναι οἱ καραμέλλες τῶν μεγάλων!» εἶπε μέσα του τὸ παιδί.

Στὰ γειτονικὰ κάγκελλα, μέσα στὸ φῶς τοῦ δρόμου, ἡ ρεκλάμα μιᾶς μπριγιαντίνης ἔδειχνε μιὰ ξανθὴ γυναῖκα, ποὺ ἔμοιαζε λιγάκι στὴν Ἀρχηγὸ Φρανσουάζ... Ἡ καρδιὰ τοῦ παιδιοῦ κτύπησε ἄγρια, ἐνῷ ἡ βροχὴ ἔκανε ὥστε ἡ ξανθὴ κοπέλλα φαινόταν νὰ κλαίῃ...

...Ἡ μπόρα σὲ λίγο σταμάτησε τὸ ἴδιο ἀπότομα ὅπως εἶχε ἔρθει, ἀλλὰ ἡ ἀγορὰ ποὺ ἐρημώθηκε δὲν ξανάναψε πιὰ τοὺς πολυελαίους της...

Μονάχα τὰ ὠχρὰ φῶτα φώτιζαν τώρα τὰ μουσκεμένα βουλεβάρτα...

Ἡ Ρίτα τοῦ Παναμᾶ, ὁ Τίγρης Πασᾶς, ἡ φιλήδονη Βάντα... ἴσως τώρα νὰ εἶχαν πιὰ ἀποκοιμηθῇ...

—«Ἔλα Καδδύ πᾶμε!».

—«Ἐν τάξει... Θὰ κοιμηθῇς ἀμέσως μόλις ἀπαντήσῃς σὲ δυὸ-τρεῖς μικρὲς ἐρωτήσεις ποὺ θὰ σοῦ κάνω».

—«Τότε κάνε γρήγορα!» παρατήρησεν ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ μὲ ἀδιαφορία... Περιφρονοῦσε κι' ὅλας αὐτὸν τὸν τύπο... Ἡ μυρουδιά του τοῦ γεννοῦσε τὴν ἐπιθυμία νὰ κάνῃ ἐμετό... Αὐτὸς πειράχτηκε μὲ τὴν ἀπάντηση τοῦ παιδιοῦ καὶ μὲ τὴ στάσῃ του. Κι' ἀλλάζοντας ὕφος, ἀγρίεψε, φωνάζοντας:

—«Ὥστε θέλεις νὰ κάνουμε καὶ γρήγορα; Ἔ; Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θέλω... Νὰ ξεμπερδέψω μιὰ ὥρα γρηγορώτερα ἀπὸ σένα... Κι' οἱ δυὸ τὸ ἴδιο θέλουμε... Μονάχα ἕνα πρᾶγμα νὰ ἔχῃς ὑπ' ὄψη σου... Ὅτι δηλαδὴ ἐ γ ὼ δ ι α τ ά ζ ω ἐ δ ῶ!..».

—«Ὄχι ἐσύ, ἀ λ λ ὰ ἐ κ ε ῖ ν ο ς!!!» ἀπάντησε ἥσυχα τὸ παιδί, δείχνοντας μὲ τὸ βρώμικο δάκτυλό του τὸν Ἐπιθεωρητὴ Μαρσέλ, ποὺ ὑπέφερε στὴ γωνιά...

—«Ἀπάντησε, παιδί μου, σὲ ὅ,τι σὲ ρωτάει!!!» ἐπενέβη παρακλητικὰ ὁ Ἐπιθεωρητὴς Μαρσέλ... Κι' ὕστερα σκύβοντας στ' αὐτὶ τοῦ συναδέλφου του εἶπε: «Μὲ τὸ καλὸ προχώρησε... Μὴ τὸ ἀγριεύῃς!!!»... Ὁ ἄλλος πῆρε πάλι πιὸ ἥσυχο ὕφος.

—«Ἀπὸ ποῦ εἶναι αὐτὰ τὰ χαρτονομίσματα;», ρώτησε.

—«Ὁ Κλεμανσὼ μᾶς τὰ ἔδωσε» ἀπάντησε τὸ παιδί...

—«Ὁ Κλεμανσώ;». Ὥστε μᾶς κοροϊδεύεις κι' ὅλας; ξέσπασε ὁ χοντρὸς νομίζοντας ὅτι ἐννοεῖ τὸν παληὸ ἐκεῖνο Γάλλο πρωθυπουργό. «Μήπως τάχατες θέλεις νὰ παίξουμε καὶ τὰ στρατιωτάκια;»...

Ὁ μικρὸς τὸν κύτταζε κατάπληκτος... Τί ἤθελε ἆρά γε νὰ πῇ... Πάντως πολὺ θὰ τὄθελε τὸ παιδὶ νὰ παίξῃ αὐτὸ τὸ παιχνίδι...

Ἀδιάφορος γιὰ τὴν ἔκπληξη τοῦ Ἀλὲν Ρομπέρ, ὁ χοντρὸς Ἐπιθεωρητὴς τὸν ρώτησε ἀπότομα:

—«Γνωρίζεις τὴν Κομπιένη;...».

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὁ ἀστυφύλαξ Ξενοκώστας Δημ.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς: 1) Ὑπαστυνόμον Α' κ. Φασούλκαν Γεώργιον, 2) Ἀρχιφύλακα Κωνσταντακόπουλον Γεώργιον καὶ 3) Ἀστυφύλακας: Τσιλιμίγκραν Νικόλαον, Καναβὸν Ἀνδρέαν, Λάγιον Μιλτιάδην, Δρούκαν Ἰωάννην καὶ Λουκόπουλον Παναγιώτην, διότι οἱ ἀνωτέρω ὑπὸ τὴν ἐπιδεξίαν καθοδήγησιν τοῦ Διοικητοῦ καὶ Ὑποδιοικητοῦ των (Γενικῆς Ἀσφαλείας Πατρῶν) Ἀστυνόμων Β' κ.κ. Παναγιωτοπούλου Νικολάου καὶ Μπίκου Ἰωάννου, εἰς οὓς ἀπενεμήθη ὡσαύτως ἔπαινος, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπιδειξάμενοι δὲ καὶ ἰδιάζουσαν ἐπιμέλειαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν σπείρας καλλιεργητῶν, ἐμπόρων καὶ ποιουμένων χρῆσιν ἰνδικῆς καννάβεως (χασὶς) ἐφ' ὧν κατεσχέθη ποσότης 1127 γραμμαρίων τοιαύτης.

—Ὡσαύτως δι' ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς: Ὑπαστυνόμον Α' κ. Γιαννημάραν Κωνσταντῖνον, ἀρχιφύλακα Παπακωνσταντίνου Νικόλαον, ὑπαρχιφύλακα Βουτσινᾶν Εὐάγγελον καὶ ἀστυφύλακας: Χατζησίμον Εὐάγγελον καὶ Ζαλαχώρην Ἀναστάσιον, διότι οὗτοι ἐργασθέντες εἰς τὸν τομέα τῆς ἁρμοδιότητός του ἕκαστος, μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, προθυμίας καὶ μεθοδικότητος, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν σπείρας κλεπτῶν καὶ τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτῶν διαπραχθεισῶν ὑπὲρ πεντήκοντα κλοπῶν ἐκ καταστημάτων ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀθηνῶν—Πειραιῶς καὶ Προαστείων.

Διὰ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τοὺς: Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Παπασταφίδαν Ἀγησίλαον, Ἀστυνόμον Α' κ. Θᾶνον Παναγιώτην, Ἀνθυπαστυνόμον κ. Μαυρουδέαν Κωνσταντῖνον καὶ ἀστυφύλακας: Μιχαλόπουλον Νικόλαον, Χατζῆν Κωνσταντῖνον, Μαρκόπουλον Βασίλειον καὶ Γιαμπάνην Ἰωάννην, διότι ἅπαντες ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν καὶ κατεύθυνσιν τοῦ πρώτου ἐργασθέντες ἀόκνως καὶ μεθοδικῶς, συνέβαλον τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἐν λόγῳ σπείρας καὶ τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτῶν διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

***

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς 27.2.60, στὴν Ἀστυνομικὴ Λέσχη Πειραιῶς διωργανώθη ψυχαγωγικὴ συνεστίασις τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ἀξιωματικοὶ καὶ κατώτεροι ὑπάλληλοι τῆς Διευθύνσεως, ὡς ἐπίσης καὶ ἐπίλεκτα μέλη τῆς Πειραϊκῆς κοινωνίας. Τὴν βραδυὰ ἐποίκιλλαν διὰ τῆς ἐμφανίσεώς των ὀνομαστοὶ καλλιτέχναι. Ἡ διασκέδασις παρετάθη μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν. Ἡ ὅλη διοργάνωσις καὶ ἡ τάξις τῆς ἑορτῆς ἐνεποίησαν ἀρίστην ἐντύπωσιν.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του ἑορτῇ εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Θεόδωρον Ρακιντζῆν, Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Ἀθηνῶν.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.